NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

PENELOPE WARD

Aristokrat

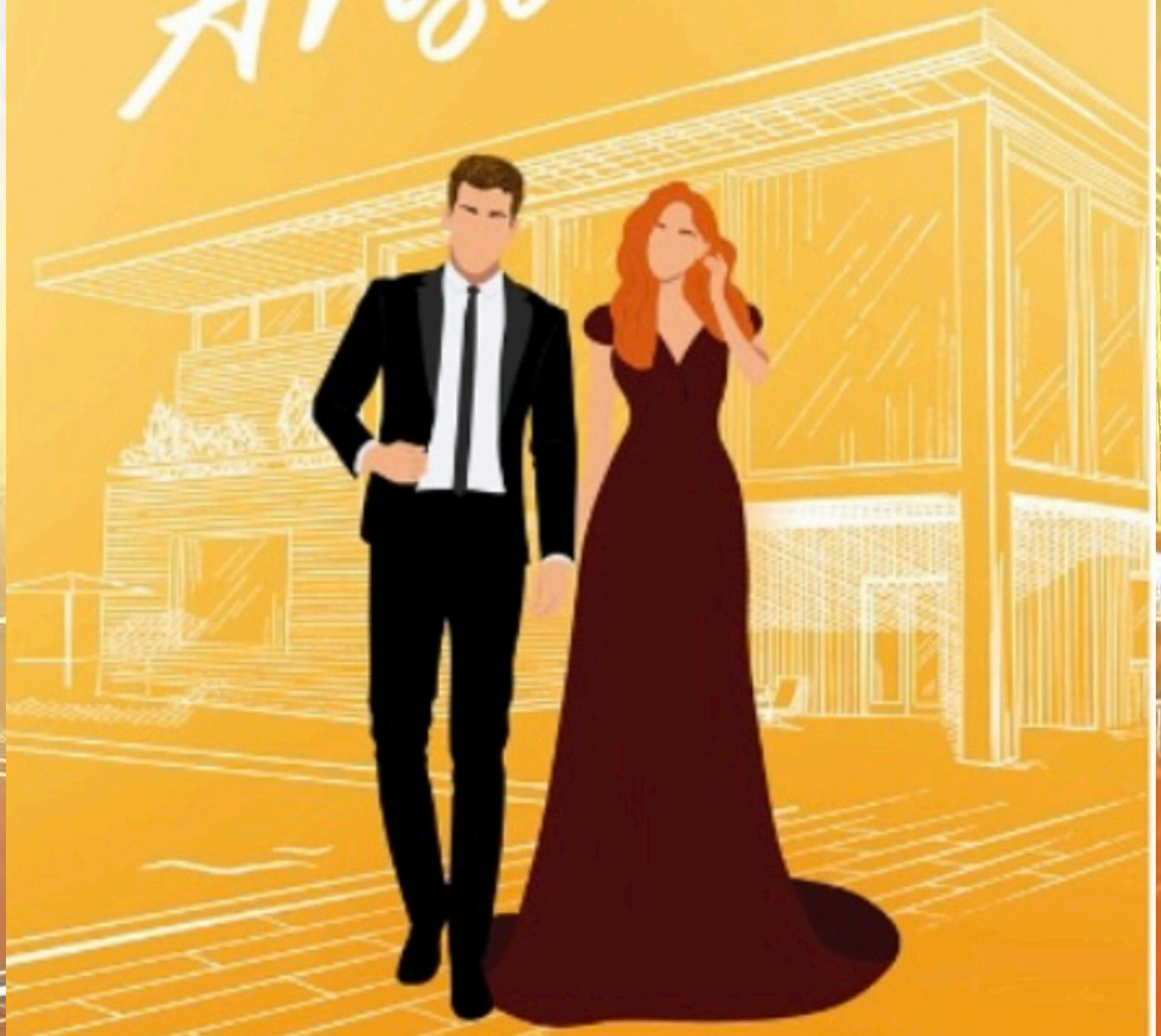

"BAZEN *gitmesine* İZİN VERMEN GEREKİR."

YABANCI

BAZI KALPLER *buluşmak için doğru* ZAMANI BEKLER.

Herkesin hayatında **UNUTAMADIĞI** birisi vardır. Benimki bir yaz boyunca dünyamı altüst eden yakışıklı bir İngiliz aristokrattı.

Leo'yu ilk kez sahilde gördüğümde büyülenmiştim. Birlikte geçirdiğimiz günler çılgın, heyecanlı ve unutulmazdı. Ben ona ada hayatını göstermiştim, o da bana gerçek gücün kibirden ibaret olmadığını öğretmişti.

Zıt kutuplar gibiydik ama kalplerimiz çoktan birbirine bağlanmıştı. Fakat hayat bizi farklı yönlere sürükledi. Geriye sadece tek bir his kaldı: Ruh eşimi arkamda bırakmıştım.

Yıllar geçti... Hikâyemizin sonsuza dek bittiğini sanıyordum. Ta ki beklenmedik bir olay kalbimi yeniden paramparça edene kadar...

O yaz aşkı sadece bir başlangıçtı. Ve asıl fırtına şimdi kopacaktı.

"Bu kitap o kadar güzeldi ki içimdeki bütün duyguları harekete geçirdi."
—THE LUSHY READER

Çeviren Derin Yaman Özel

www.ithakiyayingrubu.com

YABANCI

9 786256 826519

/yabanciyayinlari

Aristokrat

Ninova

Aristokrat
Özgün Adı | *The Aristocrat*
Penelope Ward

Yabancı Yayınları | 537

Yayın Yönetmeni | Görkem Kankavi
Redaksiyon | Zeynep Işıklar
Düzelti | Simge Özçevik
Kapak Tasarımı | Defne Özay
Sayfa Düzeni | Hüseyin Aktürk

1. Baskı, Eylül 2025, İstanbul
ISBN: 978-625-6826-51-9
© Penelope Ward, 2021
© Yabancı Yayınları, 2025
Türkçe Çeviri © Derin Yaman Özel, 2025

Sertifika No: 63989

Bu eserin yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Osmanağa Mah. General Asım Gündüz Cad. Ün Er Tan İş Merkezi
35/1 38 Kadıköy/İstanbul – Tel: (0216) 541 03 26
www.ithakiyayingrubu.com – info@yabanciyayinlari.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 – denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 77699

PENELOPE WARD

Aristokrat

Duzenleme
Ny.ozlem

Çeviren
Derin Yaman Özel

Ninova

1

Felicity

Parça 1: Rockwell'den "Somebody's Watching Me"

"Neye bakıyorsun?"

Bayan Angelini'nin sesiyle irkildim ve gözlerimi dürbünden ayırdım. "Körfezin karşısında yeni komşularımız olduğunu biliyor muydun?" diye sordum.

"Evet, geçen gece ışıkların yanıp söndüğünü gördüğümde birinin nihayet oraya taşınmış olabileceğini düşündüm."

"Evet. Sanırım bir parti veriyorlardı."

Narragansett, Rhode Island'ın körfezinde yaşıyorduk. Yandaki ev dışında çevredeki tek yerleşim, aramızdaki küçük su kütlesinin karşısında konumlanan geniş araziydi. Oraya kısa yoldan ulaşmak için bir tekneye binmeniz ya da gerçekten iyi bir yüzücü olmanız gerekiyordu. Karşıdaki ev birkaç aydır boştu. Şimdi ise biri ya satın almış ya da kiralamıştı.

"Onlar hakkında bir şey biliyor musun?" diye sordu.

"Nereden bileceğim?"

"Açık açık gözetliyorsun da ondan."

Cevap vermeden önce boğazımı temizledim. "Onlar dikkatimi çekene kadar... kuşları izliyordum. İki erkek. Sanırım eşcinseller."

"Bunu nereden anladın?"

"Şey, ikisi de çok yakışıklı görünüyor. Bu kadar iyi görünüyorlarsa eşcinsel olma ihtimalleri var diye düşündüm. Bu hiç adil değil."

Rüzgâr Bayan Angelini'nin hırkasını savururken, dürbünü elimden kaptığı gibi gözlerine götürdü.

Bir an sonra güldü. "Vay canına. Eh, kuş gözlemciliğine neden birdenbire ilgi duymaya başladığını çok iyi anladım."

Bayan Angelini dürbünümü geri verdi ve eve girmeden önce göz kırparak beni yeni komşularımızı izlemeye devam etmem için yalnız bıraktı. Ancak bu kez baktığımda kesinlikle *görmemem* gereken bir manzarayla karşılaştım. Adamlardan biri eve girmiş olmalıydı çünkü diğeri artık yalnızdı. Az önce durduğu yerden ayrılmıştı ve şimdi dışarıdaki duşun altında çırılçıplaktı. Ağzım açık kaldı. Onu bu şekilde izlememem gerekirdi ama gözlerimi onun bronz vücudundan alıkoyamıyordum. Su, oyma taştan bir dağın arasından akan şelale gibi üzerinden akıyordu.

Baktığım için kendimi kötü hissediyordum ama dürüst olmak gerekirse... kim komşuların önünde duş alırdı ki? Yine de onun açısından bakarsak, muhtemelen yalnız olduğunu düşünüyordu. Onların evinin arka cephesine bakan tek ev benimkiydi. Herhâlde arada bu kadar mesafe varken birinin onu izleyeceğini düşünmemişti bile.

Sonunda suçluluk duyguma teslim oldum. Dürbünü bıraktım ve limonlu suyumdan koca bir yudum aldım. Belki de başımdan aşağı dökmeliydim. Körfezin karşısındaki röntgencilik şovundan başka bir şeye odaklanmaya çalışarak telefonumu elime aldım ve yazlık işleri araştırmaya başladım. Çok stresli bir şey istemiyordum, sadece sonbaharda Pensilvanya'ya taşınmam için biraz para kazandıracak bir şey yeterdi. Son zamanlarda yaşadığım en büyük heyecanın bir çift yakışıklı erkeği gözetlemek olduğunu düşünürsek, beni oyalayacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Üniversiteden birkaç yıl önce mezun olmuştum ama iş için Boston'da kalmıştım. Yirmi dört yaşına yeni girmiştim ve hukuk

fakültesine başlamadan önce yazı geçirmek için Rhode Island'daki evime geri dönmüştüm. Ev, kocası bir dizi balıkçı restoranına sahip, dul bir kadın olan Eloise Angelini'ye aitti. Lise ikinci sınıftan beri Bayan Angelini'yle yaşıyordum. Kocası öldükten sonra koruyucu aile olmaya karar vermiş, önceki koruyucu annem taşındıktan sonra beni yanına almıştı. Bayan Angelini sayesinde liseyi arkadaşlarımdan uzaklaşmadan bitirebilmiş ve Narragansett'ten ayrılmak zorunda kalmamıştım. Bunun için kendisine her zaman minnettar olacaktım. Beni yanına aldığı yetmezmiş gibi, üniversiteye gitmeme de yardım etmeye karar vermişti. Gerçi Harvard'dan tam burs kazandığım için buna hiç gerek kalmamıştı.

Yine de Bayan Angelini, evim diyebileceğim bir yerim olmasını sağladı. Benim ona ihtiyacım olduğundan daha çok onun bana ihtiyacı varmış gibi hissettiriyordu ki bunun doğru olmadığını biliyordum. Beni hayatının en yalnız zamanlarından birinde bulmuştu. Ben ise zaten yalnız bir hayata alışkındım. Kendi başıma olmaktan başka bir şey bilmiyordum ve kalbimi hiçbir şeye kaptırmamayı, kimseye bağlanmamayı öğrenmiştim. On beş yaşımda Bayan Angelini'nin kapısına geldiğimde çoktan birçok koruyucu ailenin yanında kalıp ayrılmıştım. Bana annelik yapmaya çalışmamasını takdir ediyordum. O gerçek bir dost ve sırdaştı. Ayrıca birbirimizi çok güldürürdük. Bayan Angelini bana güven duygusu vermiş, ben de ona kocasının kaybından uzaklaştıran bir oyalanma sağlamıştım. Biz tam da birbirimizin ihtiyacı olan şeylerdik. Yine de hayat beni kimseye karşı fazla rahat olmamaya şartlandırmıştı. Beni kollarını açarak kucaklamaktan başka bir şey yapmayan Bayan Angelini'ye karşı bile.

Artık körfeze dönüp bakmanın güvenli olup olmadığını merak ediyordum. Dürbünümü gözlerime götürdüm ve seksi adamın hâlâ çıplak olan vücudunu bir havluyla kuruladığını görünce irkildim. Kocaman aleti bir aşağı bir yukarı sallanıyordu ve bir süre ne yapacağımı şaşırdıktan sonra dürbünümü adamın üzerinden çekip sola doğru çevirdim. Birden sıçradım. Diğer adam dürbünüyle bana bakıyordu. Arkadaşını izlediğimi izlemişti.

Olamaz.

Sonra, dehşet içinde, iğneleyici bir gülümsemeyle el salladığını gördüm.

Ne yapacağım şimdi?

Bu adamlar nerede yaşadığımı biliyorlardı ve muhtemelen kasabada onlarla karşılaşacaktım. Sonsuza kadar saklanamazdım. Sakin davranmak tek seçeneğimdi. İlk içgüdüm olan eve kaçmak yerine sakin kalmaya çalıştım. Gülümsedim ve el salladım.

Tam dürbünümü bırakmak üzereydim ki Duş Alan Adamı çağırdığını gördüm. Eskiden çıplak olan adamın beline şimdi bir havlu sarılıydı. Dürbünlü adam ona bir şeyler söyledi ve ikisi de güldü. Sonra Duş Alan Adam dürbünü kaptı ve o da bana el salladı. Bundan keyif mi alıyordu? Görünüşe göre ikisi de benim aptallığımdan zevk alıyorlardı.

Garip bir şekilde el salladım ve sonra artık yeterince dayandığımı fark ettim. Döndüm ve eve girdim.

Bayan Angelini lavabonun başında bulaşık yıkıyordu. "Neyin var, Felicity? Kıpkırmızı olmuşsun."

"Hiç," dedim onu geçip üst kattaki odama çıkarken.

Dışarıda olanları aklımdan atamazken, kendimi bir kez daha önümüzdeki birkaç saat boyunca yazlık iş arayışına odaklanmaya zorladım. Bunun en heyecanlı Anma Günü tatili olmadığı kesindi.

O akşamın ilerleyen saatlerinde kapı çaldı ve Bayan Angelini'nin kapıyı açmaya giderken attığı adım seslerini duydum. Merdiven boşluğundan bana seslenmeden önce kapıyı kapatmıştı.

"Felicity, aşağı gelmek isteyebilirsin. Senin için bir teslimat var."

Bana bir şey mi gelmişti? Yatağımdan sıçradım ve merdivenlerden atlayarak aşağı indim. Bayan Angelini elinde parlak sarı çiçeklerden oluşan bir buket tutuyordu. Nergis miydi?

"Kimden gelmiş?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Ama üzerinde bir kart var."

Çiçekleri ondan aldım ve mutfak tezgâhına götürdüm. Kartı açıp notu okuduğumda kalbim neredeyse duracaktı.

Sevgili körfezin karşısındaki kızıl saçlı,

Bunların yeni komşumuza teşekkür etmenin mükemmel bir yolu olacağını düşündük. Bu çiçek, Röntgenci Nergis olarak bilinir. Daha fazlasını söylememize gerek var mı? Keyfini çıkar.*

Komşularını sev,
Sig ve Leo

Cehennem.

Cehennem, birkaç gün sonra markete adımımı attığım ve neredeyse ona çarpacakken yaşadığım andı.

"Bu sensin." Uzun, erkeklik organını anımsatan bir baget ekmeğini bana doğru uzatıp sallarken söylediği şey buydu. "Bu sana bir şeyi hatırlatıyor mı?"

Yüzümün yandığını hissettim. "Çok komik."

"Son birkaç gündür dışarıda pek görünmedin. Seni korkuttuk mu?"

Bu Duş Alan Adam değil, diğeriydi. Son derece uzun boyluydu, siyah saçlıydı ve güçlü bir İngiliz aksanına sahipti.

"Sadece arka bahçede takılmaya biraz ara verdim."

"Dışarısı senin için fazla mı *sıcak*?"

"Bak, gördüğüm şeyi görmeye niyetim yoktu. Bu yaz kuş gözlemciliğine merak saldım. Sonra bir gün siz buraya taşındınız ve ben—"

"Dur, dur, dur..." Diğer adam, ev arkadaşının yanında belirmişti. "Az önce sana söylemiş olabileceği her şey için çok özür dilerim. Emin ol, hepsi saçmalık. Sadece şaka yapıyor." Onun da güçlü bir İngiliz aksanı vardı. "Doğru dürüst tanışmaya fırsatımız olmadı."

"Siz çok farklı şekilde tanıştınız..." diye takıldı arkadaşı.

---

* Narcissus Peeping Tom. *-en*

"Kapa çeneni, Sigmund."

Tamam, o zaman pislik olanın adı Sig ya da Sigmund'du. O hâlde çıplak olarak gördüğüm Leo olmalıydı. İkisi de uzun boylu ve yakışıklıydı ama Leo keskin yüz hatları, parlak saçları ve çarpıcı gözleriyle başka bir seviyedeydi. Tam bir Adonis gibi ve korkutucu derecede muhteşemdi.

Sigmund omuz silkti. "Sadece şaka yaptığımın o da farkında."

"Ama ne zaman duracağını bilmiyorsun. Senin sorunun hep buydu. Kızın yüzünün ne kadar kızardığını görmüyor musun? Onu utandırıyorsun."

Yüzüm mü kızarmıştı? Bu çok utanç vericiydi. Kendimi kontrol edemiyordum. Ne de olsa çillerle kaplı, açık tenli bir kızıldım. Ne zaman utansam tepeden tırnağa kıpkırmızı oluverirdim.

Leo'nun ses tonu yumuşadı. "Onun kaba davranışı için özür dilerim." Elini uzattı. "Ben Leo Covington."

Teninin sıcaklığının tadını çıkararak elini sıktım. "Felicity Dunleavy."

Diğer adam da elini uzattı. "Sigmund Benedictus. Lütfen bana Sig de."

Benedictus mu?

*Been a dick-tus.**

Kesinlikle öyleydi.

Cuk oturmuştu.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim.

"Seninle de, Çilli."

Çilli mi? Daha orijinal bir takma ad bulamaz mıydı? Çillerim konusunda hassastım ve genellikle bana Çilli diyen herkesi öldürmek isterdim.

"Bana öyle demesen olur mu?"

"Başka bir lakap mı tercih edersin?" diye sordu Sig. "Röntgenci Tom, belki?"

---

* Felicity, Sigmund'un kaba tavrıyla "been a dick" yani "bir pislik gibi davranır" diyerek dalga geçiyor. *-en*

Leo dişlerini sıktı. "Yeter. Ciddiyim."

"Pekâlâ. Uslu duracağım. Bu ekmek için meze aramaya gidiyorum." Göz kırptı. "Geri döneceğim."

O uzaklaşırken içimi bir rahatlama hissi kapladı.

"Onun için... gerçekten üzgünüm," dedi Leo.

"Tanışma şeklimize bakılırsa, alay edilmeyi hak ediyorum. Gözetlememeliydim."

"Beni doğduğum andaki hâlimle görmeyi beklediğini sanmıyorum. Bunu ilk kez yapıyordum. Elbette etrafta kimsenin olmadığını varsaymıştım. Bil diye söylüyorum, herkesin görebileceği şekilde duş almak gibi bir alışkanlığım yok. İngiltere'de hiç açık hava duşum olmadı. Yani bu benim için bir yenilik."

Leo basitçe çarpıcıydı. Saçları altın yansımaları olan bir açık kahverengiydi. Güzel bir kemik yapısı ve bakmamak için kendinizi zor tutacağınız dolgun dudakları vardı. Yüzünde değiştirebileceğim tek bir şey bile yoktu. Gözleri koyu maviydi. Bana bir zamanlar kolye yapmak için kullandığım deniz camı parçalarını anımsatıyordu.

Boğazımı temizledim. "Seni Narragansett'e getiren nedir?"

"Hayattan altı aylık bir izin aldım. Kaybolmak için iyi bir yer gibi göründü. Aslında burayı harita üzerinde rasgele seçtik. Sigmund ve ben zamanımızı birkaç farklı yerde daha geçirdik. Önce Kaliforniya, sonra New York ve şimdi de Rhode Island."

"Siz ikiniz... birlikte misiniz?"

Kaşlarını kaldırdı. "Birlikte derken neyi kastediyorsun? Birlikte kalıyoruz. Ama romantik bir birlikteliği kastediyorsan, hayır. Tam olarak ne düşündün?"

"Eşcinsel olabileceğinizi düşündüm."

"Eşcinsel olsaydım, erkek zevkim o adi kuzenimden çok daha iyi olurdu. Tanrı aşkına, eşcinsel olduğumuzu nereden çıkardın?"

"Bilmiyorum. İki yakışıklı adam... büyük bir evde birlikte yaşıyor..."

"Yani, başka bir erkekle yaşayan bir erkeksem, onunla otomatik olarak sevişiyor muyum?"

"Haklısın. Bu aceleci bir varsayımdı."

"Bu arada iltifatın için teşekkür ederim."

Az önce ona yakışıklı dedim, değil mi? Aniden ateş bastığını hissederek, manav reyonuna doğru baktım. "Şey, artık gitsem iyi olacak..."

"Gitmeden önce, geçen gece sana gönderdiği çiçekler için özür dilemek istiyorum. Ona yapmamasını söyledim. Herkes bu tür bir mizah anlayışını takdir etmeyebilir."

Omuz silktim. "Sorun değildi. Ve güzellerdi. Başta utanmıştım ama sonra tüm olaya gülmeye başladım. Bayan Angelini'nin de çok hoşuna gittiği kesin."

Kaşları kalktı. "Bayan Angelini?"

Geçmişimi anlatmadan ona kim olduğunu nasıl açıklayabilirdim? Basit tuttum. "O benim ev arkadaşım."

"Ah. Ev arkadaşı. O zaman o senin lezbiyen sevgilin olmalı." Bir kaşını kaldırdı ve ben de gülümsemek zorunda kaldım. "Her neyse, neden ona Bayan Angelini diyorsun? Onun bir adı yok mu?"

"O yetmiş yaşında. Bu daha çok bir saygı meselesi. Yıllar önce ona böyle seslenmeye başladım ve öyle kaldı. Kendisine her zaman ilk ismiyle hitap etmemi istedi ama ona Bayan Angelini demeye alıştım."

"Anlıyorum." Gözlerini bir an için benimkilere dikti. "Ev arkadaşın yetmiş yaşında. Peki, sen kaç yaşındasın, sorabilir miyim?"

"Yirmi dört. Sen?

"Yirmi sekiz," diye cevap verdi. Gözleri bir süre benimkilerde oyalandı. "Dinle, yaz boyunca karşınızdaki evi kiralayacağız. Narragansett hakkında neredeyse hiçbir şey de bilmiyoruz. Buralarda gidilecek yerler ve yapılacak şeyler hakkında senin fikrini almak isterim. Belki bu hafta bir ara çay içmeye gelirsin?"

"Çay mı? *Gerçekten* İngilizsin, değil mi?"

"Kesinlikle öyleyim." Beyaz dişleri parladı.

Gözlerimi ayaklarıma dikip, "Bilmiyorum," dedim.

"Söz veriyorum, kıyafetlerimi çıkarmayacağım..." diye ekledi, muzipçe gülümseyerek.

Uzun zamandır ihtiyaç duyduğumu hissettiğim bir kahkaha attım. "Madem öyle diyorsun."

"Yarın saat ikide o zaman? Ya da senin için ne zaman uygunsa."

Bir parçam reddetmek istiyordu ama neden? Yapacak daha heyecanlı bir şeyim yoktu. Eşcinsel olmadığı kesinleştiğine göre, gerçekten Narragansett konusunda uzmanlığımı mı istiyordu, yoksa bu davette başka bir şey mi vardı, tam olarak anlayamamıştım.

"Tabii. Yarın iki olur."

"Harika. Yüzmek zorunda kalmadan eve nasıl ulaşacağını biliyorsun sanırım?"

"Evet." Gülümsedim.

"Çok iyi, o zaman. Ve söz veriyorum, Sigmund en iyi hâlini sergileyecek."

"Eğer olmazsa onunla başa çıkabilirim."

Görünüşe göre zengin olan bu gezginin, benim nelerin üstesinden gelebileceğim hakkında hiçbir fikri yoktu. Utandığımda kızarıyor olabilirdim ama yıllar içinde kendimi korumayı iyi öğrenmiştim.

Sürekli kendi başının çaresine bakmak zorunda kaldığında, böyle olurdu.

Duzenleme
Ny.ozlem

2

Felicity

Parça 2: Annie'nin Orijinal Broadway Oyuncuları'ndan "It's the Hard-Knock Life"

"Çaya giderken tam olarak ne giyilir?" diye sordum.

"Sana ne giymediklerini söyleyeyim. Üzerindeki o yırtık pırtık 'oyuncu kız' tişörtünü."

En iyi arkadaşım Bailey, Brown'da yüksek lisansının ikinci yılına başlıyordu. Providence'a yaklaşık kırk dakika uzaklıkta oturuyordu ama komşularımın evine gitmemden birkaç saat önce beni ziyarete gelmişti.

"Bu yüzden sana soruyorum. Senin moda anlayışın benden çok daha iyi."

Dolabımı karıştırdı. "Düşünüyorum da... düğmeli, düzgün ama şık bir şeyler olmalı."

"Gerçekten mi? Aksanları dışında, bu adamlar hiç de düzgün görünmüyor. Daha çok vahşiler."

"Bunu bir düşün. Çay mı? Yüksek yakalar ve düğmelerle eş anlamlı gibi." Görüşmelerde sık sık giydiğim beyaz bir bluza uzandı. "Bu güzel görünüyor. Etek olarak neyin var?"

"Pek etek giymem."

"Cidden. Tüm dolabın kot pantolon, aynı renkte birkaç tişört ve birkaç *sweatshirt*ten oluşuyor."

"Ne yapalım, ben bunları seviyorum."

"Yine de özel durumlar için bir şeylere ihtiyacın var."

"Gerçekten pek bir yere gitmiyorum."

Dolabımın en arkasında duran tek eteğimi bulmayı başardı. "Bu ne?"

"Lisedeyken koro konserlerinde giydiğim etek."

"Sence hâlâ içine girebilir misin?"

"Sanırım ama sence de çok resmî değil mi?"

"Hayır. Bir dene."

Soyundum, beyaz gömleği giyip düğmelerini ilikledikten sonra uzun siyah eteği bacaklarımdan geçirdim.

Bailey beni aşağıdan yukarı doğru süzdü. "Güzel oldun," dedi ve dolabımı karıştırmaya devam etti. "Üstüne bunu giymeye ne dersin?" Askıların birinden gri bir *blazer* ceket çıkardı.

"Beyaz gömleğini canlandıracak bir şeye ihtiyacın var."

"Haziran aymdayız. Dışarısı *blazer* için çok sıcak değil mi?"

"Evlerinde klima yok mudur?"

"Olabilir. Emin değilim." Ceketi omuzlarımdan geçirdim.

"Bu adamlar o evi neden kiralıyor demiştin?"

"Narragansett'i rasgele seçtiklerini söyledi. Amerika'da altı aylık bir tatile çıkmışlar."

"Tuhaf. Ama aynı zamanda havalı." Gülümsedi. "Sence bu adam senden hoşlanıyor mu?"

Ceketimin son düğmesini kapattım. "Bilmiyorum."

"Narragansett Lisesi'nin satranç şampiyonunu çay içmeye davet ettiğinden haberi yok."

"Evet, bunun reklamı yapılacak bir şey olduğunu sanmıyorum. Bir iş görüşmesine gider gibi giyinmem yeterince kötü zaten. İnek eğilimlerimi vurgulamama gerek yok."

Güldü. "Tamam. Benim gitmem gerek. Nasıl gittiğini bana haber ver, tamam mı?"

"Veririm."

"Ve Felicity? Gelecek hafta benimle şehirde buluş. Alışverişe gidelim. Dolabının durumunun bu kadar kötü olduğunu fark etmemiştim."

"Buna gerek yok."

"İnan bana, var."

Küçük arabamı, yuvarlak bir araç yolu olan güzel mülkün önüne park ettim. Evin ahşap kaplamaları ve dört beyaz Adirondack sandalyesi olan çarpıcı bir ön verandası vardı. Bu ev, çoğu insanın ancak hayalinde sahip olabileceği tam bir Narragansett eviydi.

Henüz ön kapıya doğru yürüyemeden Sig, beni karşılamak için dışarı çıktı. Arabamın önünde dururken onunla yüz yüze geldim.

Bana şöyle bir baktı. "Mary Poppins'i çaya davet ettiğimizi fark etmemiştim."

Harika.

O kadar kötü mü? Başımı eğip kendime baktım. *Evet, o kadar kötü.*

Uzun siyah etek, beyaz gömlek ve *blazer* ceket. Eksik olan tek şey bir şemsiyeydi. Lanet olsun, Bailey.

Onun çıplak göğsüne bakınca, bunun kesinlikle gayriresmî bir "çay" olduğunu anladım. Sonunda üzerinde bir tişört olan Leo ortaya çıktı ve kuzeninin daha fazla ortalığı karıştırmasını engellemek istercesine bize doğru koşmaya başladı.

"İşte buradasın," dedi Leo.

"Daha önce hiç çaya davet edilmemiştim," dedim ona. "Bunun daha resmî bir şey olduğunu sanıyordum. Belli ki yanılmışım."

Leo gülümsedi. "Bence böyle giyinmiş olman çok sevimli. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, çok hoş görünüyorsun."

"Ve sen de bir yalancısın." Güldüm ve eteğimdeki bir tüyü çekiştirdim. "Yine de teşekkür ederim."

Sig, benim küçük nane yeşili Fiat 500'ümü baktı. "Oyuncak arabanı da içeri getirmek ister misin?"

"Arabamı rahat bırak. Park etmesi kolay ve az yakıyor."

"Sigmund küçük ve gazlı olmanın nasıl bir his olduğunu iyi bilir," diye şaka yaptı Leo. Elini hafifçe belime koydu ve bu da omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. "Mütevazı evimize hoş geldin. Hadi, içeri girelim."

"Pek de mütevazı sayılmaz." Kıkırdadım ve devasa mülke baktım.

Beni geniş bir antreden geçirerek krem rengi dolapları ve pırıl pırıl granit tezgâhı olan büyük bir mutfağa götürdüler.

"Ne içersin?" diye sordu Leo.

"Çay içmek için sözleştiğimizi sanıyordum."

"Çayı da bir kaşık şekerle seviyorsundur, değil mi?" diye laf attı Sig.

Gözlerimi devirdim. "Bir Kaşık Şeker" Mary Poppins'in meşhur şarkısıydı. Bu adam tam bir baş belasıydı.

Leo'nun şakayı anladığını sanmıyordum. Sadece gözlerini kısarak kuzenine baktı. "Şey, çay derken lafın gelişiydi," dedi. "Başka seçeneklerim de var. Ama istediğin buysa çay yapabilirim."

"Madem öyle, biraz tekila iyi gider. Var mı?" diye takıldım.

"Tea-kila*. Hemen geliyor, güzelim."

"Şaka yapıyordum ama kesinlikle geri çevirmeyeceğim."

"Tea-kila zaten çaydan çok daha iyi." Göz kırptı.

Sig mutfaktan çıkmıştı, Leo da muhtemelen likörlerin depolandığı bitişikteki odaya girmişti. Yalnız kaldığım kısa süre boyunca Fransız kapılarından körfezi izledim.

Sesiyle irkildim. "Güzel bir gün." Leo elinde bir şişe Casamigos Reposado tekila ve iki *shot* bardağı ile duruyordu.

"Dışarısı muhteşem, evet."

---

* Orijinal metinde "tea-quilla" ifadesi, "tea" (çay) ile "tequila" (tekila) kelimelerinin birleşiminden oluşan bir espridir. Türkçe'de bu esprinin benzer bir okunuşu ve uyumu olmadığı için "tea-kila" şeklinde uyarlanmıştır. *-en*

Başıyla işaret etti. "İçkilerin tadını dışarıda çıkaralım, olur mu? Senin hakkında daha fazla şey öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

"Benim hakkımda mı? Sana Narragansett'i öğreteceğimi sanıyordum."

"Ah. Sanırım ondan da bahsedebiliriz." Gülümsedi.

Leo beni geniş terasa götürdü, alkol ve bardakları masanın üzerine koydu. Ben sandalyelerden birine oturdum, o da karşıma geçti.

Şişeyi açtı ve *shot* bardağını neredeyse ağzına kadar doldurdu. Sonra da kendine servis yaptı.

Bardağını benimkine doğru uzattı. "Şerefe."

İkimiz de aynı anda *shot*ları kafamıza diktik. Tekila yakarak boğazımdan aşağı indi.

Çay da neymiş? Fondip! Neredeyse anında bir hafiflik hissettim, yanaklarım karıncalandı. Pırıl pırıl körfeze bakarken, "Evimi bu açıdan görmek çok tuhaf. Bayan Angelini'nin evi buradan daha da güzel görünüyor. Aslında, sanırım bu manzara, yani evin arkası en güzel kısmı," dedim.

"Bence evin en güzel kısmı şu anda karşımda oturuyor."

Sözleri yüzümün kızarmasına neden oldu. "Bunu neye dayanarak söylüyorsun?" diye sordum. "Beni tanımıyorsun bile."

"İltifat etmeye çalışıyordum ama haklısın. Senin hakkında, kolayca etkilenmediğin gerçeği dışında pek bir şey bilmiyorum."

Sig ortaya çıktı ve kuzeninin omzunu sıvazladı. "Adamım buna alışık değil. Normalde kadınlar ayaklarına kapanır."

Leo'ya baktım. "Altı aylığına seyahat edeceğini söylemiştin. İşinden izin mi aldın yoksa..."

Sig kıs kıs güldü.

Ona dönerek kaşlarımı kaldırdım. "Bu kadar komik olan ne?"

Leo, "İşten izin almamın komik olduğunu düşünüyor çünkü bu, benim için pek de önemli değil," diye cevap verdi.

"Nedenmiş o? Çalışmıyor musun?"

"Varlıklı bir aileden geliyor," dedi Sig. "Sorumlulukları olsa da günlük olarak çalışıp çalışmaması pek de önemli değil."

Leo sinirlenmiş görünüyordu. "Babam aile işini devralmam için beni yetiştiriyor," diye açıkladı. "İngiltere'de yaşadığımız bölgede çok sayıda mülkü var."

Bir süre düşündükten sonra, "Yani bu yetiştirilme süreci, Amerika'da altı aylık bir geziyi de mi kapsıyor?" diye sordum.

"Pek mantıklı görünmeyebilir ama evet, bu gezi babamla yaptığım anlaşmanın bir parçasıydı. Tek çocuk olduğum için bana karşı beklentisi hep yüksek oldu. İşleri ciddiye almaya başlamadan önce, bu baskıya biraz ara vermem gerekiyordu. Benden neler beklendiğini biliyorum ve onun isteklerini yerine getirmeyi planlıyorum. Ama önce bu molaya ihtiyacım vardı."

"Tamam, yani babanla bir anlaşma yaptın..."

Başını salladı. "Bana her türlü ailevi yükümlülükten altı ay boyunca uzak kalma izni verdi. Karşılığında ise döndüğümde işleri daha ciddiye alacağım."

"Aile işini devralmak istemiyor musun?"

Yüz ifadesi biraz ciddileşti. "Benim ne istediğim hiçbir zaman önemli olmadı."

"Tüm saygımla söylüyorum ama neden babana ilgilenmediğini söylemiyorsun?"

Sig alçak sesle güldü.

Bir ona bir Leo'ya baktım. "Burnumu soktuğum için özür dilerim."

Sig kıkırdadı. "İnan bana, bu soruları sorduğun için çok heyecanlı çünkü bu, onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrin olmadığı anlamına geliyor ve o da tam olarak bunu tercih ediyor."

Leo'nun yüzü biraz kızardı.

"Neden bahsediyor?" diye sordum. "Sen kimsin?"

"Burada mı? Hiç kimse." İç çekti. "Ama evde, o fanusun içinde? İnsanlar içine doğduğum aile yüzünden önemli biri olduğumu düşünüyor. İstenmeyen bir ilginin öznesiyim."

"Vah vah." Sig gözlerini devirdi. "Eğer yapabilseydim, bu sözde yükün bir kısmını memnuniyetle taşırdım."

Leo ona ters ters baktı. "Neyse, şimdilik bu kadar yeter. Sana

bir tane daha doldurayım mı?" Konuşmayı başka bir yere taşımaya hevesli görünüyordu.

Elimi reddedercesine havada salladım. "İçmesem daha iyi. Bunun bile şimdiden başımı döndürdüğünü hissedebiliyorum."

"O zaman gerçek bir çaya ne dersin?"

"İyi olabilir."

Sig ayağa kalktı. "Ben yapmaya gönüllüyüm. Çilliyle rahat rahat konuşabilmek için bir an önce yakandan düşmemi beklediğini görebiliyorum."

"Sana ona öyle hitap etmemeni söylemişti," diye azarladı Leo.

"Bu doğru." Elini kalbinin üzerine koydu ve pişman olmuş gibi yaptı. "Affet beni, Mary."

Tam bir pislik.

"Onun adına özür dilerim. Gerçekten, akraba olmasaydık onunla ilişkimi uzun zaman önce keserdim. Ama götlük yapmadığı zamanlarda oldukça eğlenceli bir yol arkadaşıdır."

"Sorun değil."

Başını eğdi. "Bana kendinden biraz daha bahset, Felicity."

"Birkaç yıl önce üniversiteden mezun oldum ve son iki yıldır Boston'da kâr amacı gütmeyen bir kuruluşta çalışıyorum."

"Hangi okula gittin?"

"Harvard."

Gözleri irice açıldı. "Önemli bir şey değil, yani." Dalga geçercesine öksürdü. "Vay canına. Cidden, tebrik ederim."

"Teşekkür ederim."

"Sırada ne var?"

"Bu sonbahar hukuk fakültesi için Pensilvanya'ya gidiyorum."

"Harika."

"Evet. Tekrar işe koyulmadan önce yazın tadını çıkarmaya çalışıyorum."

"Bir ev arkadaşıyla yaşadığını biliyorum. Peki, ailen nerede?"

İşte başlıyoruz. Direkt söyledim. "Aslında bir ailem yok."

Gözleri endişeyle doldu. "Ailen yok mu?"

"Hayır. Koruyucu aile sisteminde büyüdüm, bu yüzden hayatımın büyük bir bölümünde gerçek ailem olmayan insanlarla yaşadım. Bayan Angelini de bunlardan sonuncusuydu. On beş yaşımdayken beni yanına aldı ve körfezin karşısındaki ev, o zamandan beri benim yuvam oldu."

Açıklamamı anladığını gösterircesine başını salladı. "Umarım söyleyeceğim şeye alınmazsın ama başardığın bunca şeyi duyduktan sonra, seni artık daha da etkileyici buluyorum. Büyürken senin için kolay olmamış olmalı."

"Değildi ama beni bugün olduğum kişi yaptı. Beni güçlü kıldı."

"Bunu görebiliyorum." Bakışları üzerimde bir süre oyalandı. "Burası çok mu sıcak?"

Evet, öyleydi. Sadece güneş ve gülünç derecede ağır kıyafetlerim yüzünden değil, ona karşı duyduğum çekim yüzünden de. Bu, uzun zamandır hiç olmadığım bir şekilde sıcaklamama neden oluyordu. Ve bu da beni biraz huzursuz ediyordu.

"Evet." Yine başımı eğip kıyafetlerime baktım. "Bu kıyafet iyi bir seçim değildi."

"İçeri girelim mi? Sana evi gezdireyim."

"Bu iyi olabilir," dedim ayağa kalkarak.

Mutfakta Sig'in yanından geçtik ve Leo bana etrafı göstermeye başladı. Ardından beni antreden geçirerek oturma odasına götürdü. Tavan yüksekliğindeki pencereler, körfezi farklı bir açıdan net bir şekilde görmemizi sağlıyordu ve içeri süzülen güneş ışıkları parke zeminde parlıyordu.

"Buranın içeriden nasıl göründüğünü hep merak etmiştim. Hayal ettiğimden daha da güzelmiş."

Bana bakarak, "Evet," dedi.

İçeride olmak pek bir işe yaramamıştı. Yakamı gevşetmeye çalıştım, yapmayacağımı bilsem de bluzumun düğmelerini açmak istedim.

"Biraz rahatsız görünüyorsun," dedi Leo. "Seni geriyor muyum?"

Muhtemelen söylememem gereken bir şeyi itiraf ettim. "Sanırım hâlâ ilk tanışmamızın etkisinden kurtulamadım."

Kaşlarını kaldırdı. "*Kuş gözlemciliğinden* mi bahsediyorsun?"

"Hayır. Kuşları izlemeye başlamıştım ama sizi fark ettikten sonra kesinlikle *seni* izliyordum. Bunu inkâr edecek değilim. Bence çok az insan arkasını dönerdi. Ben sadece bir insanım."

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bu da seni neden sevdiğimin bir başka nedeni, Felicity. Çoğu insan senin gibi bakmaya devam ederdi, kesinlikle ben de öyle ama çok azı böyle konularda senin gibi dürüst davranırdı. Hayatımı, bir numaralı amaçları samimi olmak yerine iyi görünmek olan sahtekâr insanlarla çevrili geçiriyorum. Seni henüz tanıyorum ama bana verdiğin bu küçücük şey, tamamen sensin. Ve bunu takdir ediyordum. Bu iyi hissettiriyor."

Sig eşikten, "Çay hazır," diye seslenince Leo ve ben aynı anda ona döndük. Sanki bir ânı böldüğünün farkındaymış gibi bize baktı. "Madem daha uygun bir çay bekliyor, biraz da çörek yaptım."

Leo bana dönmeden önce, "Teşekkür ederim, evcimen olan," diye cevap verdi. "Bu ilişkide kesinlikle aşçı o."

Onları, Sig'in oldukça resmî görünen çay servisini hazırladığı büyük yemek odasına kadar takip ettim. Bir tabakta dağ gibi üst üste yığılmış çörekler vardı.

"Bunların hepsini sen mi yaptın?" diye sordum.

"Evet. Sıfırdan."

"Etkileyici."

"Çok fazla malzeme istemiyor," dedi Sig. "Soğumadan önce tadına baktığından emin ol. Üzerinde erimiş tereyağı gibisi yoktur."

Bir tane alıp tereyağı sürdüm. Tam da söz verdiği gibi, tuzlu ve lezzetliydi. O sırada Leo bana bir fincan çay doldurmakla meşguldü. Çok tatlıydı.

Sig kollarını kavuşturdu. "Peki, Felicity, iki bekâr erkek buralarda eğlenmek için ne yapar?"

"Bana mı soruyorsun?" dedim ağzım çörekle doluyken. "İkiniz de partilerle falan eğlence bulmakta sorun yaşamıyor gibi görünüyorsunuz."

Leo'nun gözleri kısıldı. "Partiler mi?"

"Evet, bir gece buradan gelen ışıkları gördüm ve körfezin karşısından birden fazla kez müzik sesi duydum."

Leo başını sallayarak reddetti. "Parti falan yoktu. O, Sigmund'un müziğini çalıp benimle dalga geçmesiydi. Buraya geldiğimizden beri kimseyle tanışmadık. Flaş ışıklarını ve ses sistemini evin önceki sakinleri kurmuşlar."

Kıkırdadım. "Hmm. Bu biraz tuhaf. Ben de sizin iki parti hayvanı olduğunuzu düşünmüştüm."

"Her neyse, soruma hiç cevap vermedin," dedi Sig. "Buralarda neler popüler?"

"Şey, sahilde bir bar var. Hafta içi geceleri bile bir sürü insan orada takılıyor. Bir de şehir merkezi var. Orada bir sürü güzel restoran var. Ancak Amerika seyahatinizin bir bölümünü burada geçirmeyi seçtiyseniz, belki de heyecan verici bir gece hayatı aramıyorsunuzdur."

Leo, "Sig ve ben bu seyahatten farklı şeyler bekliyoruz," dedi. "Narragansett, diğer yerlere katlandığım için onun bana verdiği ödündü. Ve ben kesinlikle huzur arıyorum."

Sig, "Ben de bir şeylerden bir parça arıyorum," dedi göz kırparak.

Leo ise gözlerini devirdi. "Turistleri boş ver. Söylesene, yerel halk ne yapmaktan hoşlanıyor?"

"Burada hayat oldukça sakindir. Çoğunlukla terasta oturup bira içeriz ya da körfezde gün batımını izleriz. İstiridye avlamaya ya da balık tutmaya gidip akşam yemeği için eve taze ne getirebileceğimize bakarız."

Leo gülümsedi. "Balık mı tutuyorsunuz?"

"Ara sıra. Gerçi, körfezin en güzel yerlerine gitmek ve midye toplamak için bir tekneye ihtiyacım var."

"Midye mi?" diye sordu Leo.

"Evet, midye. İstiridye türü bir şey."

"Ah. Bunu yapmak için bir tekneye mi ihtiyacın var?"

"Körfezin ilerisinde bunun için çok verimli bir bölge var ama buradan oraya gitmek için bir tekne lazım."

"Anlıyorum." Leo, dudaklarının kenarındaki yağı yaladı. "Eğer bir tekne bulabilirsem, bizi oraya götürür müsün?"

"Iıı... Bilmiyorum..." diye kekeledim.

Leo'nun yüzü düştü. "Özür dilerim. Seni tur rehberimiz olman için zorlamak istememiştim. Bu senin işin değil."

"Sadece şu anda bir şey için söz verebilir miyim, bilmiyorum. Yaz için bir iş arama sürecindeyim. Birkaç potansiyel başvurum var, bu yüzden programımın nasıl olacağını henüz bilmiyorum."

Başını salladı, hâlâ hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Haklısın."

İç geçirerek, "Peki... tam olarak ne zamana kadar buradasınız?" diye sordum.

"Ağustos sonuna kadar," diye yanıtladı Leo.

Sig, "Daha erken ayrılmayı tercih ederdim," diye araya girdi. "Eve dönmek için Leo'dan daha hevesliyim."

"Buradan sonra İngiltere'ye geri döneceksiniz yani?"

Leo içini çekti. "Planımız o yönde."

"Eylül'e kadar dönmezse ailesi taşaklarını koparır," diye laf attı Sig.

Leo konuyu değiştirmeyi seçti. "Sonbaharda hukuk fakültesine gideceğini söyledin. Biraz daha anlatsana. Hangi okul ve hukukun hangi alanında uzmanlaşmak istiyorsun?"

"Drexel. Diplomamı bir gün çocuk hakları alanında çalışmak, benim gibi büyüyen çocuklara yardım etmek için kullanmak istiyorum. Bu benim için çok önemli, fark yaratabileceğim, kalbime yakın bir şey yapmak."

Leo, "Keşke herkes tutkusunun peşinden gitse, dünya daha iyi bir yer olurdu." dedi gülümseyerek.

Sig bize doğru baktı. "Bir şey mi kaçırdım? Senin gibi büyüyen çocuklar?"

"Kuzenine daha önce evlatlık sisteminde büyüdüğümü söyledim."

"Yetimsin yani?"

Bu ifadeden nefret ederdim. "Evet."

Sig birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Sen kızıl saçlı bir yetimsin. Yaşlı bir kadınla yaşıyorsun. Adı Bayan Hannigan olabilir mi acaba?" Başını eğdi. "Sandy adında bir köpeğin de var mı?"

Çok komik. Gözlerimi devirdim. "Bence Annie'yi bu kadar iyi tanıman oldukça komik, Sig. Senin müzikaller konusunda bu kadar bilgili olabileceğini düşünmezdim. Önce Mary Poppins, şimdi de bu."

Leo kuzenine dönerken yüzü kızardı. "Tam bir soytarısın."

"Ve görünüşe göre sen de... Babacık Warbucks'sın."

Leo neredeyse çayını püskürtecekti.

Sig bana bakarak, "Aslında çocukken büyükannemiz beni Londra'da Annie'yi izlemeye götürmüştü," dedi. "Özür dilerim. Şimdilik götlük yapmayı bırakacağım." Onunla tanıştığımdan beri ilk kez gerçekten ilgili görünüyordu. "Ailene ne oldu?"

Ben cevap veremeden Leo, "Şu anda onun geçmişini kurcalamana gerek olduğunu sanmıyorum. Bırak da kız sana hayat hikâyesini anlatmak zorunda kalmadan çayının tadını çıkarsın," dedi.

"Bu konuda konuşmakla ilgili bir sorunum yok," diye ısrar ettim.

Leo başını salladı.

Açıklama yapmak için kendimi hazırladım. "Annem ben yedi yaşmdayken aşırı doz uyuşturucudan öldü. Ben doğmadan çok önce de ailesinden uzaklaşmıştı. O yaşta ebeveynsiz kaldığınızda, sizi evlat edinmeye hevesli insanlar olmuyor. İnsanlar yeni doğmuş bebekleri tercih ediyor, fazla konuşmayan yedi yaşındaki cılız çocukları değil. Bu yüzden çeşitli evlere yerleştirildim ama şu ya da bu nedenle kimse beni evlat edinmek istemedi. Çok şanslıydım, sistemden fiziksel veya duygusal olarak zarar gör-

meden çıkabildim. Bu pek çok çocuk için geçerli olmuyor. Sonu olarak, bir gün benden daha az şanslı olanlara yardım edebilmel istiyorum."

Sig başını salladı. "Bu takdire şayan."

"Bu senin ukala kıçından gelen bir iltifat mı?" diye sordum.

Leo homurdandı.

Dikkatimi ona yönelttim. "Ne iş yapıyorsun, Sigmund?"

"Çok daha yakışıklı ve başarılı kuzenimin gölgesinde gizlen mek dışında mı yani?" Aniden ayağa kalktı. "Görünüşe göre yak laşık üç kilometre ötedeki İranlı muhteşem bir kızla eşleşmiş ola bilirim. Hazırlanmam gerek." Çay fincanını bana doğru kaldırdı "Seninle sohbet etmek güzeldi, Çilli. Yani, Felicity." Göz kırptı.

O gittiğinde Leo, "Sonunda," diye mırıldandı.

"Ortamdan ayrılmak için oldukça rasgele bir yoldu."

"Bu klasik bir Sigmund davranışı. Şu anda bir yol ayrımında Hayatıyla ilgili ne yapmak istediğinden pek emin değil. Sanırın sorduğun soru onu korkuttu. Ayrıca buraya geldiğimizden ber kıçını kaldırmadan bu kadar uzun süre oturduğunu görmemiş tim. Asla yerinde duramaz. Yalnız kalmak ya da rahatlayıp ha yatın tadını çıkarmak onun için asla yeterli değil. Her zaman bi sonraki büyük şeyi, bir sonraki kadını, bir sonraki macerayı arar."

"O zaman Narragansett'e gelmek isteyenin neden o olmadığ anlaşılıyor."

"Anlaşmaya göre, seyahatimizin ilk yarısını metropollerd geçirirsek, son yarısında benim seçtiğim yere gitmek zorunday dı. Ve şimdiye kadar? Bu tam da aradığım şeydi."

"Yine de burada bile kendine eğlenecek bir kıç buluyor."

"Kesinlikle." Leo başını arkaya atarak kahkaha attı. "Sözün sakınmamana da bayılıyorum."

"Birinin yanında rahat olduğumda biraz açık sözlü oluyo rum. Hayat, sözünü sakınmak için çok kısa."

"Olmadığı biri gibi görünmeye çalışmayan biriyle konuşma nın ne kadar rahatlatıcı olduğunu anlatamam. Seni birçok yön den kıskanıyorum."

"Kıskanmak mı? Nasıl yani?"

"İngiltere'de -ailemle olan hayatımda- senden belli bir şekilde davranman, şu an aklıma gelen tabiriyle çok 'mekanik' bir şekilde hareket etmen bekleniyor. Sadece sürekli izlendiğim ve yargılandığım için değil, aynı zamanda beklentilerine uymadığım sürece kimsenin beni kabul etmeyeceğini bildiğim için hiçbir zaman kendim gibi davranamıyorum. Zorluk içinde büyüdüğünü ve bunun ne kadar zor olduğunu bilsem de, belli ki bu, istediğini söyleyen, kendi seçimlerini yapan güçlü bir kadın olabilmeni sağlamış. Sana bakacak bir ailen olması harika bir şey olabilir. Ancak aile aynı zamanda bir yük de olabilir... boğucu bir yük."

Tek kaşımı kaldırdım. "Senin için üzülmemi beklemiyorsun herhalde..."

Başını iki yana salladı. "Tanrım, hayır. Öyle göründüysem özür dilerim—"

"Endişelenme. Sadece takılıyorum. Tıpkı senin benimkileri anlayamayacağın gibi ben de senin dertlerini anlayamayabilirim. Belli ki iki farklı dünyadan geliyoruz."

Leo, kalbim hızla çarparken bana bakmaya devam etti. Bakışlarımı kaçırdım.

Sonra saatimi kontrol ettim. "Aslında düşündüğümden geç oldu. Geri dönsem iyi olacak." Sandalyemden kalktım. "Çay ve tekila için çok teşekkür ederim."

Leo ayağa kalktı, kalkarken sandalyesi seslice yere sürttü. "Gitmek zorunda olduğuna emin misin?"

"Evet, gerçekten gitsem iyi olur." Gözlerini kırpıştırdı, şaşırmış gibiydi. Bunu ben de tam olarak anladığımı söyleyemezdim.

"Seni arabana kadar geçireyim."

"Teşekkür ederim."

Leo evin ön tarafına doğru ilerlerken ayakkabılarım antrenin mermer zemininde tıkırdıyordu.

Yüz yüze dururken hafif bir esinti uzun, gür kızıl saçlarımı savuruyordu. Doğal hâliyle ne düz ne de kıvırcıktı, sadece kaba-

rık dalgalı bir yele gibiydi. Bir tutam ağzıma uçtu ve yüzümden uzaklaştırmak için biraz hava üfledim.

Tam vedalaşmak üzereyken Leo, beni bir soruyla şaşırttı.

"Çillerini neden sevmiyorsun?" Gözleri yanaklarıma indi.

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Küçükken insanlar onlarla dalga geçerdi ve sanırım bu da çillerimden nefret etmeme neden oldu."

Leo boynumu süzmeye başladı. "Ben onları sevdim, özellikle de boynundan aşağıya doğru devam etmelerini. Karakteristik duruyorlar."

"Az olsalardı, haklı olurdun." Ayaklarıma doğru baktım. "Benim her yerim çillerle kaplı."

"Evet, biliyorum. Bu güzel." Duraksadı. "Sen güzelsin."

Başımı kaldırıp gözlerine baktım.

Buraya Mary Poppins kıyafetimle gelirken kendimi güzel hissetmemiş olsam da karşımdaki adam ve onun bana bakışı nedense kendimi güzel hissetmeme neden oluyordu. Bu da içimde artık kaçmam gerektiği hissini uyandırdı.

El salladım. "Şehirde görüşürüz, sanırım."

Arabama doğru yürümeye başladığımda Leo arkamdan seslendi. "Felicity, bekle."

Arkamı döndüm. "Evet?"

Ellerini ceplerine soktu. "Bir ara seni dışarı çıkarmama izin verir misin?"

Ağzım açık kaldı ama tek söyleyebildiğim "Bir randevuya mı?" oldu.

"Tabii ki," dedi gülümseyerek. "Başka ne olabilir ki?"

Cevabımı beklerken çok yakışıklı görünüyordu, güneş mavi gözlerinde parlıyordu. Bir parçam evet demek istiyordu. Ama bu adamla yakınlaşmanın kötü bir fikir olacağını biliyordum.

Bu yüzden kelimeleri zorla ağzımdan çıkardım. "Teklifin için çok teşekkür ederim ama sanmıyorum."

Yüzü düştü. "Nedenini sorabilir miyim?"

Bugün bazı konularda açık olmama rağmen, reddetme nedenimi itiraf etmek istemiyordum çünkü bu beni korkutuyordu.

Nedense evet demenin yaz sonunda kaçınılmaz bir kalp kırıklığına yol açacağını biliyordum. Kendimi korumam gerekiyordu.

"Ben sadece... ilgilenmiyorum," dedim sonunda. *Kahretsin, bu büyük bir yalan.*

Yavaşça başım salladı. "Tamam. Anladım."

"Çay için tekrar teşekkür ederim," dedim ve bu gerilimi daha fazla yaşamamak için arabama kaçtım. Ancak acele ettiğim için arabayı yanlışlıkla geri vitese taktım. Hızla frene basarak beceriksizce el salladım ve güldüm. Leo'nun gülümsemesi gözlerine yansımadığında kalbimin sızladığını hissettim.

Garaj yolundan çıktım ve yola koyuldum. Arabaya bineli bir dakika bile olmamıştı ki beni dışarı çıkarma teklifini tekrar değerlendirmeye başladım. Kesinlikle farklı dünyalardan geliyorduk ve gideceği için onunla çıkmak anlamsız olurdu ama derinden etkilenmiştim. Sadece görünüşünden değil, ayakları yere basan kişiliğinden de.

Hiç farkında olmadan, etrafıma bakana kadar evime giden sokağı çoktan geçmiştim. Kendimi bir köprünün üzerinden geçerken buldum, artık nereye gittiğimden emin değildim. Bir nevi hayatımın hikâyesi buydu işte.

3

Leo

Parça 3: Buster Poindexter'dan "Hot Hot Hot"

Sigmund duştan üzerinde sadece bir havluyla çıktı. Etrafına bakındı. "Kızıl nerede?"

"Gitti," diye mırıldandım.

"Bu yüzden mi yüzün bu kadar asık?"

"Nihayet nasıl hissettiğini anladığımı öğrenmek seni mutlu edecek."

"Nedenmiş o?"

"Reddedildim."

Gözleri büyüdü. "Ne?"

"Evet."

"Hayatında ilk kez bir kadın seni geri çevirdi, öyle mi?" Omzuma sertçe vurdu, bundan biraz fazla zevk alıyordu. "Kulübe hoş geldin, dostum. Bizim buralarda mavi taşaklar ve bayat bira servis edilir."

"Harika."

Her ne kadar durumu olgunlukla karşılamaya çalışsam da Felicity'nin beni geri çevirmesi biraz canımı acıtmıştı. Bu reddedilmekle ilgili de değildi. Onunla daha fazla zaman geçireme-

yeceğim için gerçekten hayal kırıklığına uğramıştım. En son ne zaman bir kız hakkında daha fazla şey öğrenmek için sabırsızlandığımı, vücudundaki her çili saymak için can attığımı hatırlamıyordum.

Sigmund beni boğuştuğum bu düşüncelerimden kurtardı. "Tuhaf bir nedenden ötürü ondan hoşlandığını ve onu avlamak için harekete geçebileceğini hissetmiştim ama seni geri çevireceğini hiç hayal etmemiştim."

"Belki de bu onun açısından akıllıca bir karardı."

"Kesinlikle katılıyorum," dedi. "Böyle biriyle uğraşmanın ne anlamı var ki?"

"Bu da ne demek oluyor?" diye tersledim. "Böyle biriyle mi?"

"Onunla konuştuktan sonra sadece sevişmekle ilgilenen bir tip olmadığını anlamışsındır. Bunun için fazla ciddi bir kız. Öyleyse onu tanımanın ya da dışarı çıkarmanın ne anlamı var? Asla bir yere varmazdı."

"Hoşlandığın kişiyi tam olarak seçemezsin, Sigmund, o kişi hayatının boğucu kutusuna tam olarak uymuyor olsa bile."

"Aslında o, hayatına uyan şeylerin tam tersi."

"Tam da bu yüzden ondan hoşlanıyorum."

"Eminim, seni geri çevirdiği için aletin daha da sertleşmiştir."

Beni reddetmesinin onu daha çok istememe neden olduğunu inkâr edemezdim. Bir kovalamaca her zaman tahrik ediciydi. Yine de Felicity Dunleavy benim tarafımdan kovalanmayı umursamıyordu. Bir bahane uydurmak yerine bana doğrudan ilgilenmediğini söylemişti.

"Her neyse..." Güldü. "Artık çocuklarınız Ed Sheeran'ın çocukları gibi görünmeyecek." Kıkırdadı. "Eğer benimle gelmek istersen, bu gece onun yerine sana birini bulabiliriz."

Hayal kırıklığına uğramış bir hâlde elimi saçlarımda gezdirdim. "Şu anda bununla ilgilenmiyorum."

"Dostum, o onda onluk bir kız bile değil. Neden dert ediyorsun ki?"

"Ciddi misin sen?"

"Çok sade biri. Tamam, kendi çapında güzel görünüyor olabilir, sanırım."

"Doğal bir güzelliği var. İngiltere'deki yapmacık kadınlar gibi değil."

"Madem onları takdir etmiyorsun, döndüğümüzde o kızlardan bazılarını elinden almaktan mutluluk duyarım." İç çekti. "Ciddiyim, kuzen, bence sevişmeyi düşünmeden bu gece Shiva ve benimle dışarı çıkmalısın."

"Shiva mı?"

"Uygulamada tanıştığım İranlı kız."

"Ah... evet."

"Belki bir arkadaşı vardır."

Hiç havamda değildim. "Biraz yorgun hissediyorum. Sanırım evde kalacağım."

"Benim için hava hoş," dedi. "Benim övgülerimi çalma şansın yok."

Sigmund, Providence'a gitmek üzere arabayla çıktıktan sonra annemle ertelediğim o telefon görüşmesini yapmaya karar verdim. Ondan kaçıyordum çünkü dönüşüm için kesin bir tarih vermem konusunda ısrar ediyordu. Henüz eve dönüş biletlerimizi almamıştık.

Üç kez çaldıktan sonra annem açtı. "Merhaba, tatlım. Senden bir daha haber alamayacağımı düşünmüştüm. Burada saat epey geç. Her şey yolunda mı?"

Kanepeye uzandım. "Her şey yolunda, anne. Üzgünüm, saati unutmuşum. İşler biraz yoğun."

"Sahilde çok fazla uzanarak değerli zamanınızı boşa mı harcıyorsunuz?"

"Boşa harcamanın tam tersi. Zihnim buraya geldiğimden beri on kat daha berrak."

"Baban bu konuda kesinlikle benden daha destekleyici. Tatilin yarısı bittiği ve eylülde oğluma kavuşacağım için mutluyum."

Eve dönme düşüncesi biraz midemi bulandırıyordu. "Babam nasıl?"

Babam birkaç yıldır kanserle mücadele ediyordu. Günün birinde buna yenik düşeceğinden emindi. Seyahate çıkmadan önce, soyadımızı devam ettireceğime dair bana söz verdirmişti. Onun tek çocuğu olduğum için eğer evlenip çocuk yapmazsam, Covington soyadı benimle tarihe karışacaktı. Ölmeden önce beni evli ve çocuklu görmek istediğini her zaman belirtmişti. *Baskı falan yaptığından değil tabii.*

"Baban son zamanlarda oldukça iyi," diye bildirdi annem.

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Onunla konuşmak ister misin?"

"Dinleniyorsa hayır. Sadece onu sevdiğimi söyle."

"O da senin geri dönmen için sabırsızlanıyor. Sanırım seni işin incelikleri konusunda eğitmek için zamana sahip olmaması onu strese sokuyor."

"Son konuştuğumuzda böyle söylememişti. Bence bu, ondan çok senin için stresli bir durum."

"Gözüme kestirdiğim birkaç olası aday var ve sonsuza kadar bekleyebileceklerini garanti edemem."

Adaylar. Annemin, prestijli geçmişlerine dayanarak benimle evlenebilecek niteliklere sahip olduğunu düşündüğü kadınlar için kullandığı terimdi bu.

Ayrıcalıklı üst sınıfın bir üyesi olmanın iki şartı vardı: Ailenizi utandıracak hiçbir şey yapmamak ve soyunuza denk biriyle evlenmek. Resmî olarak hiçbir şeyi kabul etmemiş olsam da içten içe ailemin onayladığı biriyle evlenmezsem, o kişinin hayatını yaşayan bir kâbusa çevireceklerini biliyordum. Kimseye bunu yapmak istemezdim. Bu yüzden her zaman mucizevi bir şekilde onların gözünde kabul edilebilir olan birine âşık olmayı ummuştum. Biriyle bağ kurmak yeterince zordu ama oyun alanının uygun görülen bir avuç insana indirgenmesi, gerçek kimyayı bulmayı neredeyse imkânsız hâle getiriyordu.

"Anne, yaz sonuna kadar dönmeyeceğim, benim için seçtiğin sıkıcı kadınlarla olan fırsatları kaybetmek göze almam gereken bir risk."

"Sıkıcı mı? Pek sayılmaz."

"Daha önce benim için birini seçtiğinde hiç işe yaradı mı?"

Duraksadı. "Yardım etmeye çalışıyorum."

"Aynen öyle. Bak... Çabalarını takdir ediyorum ama—"

"Ne yaparsan yap, dışarıda çevirdiğin dolapların başını geri dönülmez bir belaya sokmadığından emin ol. Kalemini yanlış mürekkebe batırma, ne demek istediğimi anlıyorsan."

"Bir süredir kalemimi mürekkebe batırmadım, o yüzden endişelenmiyorum ve batırdığımda da dikkatli oluyorum."

"Dikkatli olsan iyi olur," diye uyardı.

Kuzenimin aksine, bu seyahatte sadece bir kadınla yatmıştım. O da Los Angeles'tayken barda tanıştığım biriydi ve fiziksel bir çekim olsa da özel bir şey yoktu. Gençken, bu amaçsız karşılaşmalarla aram gayet iyiydi. Yirmi sekiz yaşıma geldiğimde, cinsel olarak uyarılmanın yanı sıra entelektüel olarak da uyarılmaya ihtiyaç duyduğumu fark ettim. İkisini bir arada bulmak zordu.

"Hadi anne, seni daha fazla tutmayayım."

"Şey, bu hızlı bir konuşmaydı. Ama sanırım en başta aradığın için kendimi şanslı saymalıyım."

"Babama benim için sarıl."

"Yeğenimi de öp. Sigmund bu gece ne yapıyor?"

"Muhtemelen bilmek istemezsin."

"Muhtemelen."

"Hoşça kal, anne."

"Güle güle, tatlım."

Akşam ilerledikçe, saatler önce olanları aklımdan çıkaramadığımı fark ettim. Birinin beni Felicity gibi büyülemesi nadir görülen bir şeydi. Onun beni reddetmesi de egomu biraz sarsmıştı.

Oturma odasının ışıklarını kapadım ve kanepeye oturup körfezin üzerindeki aya doğru baktım. Sehpadan dizüstü bilgisayarımı aldım ve yazmaya başladım:

Aramamın ilk sonucu olarak bir video bağlantısı çıktı. Başlığı şöyleydi: *Harvard Kutup Dalışı: Taşak.*

Bu kesinlikle dikkatimi çekmişti.

İnsanların kışın ortasında kıyafetlerini çıkarıp dondurucu soğuk suya atladıkları bir tür hayır etkinliğiydi.

Böyle bir şeyin neden önüme çıktığını merak ederek oynat tuşuna bastım. Birkaç erkek ve kadın dalgalı bir okyanustan çıkıyordu. Onu fark etmem sadece birkaç saniye sürdü. Felicity kırmızı, tek parça bir mayo giymişti ve titrerken ellerini çilli kollarına sürtüyordu. Uzun saçları ıslaktı ve vücuduna yapışmıştı.

Mikrofonun arkasından gelen bir ses, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Felicity'nin dişleri takırdıyordu. "Nasıl hissettiğimi sanıyorsun? Taşaklarım donuyor!" Sonra gözleri panikle büyüdü. "Bekle, canlı yayında mıyım?"

Kamera hemen bir haber masasında kendilerini toparlamaya çalışan iki televizyon sunucusuna döndü. İçlerinden biri homurdanarak kâğıtlarını düzeltti ve haber için muhabire teşekkür etti.

Sonra video sona erdi.

Başlığın altındaki açıklamayı okudum:

Harvard öğrencisi Felicity Dunleavy, üniversitenin Polar Plunge yardım etkinliğinden sonra yerel bir Boston TV kanalında "Taşaklarım donuyor," dedi. Orijinal video neredeyse on milyon kez izlenerek viral oldu.

Klibin bu özel versiyonu ise yetmiş beş bin kez görüntülenmişti.

Sonraki birkaç dakikayı videoyu tekrar tekrar izleyerek geçirdim ve her seferinde bir öncekinden daha çok güldüm. En sevdiğim kısım canlı yayında taşak dediğini fark ettiğinde sevimli yüzünde beliren şok ifadesiydi.

Benimle görüşmek istememesi çok kötüydü çünkü bu video, onunla tekrar takılmak istememe neden olmuştu. Başımı iki yana

salladım ve kendimi dizüstü bilgisayarımı kapatmaya zorladım. Sonunda kafamda koyun yerine çilleri sayarak uyuyakalmışım.

Bir hafta sonra, kuzenimin beni yerel bir bistroda çifte randevuya çıkmaya ikna etmesine bir şekilde izin vermiştim. Daha önce hiç tanışmadığım biriyle çıkmak istemiyordum ama Narragansett'e geldiğimden beri biraz inzivaya çekilmiştim ve en azından evden çıkmanın bana iyi geleceğini düşündüm.

Jane'in Göl Kenarı Restoranı'na vardığımızda Sigmund'un siyah saçlı randevusu Shiva ve sarışm arkadaşı Melanie köşedeki masada bekliyorlardı. Bu gece benim için seçilmiş kişinin hiçbir sorunu yoktu ama herhangi bir kızdan farkı da yoktu. Hiçbir özelliği göze çarpmıyordu, hiçbir özelliği arkamı dönüp eve gitmeme isteği uyandırmıyordu.

"Tanıştığıma çok memnun oldum, Leo." Melanie sandalyesinden kalkarken gülümsüyordu.

"Aynı şekilde." Elini sıktım ve oturmadan önce iki yanağından da hafifçe öptüm.

"Sig bana senin hakkında çok şey anlattı," dedi Shiva. "Sonunda seni dışarı çıkarmaya ikna edebildiğimize sevindim."

"Hakkımda neler söylediğini hayal edebiliyorum."

Sigmund omzumu sıvazladı. "Elbette hepsi iyi şeyler. Ve katılıyorum, varlığınla bizi onurlandırman çok hoş. İnsan ancak bu kadar uzun süre kış uykusuna yatabilir."

"Buranın yemekleri gerçekten çok iyi," dedi Melanie, gözleri heyecanla kocaman açılmıştı.

"Bunu duyduğuma sevindim." Bez peçeteyi kucağıma yerleştirdim. "Sigmund oldukça iyi bir aşçı olsa da yerel lezzetlerden bazılarını tatmak güzel bir değişiklik olacak."

Sonraki birkaç dakika boyunca sohbet oldukça yavandı. Komi su getirdi ve garsonumuzun birazdan bizimle olacağını söyledi.

Sonra göz ucuyla onu gördüm. Birdenbire gecem çok daha ilginç bir hâl almıştı.

Felicity. Onun burada ne işi var?

Beyaz, yakalı bir gömlek ve siyah bir önlük giymişti. *Burada mı çalışıyordu?* Narragansett'in gerçekten küçük olduğunu şimdi anlamıştım.

Felicity gergin görünüyordu, sanki bir şeyler ezberliyormuş gibi kendi kendine mırıldanıyordu. Sonra bize doğru yürümeye başladı.

Göz göze geldiğimizde hayalet görmüş gibi göründü. "Burada ne yapıyorsun?"

"Yemek?" Gülümsedim.

"Ah, tabii ki." Başını iki yana salladı. "Bu aptalca bir soruydu."

"Sanırım ben de sana burada ne aradığını sormalıyım... ama aradığın işi bulmuşsun gibi görünüyor?"

"Evet." Dudaklarını diliyle ıslattı. "Aslında bu benim ilk gecem."

"Öyleyse seni yakaladığım için şanslıyım."

Defterindeki bir kâğıdı geri çevirerek, "Hâlâ işi öğreniyorum, o yüzden bana karşı sabırlı ol," dedi.

"Acele etme," dedim, gözlerim bir an için onun gözlerinde kayboldu.

O sırada kuzenim, Felicity'yi masaya tanıtma görevini üstlendi.

"Felicity, bu Shiva." Karşımda oturan randevumu işaret ederek "Ve bu da Melanie," dedi.

Her iki kadına da başıyla selam verdi. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Felicity körfezin karşısındaki komşumuz," dedi Sigmund.

"Narragansett'te mi büyüdün?" diye sordu Shiva.

"Evet," diye yanıtladı Felicity.

"Biz Warwick'ten geliyoruz."

"Öyle mi..." Felicity bir tutam saçını kulağının arkasına götürdü. "Orada güzel bir... alışveriş merkezi var." Cebinden bir kalem çıkardı ama kalem elinden kaydı. Onu almak için eğildi ve

"Neyse, ne sipariş etmek istediğinize karar verdiniz mi?" diye sordu. Sanki bir hata yapmış gibi bir anlığına gözlerini kapattı. "Aslında, içecek bir şeyle başlayabilir miyiz? Önce bunu sormam gerekliydi, unuttum," diye fısıldadı.

Sigmund, "Sanırım daha önce hiç garsonluk yapmadın," diye laf attı.

"Nereden bildin?"

"Çılgınca bir tahmin oldu," derken sırıttı.

İçki siparişlerimizi aldı ve yaklaşık on dakika sonra geri döndü.

"Sipariş vermeye hazır mısınız?" diye sordu.

Ben hariç herkes başını salladı.

Masadaki varlığını sürdürmek isteyerek, "Burada yemek için ne önerirsin?" diye sordum.

Sanki sorum onu strese sokmuş gibi iç çekti. "Bu benim ilk gecem, o yüzden henüz bir tavsiyede bulunacak uzmanlığa sahip değilim. Ama birisinin kırmızı balık takolarının iyi olduğunu söylediğini duydum."

Masanın etrafında dolaşırken önce randevularımızın siparişlerini aldı. Ne kadar endişeli görünmeye devam ettiğini, kalemini tıklattığını ve bacağını salladığını fark etmeden edemedim. Bunun ilk gecesi olmasıyla mı ilgili olduğunu, yoksa beni görmenin onu huzursuz mu ettiğini anlayamadım.

Ancak bildiğim bir şey vardı: Bu akşamki "randevum" karşımdaki tüm çilli ihtişamıyla ateşli kızıl saçlı kızla boy ölçüşemezdi. Bu gece onu görmek, onu unutmak için gösterdiğim çabalara kesinlikle yardımcı olmayacaktı.

Felicity'nin sesinin beni irkiltmesiyle masaya döndüm. "Ya sen?"

"Hmm?"

"Ne istersin?"

Seni, demek istedim. *Seni istiyorum. Seninle zaman geçirmek. Seni tanımak, çillerini saymak için daha fazla zaman.* Ancak bunu itiraf etmenin pek de iyi olmayacağından emindim.

"İyi şeyler duyduğuna göre ben balıklı tako alacağım. Şansa bırakmayı pek sevmem, gerçi bazen risk almak buna değebilir, sadece yemek konusunda değil."

Gözlerimin içine baktı ve birkaç saniye orada kaldı. Şifreli mesajım ona ulaşmış olabilirdi.

Siparişlerimizi vermek için masadan uzaklaştı ve ben bir yandan Melanie'nin öğretmenlik işi hakkında söylediklerine ilgileniyormuş gibi yaparken diğer yandan onun geri dönmesini bekledim. Gözlerim odada gezinmeye devam ediyor, uzakta mutfağa girip çıkan Felicity'yi bir an olsun görebilmek için fırsat kolluyordu.

En sonunda, içinde yemeğimizin olduğunu tahmin ettiğim devasa yuvarlak bir tepsiyi taşıyarak bize yaklaştı.

Masaya yanaştığında elleri biraz titriyor gibiydi; sıcak yemekleri bir bir önümüze koyarken hâlâ gergindi. Sıra benim tabağıma geldiğinde ise tacolar bir şekilde tabaktan kayarak kucağıma düştü. Aşağı baktığımda kırmızı sosun kasıklarımı kapladığını gördüm. Ardından da bir yanma geldi.

Sıcak.

Sıcak.

Sıcak.

Sigmund histerik bir kahkaha attı. "Ondan beklediğin ateşli kasık muamelesi bu değildi, değil mi?" diye fısıldadı.

4

Felicity

Parça 4: Aaliyah'tan "Rock The Boat"

Kalbim hızla çarpıyordu. "Aman Tanrım. Çok özür dilerim." İçgüdüsel olarak bir peçete kaptım ve kucağını silmeye başladım. Bunun ne kadar uygunsuz olduğunu fark edene kadar da silmeye devam ettim.

"Felicity, gerçekten sorun değil."

Leo'ya daha fazla söz hakkı vermeden mutfağa koştum ve bir havlu aldım. Lavaboya götürüp ıslattım ve biraz bulaşık deterjanı ekledim.

"Gino, bir balıklı taco siparişine daha ihtiyacım olacak. Sonuncusunu kazara birinin üzerine düşürdüm. Çok üzgünüm."

Şef pek mutlu görünmüyordu ama ondan istemekten başka ne yapabilirdim ki?

Islak havluyu Leo'nun masasına geri götürdüm ve ona uzattım. "Tekrar özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok. Aslında komikti," dedi ve nazikçe bileğime dokundu.

Bu temas, içimde beklenmedik bir tahrik duygusu uyandırmıştı. "Benim için hiç de komik değildi." Bileğimi çektim. "Yeni

bir tane daha hazırlatıyorum. Bu sefer benden. Benden derken, masrafları ben karşılayacağım demek istedim."

"Saçmalama."

O daha fazla bir şey söyleyemeden tekrar uzaklaştım.

Mutfağa döndüğümde, Gino yeni tacoların hazır olduğunu söyleyinceye kadar kendimi toparlamak için birkaç dakikalığına orada öylece durdum. Terleyerek tabağı tezgâhtan aldım ve yemek odasına geri döndüm.

Tabağı dikkatle Leo'nun önüne koyarken onunla göz teması kurmaktan kaçındım, bunun yerine sırıtan Sig'e baktım.

Gecenin geri kalanında, kıyamet masasından tamamen uzak durmak için elimden geleni yaptım. Sanırım bu, beni berbat bir garson yapıyordu ama kendimi daha da büyük bir aptal durumuna düşürme riskini göze alamazdım. Bazen onlara baktığımda, Leo'nun gözlerinin üzerimde olduğunu görüyordum. Zavallı hâlime üzülmüş olmalıydı. Evet, bu benim ilk vardiyamdı ama gerginliğimin asıl kaynağı, o gün evinde bana çıkma teklif ettiğinden beri onu düşünmeden edemiyor olmamdı. Şimdiyse onu muhteşem bir kızla çıkarken görmek sarsıcıydı. Geç kalırsan, kaybedersin.

Ertesi sabah kahvaltıda, Bayan Angelini bir şeylerin canımı sıktığını hissetmiş gibiydi. "Her şey yolunda mı, Felicity?"

Kahve fincanımı masaya koydum. "Neden sordun?"

"Sabahtan beri tek kelime etmedin. Restorandaki ilk gecen nasıl geçti?"

"Ah." Başımı salladım. "Garipti."

"Nedenmiş o?"

"Körfezin karşısındaki komşuları biliyorsun. Dün gece Jane'nin yerinde yemek yediler."

"İngiltere'den gelen yakışıklı çocuklar mı? Bunun nesi yanlış?"

"Birincisi, Leo'nun kasığına sıcak bir tabak taco düşürdüm."

Ağzı açık kaldı. "Ne yaptın?"

"Evet. Tamamen bir kazaydı ama yine de berbattı. Ona yenisini söyledim ve tacoları hesaptan düştüm ama yine de giderken masada bir yığın para duruyordu. Bana yüklü bir bahşiş bırakmışlardı."

"Bu kulağa kötü bir şeymiş gibi gelmiyor."

"Değil tabii ama..."

Bayan Angelini'nin kaşları çatıldı. "Geçen gün çay içmeye gittiğinizde bir şey mi oldu? Bana hiç bilgi vermedin. Hikâyenin bir kısmını kaçırıyormuşum gibi hissediyorum."

İç çektim. "Dün gece, iki muhteşem kadınla çifte randevuya çıkmışlardı. Bu beni şaşırttı, özellikle de Leo o gün onların evinde bana çıkma teklifi ettiği için."

Kaşlarını çattı. "Yani, onunla çıkmayı kabul ettin ve şimdi o başka biriyle mi çıkıyor? Bu ne cüret!"

"Hayır, hayır. Olay bu değil. Ona ilgilenmediğimi söyledim."

Gözleri kısıldı. "İlgilenmediğini mi?"

Tereddüt içinde, "Onu son derece çekici ve karizmatik buluyorum. Ama Atlantik'in bu tarafında sadece birkaç aylığına kalacak biriyle ilişki kurmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Bu felakete davetiye çıkarmak olur," dedim.

"Fakat o ciddi bir şeyler istemiyor. Sadece biraz eğlenmek istiyor."

Verdiği yanıt beni biraz şaşırtmıştı. Aynı zamanda doğru kararı verip vermediğim konusunda tekrar şüpheye düşmeme neden oldu.

"Bu benim tarzım değil."

"Eğlence sana göre değil mi?" Kıkırdadı.

"Ben... eğlenceyi severim. Sadece ülkeyi terk edecek çekici erkeklerle değil."

"Bu adil. Kendini korumaya çalışıyorsun. Anlıyorum." Kendine bir fincan kahve daha doldurmak için ayağa kalktı, sonra bana döndü. "Biliyor musun, gençliğimle ilgili en büyük pişmanlıklarımdan biri her zaman güvenli yoldan ilerlemiş olmam. Henry başıma gelen en iyi şeydi ama her zaman evlenmeden önce biraz daha eğlenmiş olmayı dilerdim."

"Sence hiçbir yere varamayacak olsa da ona evet mi demeliydim?"

Kahvesini karıştırdı. "Ona hayır demiş olmanın mantığını görüyorum ve kesinlikle incinmeni istemem. Ancak senin yaşında biri için hayatı ciddiye, çok ciddiye aldığının da farkındayım." Kaşığı hafifçe vurdu. "Seni tanıdığımdan beri okul ödevlerinin ve diğer zorunlu şeylerin arkasına saklanıyorsun. Fakat sadece bir kez genç oluyorsun. Benim gibi yaşlandığında geriye dönüp bakabileceğin anılar biriktirmenin tam zamanı." Koltuğuna dönerek, "Tek eşlilik ve istikrar konusunda endişelenmek için önünde uzun yıllar var," dedi.

"Söylediklerin pek de iyi hissetmemi sağlamıyor."

"Bunları kararınla ilgili kendini kötü hissetmen için söylemiyorum. Sadece biraz eğlendiğini görmek istiyorum. Hepsi bu. Bunu hak ediyorsun, Felicity. Çok çalıştın. Hukuk fakültesine başlamak üzeresin ve eminim orada da kendini birkaç yıl daha kitaplara gömeceksin. Farkına bile varmadan yirmili yaşların gözlerinin önünden akıp gidecek. Bu yüzden belki bu yazı biraz rahatlamak için değerlendirmelisin."

Başım dönüyormuş gibi hissediyordum. "Tavsiyen için teşekkür ederim."

Kahvaltıdan sonra, odama çekilip haziran planlayıcımı düzenlerken söylediklerini düşünmeye devam ettim. Tam bir ajanda ineğiydim, zamanımı düzenlemek için çeşitli defterler ve çıkartmalar topluyordum. Bu ay için yapacaklarıma baktığımda bir tane bile "eğlenceli" aktivite olmadığını fark ettim. Listedeki her öğe yaz sonunda buradan ayrılmadan önce yapmam gereken zorunlu şeylerden ibaretti; gitmem gereken doktor randevuları, satın almam gereken okul eşyaları. Bu, Bayan Angelini'nin argümanını iyice destekliyordu.

Planlayıcıyı kapatıp çekmeceme koydum ve dışarı çıkıp biraz güneşlenmeye karar verdim. Açık tenliydim ve korunmaya ihtiyacım vardı ama D vitamini için her gün en az on beş dakika güneş ışığı almaya özen göstermeye çalışıyordum.

Buzdolabından bir kutu maden suyu alarak arka bahçeye çıktım ve kendimi Adirondack sandalyelerden birine attım. Birkaç dakika sonra, uzaktan bir şeyin bana doğru geldiğini fark ettim. Bu bir tekneydi ve her saniye körfezin benim olduğum tarafına daha da yaklaşıyordu. Suyun kenarına yürüdüm.

Tekne artık sürücüsünü görebileceğim kadar yakındaydı. El salladı. *Aman Tanrım.* Kalbim birden hızlanmaya başladı. Tekneyi bana doğru süren Leo'ydu.

O, tekneyi bağlarken, "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Ne yapıyor gibi görünüyorum?" Güldü.

"Tekne mi aldın?"

"Yaz sonuna kadar kiraladım."

"Gerçekten güzelmiş."

"Böyle düşünmene sevindim çünkü benimle bir gezintiye çıkmak isteyeceğini umuyordum, bana şu istiridyelerin olduğu yeri gösterirsin... Onlara ne diyordun?"

"Midye."

"Doğru," diyerek çenesini kaşıdı. "Sigmund'u bu akşam bir çeşit istiridye partisi yapmamız gerektiğine ikna ettim. Balıkçıdan ıstakoz alacaktım ama taze yakalanmış istiridyelerin güzel bir ekleme olacağını düşündüm. Ne dersin?"

Düşünürken çenemi ovuşturmaya başladım.

Tereddüt ettiğimi hissetmiş gibiydi. "Art niyetli değilim, Felicity, eğer seni endişelendiren buysa. İlgilenmediğini açıkça belirtmiştin. Ben sadece Narragansett'i biraz keşfetmek istiyorum. Harika bir arkadaş olacağını düşünüyorum ama meşgulsen anlarım."

O umut dolu gülümsemesi ve güneşte neredeyse koyu sarı görünen muhteşem, açık kahverengi saçlarından yansıyan güneşle çok sevimli görünüyordu ki duvarlarım yıkılmaya başlamıştı. Benimle "keşfe" çıkmak için bir tekne, hem de pahalı bir tekne kiralamıştı. Hayır dememin imkânı yoktu.

"Ekipmanların olmadan istiridye avlamaya gidemeyeceğini biliyorsun, değil mi?"

"Denizci gibi görünme çabama rağmen ne kadar bilgisiz olduğumu gösterdiğim kısım tam da burasıydı. Daha önce hiç tekne kullanmadım. Kullanmak için geçici bir sertifika aldım. Hayatımda bilgi dışında da hiçbir şey avlamadım. Bana yardım etmen gerekecek."

Arkamı işaret ettim. "Garajda tırmık ve kürekler var."

"Kürekler mi? Ceset mi gömeceğiz?" Göz kırptı.

"Hayır. Ama bir uzmandan istiridye kazmayı öğrenmek üzeresin. Bazen ayaklarımı kullanıyorum ama sanırım sana öğretirken ekipmanları kullanmalıyım."

"Sanırım şanslı günümdeyim," diyerek gülümsedi Leo.

"Hemen döneceğim."

Evin diğer ucundaki garaja gitmek üzere içeri girdiğimde tüylerim diken diken olmuştu.

Bayan Angelini beni mutfakta durdurdu. "Teknedeki senin İngiliz mi?"

"Evet. İstiridye avlamaya gitmek istiyor."

Bilmiş bir gülümsemeyle bana bakıyordu. "Elbette istiyor."

Omuz silktim. "Sadece istiridye işte."

"Tabii, tabii."

Yürümeye devam ederken yüzümün kızardığını hissediyordum. "Gidip tırmıkları ve kürekleri alacağım."

"İyi eğlenceler, tatlım," diye seslendi arkamdan.

Malzemeleri getirdikten sonra Leo, tekneye binmeme yardım etti ve sürmeye başladı. Çok daha hızlı gitmesini beklerdim.

"Bu kadar yavaş gitmenin bir nedeni var mı?" diye sordum.

"Sanırım tekneyle gezmenin hep biraz... sakin olduğunu düşünmüştüm."

"Hayır." Başımı salladım. "Yapacak işlerimiz var. Bırak da dümene ben geçeyim."

Eğlenmiş gibi görünen Leo kenara çekilirken sırıtıyordu.

Gazı kolunu ittirdim ve ışık hızında harekete geçtik, saçlarımız rüzgârda savrulurken üzerimize su sıçrıyordu.

Motorun sesini bastırarak, "Görünüşe göre ben sadece pedallı tekneleri kullanabilecek donanıma sahibim," diye bağırdı.

"Sorun değil, çaylak," diye bağırdım.

Genişçe gülümserken dişleri güneş ışığında parlıyordu. Neredeyse acı verecek kadar yakışıklıydı.

Suyun üzerine çıkmayalı uzun zaman olmuştu. Tekne gezintisi burada popüler bir eğlenceydi ama ne Bayan Angelini'nin ne de benim bir teknemiz vardı. Bu yüzden suya sadece bir arkadaşım davet ettiğinde ya da Bayan Angelini'nin kardeşi Newport'tan teknesini getirip bizi midye avlamaya götürdüğünde çıkardım. Bazen benim de kullanmama izin verirdi. Tırmıklar ve diğer aletler teknik olarak onundu.

Körfezin her zaman istiridye avladığım kısmına vardığımızda, Leo ve ben tekneyi yanaştırdık ve indik.

"Paçalarını sıyırman gerekecek," dedim.

"Ama daha yeni tanıştık," diye alay etti.

Bu, onu çıplak görmüş olmamın ne kadar tuhaf olduğunu düşünmeme neden oldu. Bu yanlış hissettiriyordu. Belki de bu yüzden onun yanında durmadan kızarıyordum. Muhteşem fiziğinin görüntüsü aklımdan hiç çıkmıyordu. Şu anda bile koyu renkli kot pantolonunun içinde, kıçı onu çıplak gördüğüm günkü kadar iyi görünüyordu. Leo'nun tişörtü buraya gelirken sürekli üzerimize vuran su damlalarından sırılsıklam olmuştu. Islak, beyaz kumaş ona yapışmış, altındaki heykel gibi göğsünü net bir şekilde görmemi sağlamıştı.

Suya girip büyük tırmıklarla midye aramaya başladık. "O şey de ne?" diye sordu, elimdeki yeşil plastik alete bakarak.

Ortasında bir delik vardı. "Boyutunu ölçmek için bunu kullanıyoruz."

"İlginç." Sırıtarak baktı.

Aletin ortasındaki delik oldukça manidar görünüyordu ama bunu ona söylemeyecektim.

"Midyeleri buradan geçirmemiz gerekiyor ki eğer biri içinden geçerse toplamaya değmeyeceğini anlayalım. Aslında midye toplamak yasadışı."

"Gerçekten mi? Her gün yeni bir şey öğreniyor insan. Ben olsam hepsini toplardım," dedi.

"Hayır. Bu bebek kaçırmak gibi bir şey olurdu. Eğer yakalanırsan yüklü bir para cezası var."

Suda pek şansımız yoktu, bu yüzden kuma geçtik.

"Çok derin kazmak istemeyiz," dedim. "12 ila 20 santim... Daha fazla kazsak da bir şey bulamayız. Ayrıca kumu sadece hafifçe hareket ettirmeye çalış, aksi takdirde kabuğunu kırabilir ve istiridyeyi öldürebilirsin."

"Bunun eğlenceli ve stressiz olduğunu söylemişlerdi."

"Alışırsın. Sadece beni izle."

"Anladım," dedi ama farkında olmadan ona yapmamasını söylediğim şeyi yapmaya devam etti.

"Buradakiler çok küçük," dedim. "Başka bir yere geçelim. Fakat hayatta kalmalarına yardımcı olmak için önce kumu geri koymalıyız."

Başka bir yere geçtikten sonra sonunda şansımız yaver gitti.

"Tam isabet!" diye ilan ettim. "Bal kutusuna denk geldik."

Burnunu kaşıdı. "Bir... bal kutusu mu?"

"Evet. Doğru yeri bulduk. Bal kutusu. Bayan Angelini'nin kardeşi Paul, bir grup midyeyi bir araya toplanmış hâlde bulduğunda böyle der. Bu ismi onun uydurduğuna eminim."

"Bayıldım," dedi Leo sırıtarak.

Maceramızın ilk saatinde Leo nihayet bir şeyler öğrenmeye başlamıştı. Farkına bile varmadan bir kovanın tamamını midyelerle doldurmuştuk.

İşimiz bittikten sonra dinlenmek için kumsala oturduk.

Leo kolunu kovaya dayayarak, "Çok uğraştık ama buna değdi," dedi.

"Evet, kendimi kaptırdığımda kafamı bir şeylerden uzaklaştırması hoşuma gidiyor."

"Aklımda ne var? Seni strese sokan bir şey mi?"

Dürüst olmalı mıyım? Güldüm. "Sen."

Gözleri kocaman açılmıştı. "Ben mi?"

"Birazcık. Evet," diye itiraf ettim. "Dün gece... garipti."

"Ah." Başını salladı. "Hadi bunun hakkında konuşalım. Bu konuyu açmayacaktım ama madem açtın..."

Omuz silktim. "Bu konuda ne diyeceğimi bilemiyorum. Seni görmeyi beklemediğim için gergindim sanırım ve sonra bir randevuda olman nedense tuhaf geldi."

"Benim için de tuhaftı," dedi.

"Benimle karşılaşmak mı?"

"Hayır. Randevu. Hiç gitmek istemiyordum ama kuzenimin ısrarlarına teslim oldum."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Onunla bir daha görüşecek misin, yoksa..."

Başını iki yana salladı. "Onunla ilgilenmiyorum."

"Kız hayal kırıklığına uğramış olmalı."

"Bilmiyorum. Gerçekten umurumda da değil." Gözleri benimkileri delercesine bakıyordu.

Kısa bir süre sonra, "Geçen gün seninle ilgilenmediğimi söylerken yalan söyledim," diye itiraf ettim. "Seni reddetmemin ilgisizlikle hiçbir alakası yoktu. Sadece riskli durumlardan kaçınmak gibi kötü bir alışkanlığım var. Zamanla sana bağlanmak, sonra da gitmen ve tüm bunlarla başa çıkmak zorunda kalmak istemiyorum. Bu yüzden evet demek istememe rağmen hayır dedim."

Leo gülümsedi. "Dürüstlüğün için teşekkür ederim. Seni tamamen anlıyorum." Suya doğru bir taş fırlattı. "Şimdi sana karşı dürüst olacağım ve bu tekneyi kiralamamın akşam yemeğinde istiridye istememle hiçbir alakası olmadığını itiraf edeceğim." Bana döndü. "Tadının neye benzediğini bile bilmiyordum. Sadece seni tekrar görmek için bir bahane arıyordum."

"İstiridye yemek istemeyen biri için bayağı uğraşmışsın," diye takıldım.

"Sanırım. Ama bir bahanem olmasaydı, seni düşünmeden edemediğimi hemen itiraf etmek zorunda kalacaktım. Bunu duymak isteyip istemediğinden emin değildim."

Çıplak ayaklarımı kuma daldırarak, "Sen kimsin, Leo?" diye sordum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani... Sig senin önemli biri olduğunu ima etti. Bu sadece paraya mı dayanıyor, yoksa bana söylemediğin başka şeyler mi var?"

Onunla tanıştığımdan beri ilk kez Leo'nun yüzünde gerçek bir huzursuzluk ifadesi vardı.

"Babam bir dük. Altıncı Westfordshire Dükü," diye ekledi. "Bu unvan ona beşinci dük olan babasından miras kaldı. Tek çocuk olarak ben de bir gün bu unvanı babamdan devralacağım ve Westfordshire'ın yedinci dükü olacağım. Bu unvanla birlikte ailemin geniş mülkünün sahipliği ve kontrolü de bana geçecek."

Vay canına. Tamam. "Sen bir kraliyet mensubusun yani?

"Hayır. Kraliyet ailesinden değiliz. Biz daha çok toprak sahibi, zengin hıyarlarız."

"Aman Tanrım*."

"Tam anlamıyla."

"Tanrım, haklısın." Yüzümü avuçlarıma gömdüm. "Aman Tanrım, kelimenin tam anlamıyla."

"Lord Covington, evet. Ama lütfen bana asla öyle deme." Kıkırdadı.

Önüme düşen saçlarıma üfledim. "Bu hayal ettiğimden daha da büyük."

"Bu tanıştığımız anda söylemek istediğim bir şey değildi. İnsanların tüm bunların ötesinde kim olduğumu görmelerini tercih ediyorum. İngiltere'de bu mümkün değil. Şok içindeki yüz ifaden de ne demek istediğimi kanıtlıyor. İnsanlar bir kez öğrendiklerinde beni farklı görüyorlar. Şımarık ve kendini beğenmiş, belki?"

"Tepkim seni rahatsız hissettirdiyse özür dilerim. Seni farklı gördüğümü düşünmeni istemem. Gerçekten görmüyorum."

"Sadece bunu bir süreliğine unutmak istiyorum. Hepsi bu.

---

* İngilizcede "Oh my Lord", "Aman Tanrım" anlamında kullanılan bir ünlemdir. Aynı zamanda karakterin unvanı "Lord Covington" olduğu için, burada çift anlamlı bir kelime oyunu yapılmıştır. *-en*

Bir şey saklamaya çalışmıyorum. Bunun hakkında konuştukça bu molanın bir anlamı kalmıyor. Ama kim olduğumu sormaya hakkın var tabii ki."

Aniden, kendimi ona garip bir şekilde bağlanmış hissettim. "Unutmak istemeni anlayabiliyorum. Şey gibi... insanlara hayatımın çoğunda tek başıma olduğumu söylediğimde, kesinlikle beni farklı görüyorlar. Koruyucu aile sisteminde büyüyen çocuklarla ilgili çok fazla önyargı var. Sağlam bir aile temelim olmadığı için sorunlu veya dengesiz olduğumu varsayıyorlar. Bu tuhaf tepkiler yüzünden, ben de insanlara anlatmamayı tercih ediyorum. Ama insanlar sorduğunda tam olarak yalan söylemek de mümkün değil, biliyorsun."

"Evet."

"Dürüstlüğün için teşekkür ederim," dedim. "Bana tamamen yalan söyleyebilir ya da durumu küçümseyebilirdin ve ben ikisinin arasındaki farkı asla anlayamazdım."

"Bana her şeyi sorabilirsin, Felicity. Her zaman dürüst olacağım."

Gözlerimiz kilitlendiğinde, kaçma dürtüsü hissettim. Ayağa kalkarak üstümü temizledim. "Artık yakaladıklarımızı götürsek iyi olacak."

O da ayağa kalktı. "Akşam yemeğine gelecek misin?"

Ben cevap vermekte zorlanırken beni dikkatle izledi.

"Kafanda dönen çarkları görebiliyorum," dedi. "Evet deyip dememekte kararsızsın. Eğer bu seni rahatlatacaksa, teknik olarak bir randevu olmayacak. Pislik kuzenim her türlü mahremiyet şansını mahvetmek için orada olacak. Sadece akşam yemeği çünkü açıkçası, sen olmasan midyeler de olmazdı ve en azından emeğinin tadını çıkarmalısın."

O böyle söyleyince, hayır demek zordu.

"Tamam. Sadece akşam yemeği. Bunu kabul ederim."

Ağır kovayı kaldırdı. "Geri sen mi süreceksin, yoksa ben mi?"

"Eğer karanlık çökmeden akşam yemeğine yetişmek istiyorsak, direksiyona ben geçsem iyi olur, büyükanne."

Leo gözlerini kapattı. "Bu acıttı."

Öğleden sonrayı Leo ile geçirdikten sonra, onun yanında kendimi eskisinden çok daha rahat hissediyordum. Bugün bana savunmasız tarafını göstermişti ve bu, ondan korkmamı zorlaştırıyordu. Daha çok kendi duygularımdan korkuyordum. Ama nihayetinde, bu akşamın tadını çıkarmak ve bir şeyleri analiz etmeden geçirmek istiyordum. Bu yüzden bu seçimi yaptım.

Tekneyi körfezin benim tarafımda durdurdum. Ekipmanları garaja götürmeme yardım etmek için Leo da benimle indi.

Teknenin yanına döndüğümde, "Akşam yemeği için sekiz uygun mu?" dedi.

"Olur."

"Seni tekneyle alayım mı, yoksa sen gelir misin?"

"Arabayla gelebilirim."

Göz kırptı. "O zaman görüşürüz, güzelim."

Tekneyi çalıştırıp körfezi geçerek evine doğru ilerlerken durup onu izledim. Uzaklaştıkça, içime hafif bir panik yerleşti. Kalbimin göğsümden fırlayacakmış gibi attığını hissedebiliyordum. Ona sakin olmasını, sahip olamayacağı bir adam için umutlanmamasını söylemek istiyordum. Ancak kalbimin bu şekilde atmasına neden olan şey üzerinde çok az kontrolüm olduğunu biliyordum. Onu durdurmaya çalıştıkça muhtemelen daha da hızlı atacaktı.

Eve geri dönerken bacaklarım titriyordu. Görünüşe göre vücudum hâlâ teknenin sallantısını arıyordu. Belki de bacaklarımdaki güçsüzlüğe Leo'ya duyduğum bu çılgınca çekim neden olmuştu.

İçeri girdiğimi duyunca Bayan Angelini aşağıya indi.

"Oldukça uzun sürdü."

"Evet. Bir ton istiridye topladık. Akşam yemeği için onların evine gideceğim."

"Güzel." Gülümsedi. "Biraz rahatlamana sevindim."

Ne giyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Bailey'yle alışverişe çıkmamız gerekiyordu ama henüz fırsatımız olmamıştı.

"Bayan Angelini?"

Arkasını döndü. "Evet?"

"Yardımına ihtiyacım var. Bu akşamki yemek için güzel görünmek istiyorum ama dolabımda kot pantolon ve tişörtten başka bir şey yok. Geçen sefer giydiğim uzun eteği giymek istemiyorum. Kuzeni bana Mary Poppins dedi..."

"Ne dedi?" Güldü.

"Evet. Ama bunu hak ettim sayılır." Omuz silktim. "Her neyse, çok abartılı olmayan ama kot pantolon ve tişört kadar da salaş durmayacak güzel bir şeyler giymek istiyorum."

"Benden ödünç al diyeceğim ama sana göre çok iriyim." Saate baktı. "Daha iyi bir fikrim var. Kasabadaki butiğin sahibi arkadaşım Helena. Oldukça erken kapatıyor. Fazla vaktimiz yok ama eminim bizim için biraz daha geç kapatabilir. Güzelliğini yansıtacak ama abartılı olmayan bir şeyler buluruz."

Ondan fazla bir şey istemezdim, istediğimdeyse Bayan Angelini her zaman yardımcı olurdu. Şu anda içimde köpüren duyguları engellemeye çalıştım çünkü yardımıma koşması, tam da bir annenin yapacağı bir şeyi hatırlatıyordu.

5

Leo

Parça 5: Chris de Burgh'dan "The Lady in Red"

Ağır kovayı eve taşırken, "Lütfen bana istiridye pişirmeyi bildiğini söyle," dedim.

Sigmund gözlerini kıstı. "Tanrı aşkına, ne getirdin buraya?"

"Bunları toplamak için teknemle açıldık."

"Teknen mi?"

"Evet. Dışarıya bir bak. Sen yokken geldi. Kiralık tabii ki."

"Aklını mı kaçırdın sen?"

"Belki." Gülümsedim. "Evet."

"Babanın yatma binmek dışında hayatında ne zaman bir tekneye dokundun?"

"Narragansett'te geçirdiğim bu zaman tamamen yeni şeyler keşfetmekle ilgili, Sigmund."

"Eminim ki bugün, bu tekneyle amaçladığın şey de tam olarak denizi keşfetmekti, değil mi?"

"Güzel vakit geçirdik."

"O balığı aletinin üstüne döktükten ve dün geceki randevumuzu alay konusu yaptıktan sonra onu unutacağını umuyordum."

"O randevudaki tek alay konusu, yapılan beyinsiz sohbetti."

"Tamam, şimdi ne olacak? Havuç Kafayı Tavlama Operasyonu için bu şeyleri nasıl pişireceğimi öğrenmek zorunda mıyım?"

"Aşçı sensin. Yaptığın şey bu. Beni utandırmayacak bir şeyler bul."

"Bunun için bana çok borçlanacaksın."

Kaşlarımı kaldırdım. "Sanırım tüm bu seyahatin faturasını ödemek bir şey ifade etmiyor, öyle mi?"

"Haklısın."

"Ona ıstakoz yiyeceğimizi de söyledim."

"Yani ikinize koca bir deniz ürünleri ziyafeti mi hazırlayacağım?"

"Ben ıstakozları almaya gidiyorum. Sen de bu istiridyelerle ne yapacağına karar ver." Dükkâna gidip üç tane bir kiloluk ıstakoz aldıktan sonra eve döndüğümde Sigmund'un istiridyelerin bir kısmını kabuklarından ayırdığını ve küçük parçalara böldüğünü gördüm. Biraz da Portekiz sosisi almam için bana mesaj atmıştı.

"Onları neden dilimliyorsun? Kabukları kırarak açıp, öyle yiyeceğimizi sanıyordum."

"Kızıl'a da yapmak istediğin şey bu mu? Onu ikiye ayırıp yemek mi?" Kıs kıs güldü.

"Lütfen durur musun?"

"Şakalarım neden birdenbire seni bu kadar rahatsız etti?"

"Çünkü ona olan ilgimin seksle hiçbir ilgisi yok." Bu kısmen yalandı. "Yani, ona karşı cinsel bir çekim *hissediyorum* ama *yalnızca* bundan ibaret değil." Alnımdaki teri sildim. "Her neyse, soruma cevap ver. İstiridyelerle ne yapıyorsun? Neden kabuklarında değiller? Umarım her şeyi mahvetmiyorsundur."

"Sakin ol, midye dolma yapıyorum. Pippi Uzunçorap'ı* doldurmak istediğini göz önünde bulundurunca bunun uygun olduğunu düşündüm."

---

* Pippi Uzunçorap, örgülü kızıl saçlarıyla tanınan, güçlü ve yaramaz bir çocuk kitabı karakteridir. *-en*

Gözlerimi devirdim. "Ciddiyim, ne dolduruyorsun?"

"Sakin ol. Bu yüzden sana sosis aldırdım."

"Lütfen bana sosisin de hastalıklı cinsel şakalarından biri olmadığını söyle?"

"Hayır, seni lanet olası aptal. Şimdi kirli zihinli olan kim?"

"Açıkçası sana güvenmiyorum."

"Sosisi istiridye ve biraz ekmek kırıntısıyla karıştıracağım, sonra kabuklarına geri koyacağım ve pişireceğim. Ne seninle alay ediyorum ne de yemeğini sabote etmek için uğraşıyorum. Duyduğum kadarıyla bu oldukça popüler bir yöntem."

Biraz rahatlamıştım. Ona daha fazla güvenmeliydim. Yemek konusunda nadiren hata yapardı.

Saate baktığımda Felicity'nin gelmesine fazla zaman kalmadığını fark ettim. Giysilerim, hâlâ bugün yaptığımız gezintiden kalma tuzlu okyanus kokuyordu. Sigmund'u mutfakta bırakarak duş almak ve giyinmek için yukarı çıktım.

Aşağıya döndüğümde tezgâh boştu. "Yemek nerede?"

"Biraz rahatlar mısın? Her şey yolunda. Dolmalar fırında. Istakozlar da kaynıyor. Sen hariç her şey kontrol altında. Sakin ol."

"Bu gece ona götlük yapma, olur mu? Çok bir şey istemiyorum."

"Hata yapmayacağıma söz veremem. Ama deneyeceğim. Tabii tamamen gitmemi tercih etmezsen."

"Hayır. Ona hep birlikte olacağımızı söyledim. Onu korkutmak istemiyorum. Bunun bir randevu olmaması gerekiyor."

"Ah. Ne yaptığını anlıyorum. Çok zekice. Artık onunla çıkmakla ilgilenmediğine inanmasını sağlayarak, onu yavaşça etkile ve kendine çek."

Kapı zili çaldı.

"Geldi. Nezaket düğmene bas."

Göğsüne tekrar tekrar bastı. "Kahretsin. Sıkışmış olmalı. Görünüşe göre bugün şansın yok."

İç çektim ve ön kapıya gittim. Kapıyı açtığımda nefesim kesildi.

Alev rengi saçları omuzlarından aşağıya dökülmüş, uzun ve dağınık tutamlar hâlinde şekillendirilmişti. Üzerinde parlak kırmızı, resmî olmayan bir elbise vardı; ince pamuklu ve boynundan bağcıklıydı. Kısa, sade ve cehennem kadar seksiydi; uzun bacaklarını vurguluyordu. Aynı tonda kırmızı bir ruj sürmüştü. Her zamankinden farklı görünüyordu ama bayılmıştım. En sevdiğim yanı ise çillerinin göğsünden aşağıya doğru ne kadar uzandığını ilk kez görebilmemdi.

"Felicity, sen..." Boğazımı temizledim. "İnanılmaz görünüyorsun."

"Teşekkür ederim. Bir kez olsun gerçekten şık giyinirsem iyi olur diye düşündüm. Bilirsin, ne tam Mary Poppins ne de erkeksi, tam ortası."

"Nasıl giyinirsen giyin çok hoş görünüyorsun. Fakat bu gece özellikle göz kamaştırıcısın." Başımı salladım, o kadar büyülenmiştim ki onu içeri davet etmediğimi fark ettim. "İçeri gel. İçeri gel."

Antreden girerken derin bir nefes aldı. "Bir şeyler çok iyi kokuyor."

"Sanırım... Midye dolma yapıyor?"

"Ah, evet. İyi seçim."

Onun bildiği bir yemeği yapmış olması beni rahatlattı. Mutfağa girdiğimizde kuzenimin gözleri kocaman açıldı. "Felicity, muhteşem görünüyorsun."

"Teşekkür ederim. Sanırım bu bana söylediğin ilk güzel şey olabilir."

"Bunu hak ettin."

İltifatı beni rahatsız etmişti. Ona bakış şeklinden de hoşlanmamıştım, sanki bunca zamandır benim gördüğümü ancak şimdi görüyormuş gibiydi. Kırmızı bir elbise ya da bol bir tişört giymiş olması benim için fark etmiyordu; o çok güzeldi.

"Ne içersin?" diye sordum.

"Şaşırt beni." Gülümsedi.

Bizim evde, deniz mahsullerinin yanında hep beyaz şarap ikram edilirdi, bu yüzden bu akşam için en iyi seçeneğin bu olabi-

leceğini düşündüm. Soğuyan Dom Pérignon şişesini hatırlayınca şarap yerine onu açmaya karar verdim. İki kadeh hazırladıktan sonra birini ona uzattım ve bir yudum almasını izledim. Dudaklarını yaladığında aletimin hareket ettiğine yemin edebilirdim.

"Mmm... İyi seçim. Şampanyaya bayılırım. Teşekkür ederim."

Sigmund fırını açtı ve midye dolma tepsisini tezgâha koydu. İtiraf etmeliydim ki hem çok lezzetli görünüyor hem de harika kokuyordu.

Felicity başını tepsiye doğru eğdi. "Daha önce hiç midye dolma yapmış mıydın, Sig?"

"Bu benim ilk seferimdi."

"Etkileyici."

"Eğer kalbine giden yol yemekten geçiyorsa, tatlım, kuzenimin karşımda hiç şansı yok." Güldü.

Felicity omzumu okşadı. "O da harika bir tekne kaptanı. En azından bu konuda iyi."

Boğazımı temizledim. "Aslında söylemek istediği, büyükannemiz gibi sürdüğüm için dümeni benden almak zorunda kalmadan önce iyi bir çaba göstermiş olmam."

Şampanya kadehinin arkasından gülümsedi. Gülümsemesini seviyordum, özellikle de o gülümseme bana yöneldiğinde.

Kafamın içindeki ses birdenbire ortaya çıktı. *"Ne yapıyorsun?"* Cevap kesinlikle şuydu: Hak etmediğim birine âşık oluyordum. Sadece nasıl durduracağımı bilmiyordum. Olumsuz sesi zihnimden uzaklaştırdım.

Sigmund buzdolabından bir bira aldı. "Biliyor musun, masayı hazırlasan ölmezsin, Leo."

Haklıydı. En azından bunu yapmayı teklif etmeliydim. Biraz dikkatim dağılmıştı.

Felicity bardağını tezgâhın üzerine koydu. "Yardım edebilirim."

"Hayır, sen misafirsin. Böyle bir şey yapmayacaksın," dedim. Beni dinlemedi ve dolapları karıştırarak tabak aramaya başladı. Sonuç olarak masayı birlikte kurduk.

Her şeyi yerleştirdikten ve yerlerimize oturduktan sonra Felicity, sanki bir şey eksikmiş gibi etrafına bakındı.

"Önlük... var mı?"

Kuzenim dehşete düşmüş görünüyordu. "Önlük mü? Bebek önlüğü gibi mi? Hayır. Korkarım yok."

"Evet. Önlüksüz ıstakoz yemek zor olabiliyor." Ayağa kalkıp mutfağa gitti ve elinde üç tane havluyla geri döndü.

Yanıma doğru geldi ve havlulardan birini gömleğimin üst kısmına sıkıştırdıktan sonra eliyle hafifçe üzerinden geçti. Bu basit dokunuş içimde bir şeyleri harekete geçirdi.

Sonra diğer havluyu Sigmund'a uzatarak ona yardım etmedi. Bu beni son derece memnun etmişti. Kuzenim havluyu görmezden geldi ve onsuz yemeye başladı.

Birkaç dakika geçtikten sonra Felicity'nin ıstakozu ustalıkla açmaya yabancı olmadığı ve ortalığı batırmaktan korkmadığı anlaşılmıştı.

Kabuklardan birinin suyunu emdi. "Bu harika. Teşekkür ederim. Her gün ıstakoz yemiyorum. Bu benim için bir ziyafet."

"Yerel bir lezzet olduğunu göz önünde bulundurursak, sık sık yediğini düşünmüştüm," dedim.

Başını salladı. "Bayan Angelini'nin deniz ürünlerine alerjisi var. Kocası ölmeden önce bir deniz ürünleri restoranları zinciri sahibi olduğu için, aslında bu son derece ironik bir durum. Bizde hiç ıstakoz olmaz ve ben de tek başımayken genellikle ıstakoz yemem çünkü oldukça pahalı."

Sözleri gerçeklerle yüzleşmeme neden olmuştu. Herkes istediği zaman istediği şeyi yeme lüksüne sahip değildi. *Seni aptal Leo.* Muhtemelen beni başka bir gezegenden gelmiş gibi görüyordu.

"Özür dilerim. Bunu söylemem aptalcaydı. Elbette ıstakoz pahalıdır."

"Hiç aptalca değil. Bayan Angelini zengindir. İstesem bana her zaman ıstakoz alırdı. Fakat yine de onun önünde yemekten keyif almıyorum. Ayrıca onun cömertliğinden faydalanmamaya

çalışıyorum. Bana okul için para vermeye çalışıyor ama benim için para harcaması gerektiğini düşünmüyorum. Masraflarımı kendim karşılamakta her zaman ısrar ettim. Bunu yapabileceğimi bilmek bana daha güvende hissettiriyor."

Başımı salladım. "Eminim çoğu insan bundan *faydalanmak* isterdi."

"Ben hiçbir yerde rahat edemiyorum. Birine güvenmeye başladığında ve o gittiğinde ne olacak? Kendi başının çaresine bakabilmen gerekir."

Yardım istememesinin ardındaki derin anlamı fark ettiğimde göğsüm sıkışmaya başladı. Hayatında ona yardım etmesi gereken herkes onu hep terk etmişti. Alışık olduğu şey buydu ve bu yüzden bu kadar güçlüydü.

Sigmund'un elindeki istakoz kabuğunun suyu üç yüz dolarlık gömleğine fışkırınca ortamın enerjisi kısa sürede aydınlandı.

"Kahretsin!" Aşağıya doğru bakarken bağırdı.

"Sana söylemiştim demeyeceğim." Felicity güldü.

Umursamıyormuş gibi davrandı ama yüzündeki huysuz ifade, örtmediği için pişman olduğunu gösteriyordu.

Yemeğin geri kalanını, Felicity'ye Harvard'da hayatın nasıl olduğu gibi merak ettiğim şeyleri sorarak geçirdim. Orada ekstrem frizbi takımının bir üyesi olduğunu öğrendim. Daha çok avukat olma planlarından bahsetti, böylece bu fırsatı insanlara yardım etmek için kullanabilecekti. Ne istediğini ve oraya nasıl ulaşacağını çok iyi biliyordu. Bağımsızlık arzusuna hayranlık duydum ama aynı zamanda başka kimseye ihtiyaç duymamasının kendini koruma içgüdüsünden kaynaklandığının da farkındaydım.

Konuyu birden bana çevirdiğinde irkildim.

"Benden bu kadar bahsettiğimiz yeter," dedi. "Bana İngiltere'deki durumun hakkında daha fazla şey anlat. Nasıl bir yerde yaşıyorsun?"

"Kırsal bölge çok güzel ama hafta sonları Londra'ya kaçarım. Buraya gelmeden önce günlerim çoğunlukla babamın gölgesinde geçiyordu."

"Üniversiteye gittin, değil mi?"

Sigmund onun sorusuyla fazlasıyla eğlenerek homurdandı. "Bundan şüphe duymanı anlayabiliyorum."

Felicity ona döndü. "Bunu bir hakaret olarak söylemedim. Sadece bundan hiç bahsetmedi ve ben de varsayımda bulunmak istemedim."

"Evet, üniversiteye gittim." Sigmund'a ters ters baktım. "Benim konumumdaki birine pek çok imkan hazır sunulsa da yüksek lisansımı London Business School'da yaptım."

"Harika." Başını yana eğdi. "Babanın ne kadar mülkü var?"

"Dürüst olmak gerekirse sayılamayacak kadar çok."

Sigmund, "İngiltere'nin yarısı, nüfusun yüzde birinden daha azına ait," diye açıkladı.

"Tanrım, bu muazzam bir sorumluluk ve eminim çok fazla baskı demek."

"Bizim oralardaki seçkin kadınların yarısının ona pençelerini geçirmeye çalışmasının nedeni de bu," diye ekledi kuzenim.

"Ben de bunun sadece görünüşümden kaynaklandığını düşünüyordum," dedim, her geçen saniye daha da sinirleniyordum. "Gerekli olmamasına rağmen belirttiğin için teşekkür ederim."

Felicity koltuğunda kıpırdanarak, "Aslında tüm bunları bilmek biraz ilgimi çekiyor," dedi. "Evde seni bekleyen bir dizi sosyetik genç kız falan mı var?"

Sigmund birasından bir yudum almadan önce, "Ailesinin uygun gördüğü biriyle evlenmek zorunda," dedi.

Neden şimdi bu konuyu açtı ki?

Felicity'nin yüzü asıldı. "Görücü usulü evlilik gibi mi?"

"Hayır," diye açıkladım, kuzenim başka bir şey söyleyemeden. "Görücü usulü evlilik değil. Ben asla böyle bir şey yapmam. Nihayetinde karar bana ait. Ama beklenti her zaman benzer geçmişe sahip biriyle evlenmem yönündeydi."

"Evlenmezsen ne olur?"

Sigmund kıkırdadı. "Ailesi muhtemelen onu evlatlıktan reddeder."

"Bu doğru değil," diye karşılık verdim.

Gözlerini kıstı. "Gerçekten mi?"

Bunu neden yaptığını biliyordum. Felicity'nin peşinden gitmeme en başından beri karşıydı ve işleri rayından çıkarmaya çalışıyordu. Anlattıklarının bir kısmı doğru olsa bile, o benden kaçmadan önce onunla biraz zaman geçirmeyi umuyordum.

"Bu gece başka bir yerde olman gerekiyor mu?" diye sordum Sigmund'a.

"Hayır, aslında. Planım yok."

Ona ters ters baktım.

Sigmund tabağını mutfağa götürdükten sonra, Felicity'nin tabağını ve kendiminkini aldım. "Hemen döneceğim," dedim ona. "Sana biraz daha şampanya getireyim mi?"

Başını salladı, konuşmamızdan biraz rahatsız olmuş gibiydi. "Hayır, teşekkür ederim."

Mutfakta dişlerimi sıktım ve "Onu korkutup kaçırmaya çalışarak iyi iş çıkardın," diye fısıldadım.

"Sana iyilik yapıyorum. Onunla bir geleceğin olmadığını çok iyi bildiğin hâlde onu umutlandırman ne kadar adil? Bu gece buraya nasıl geldiğine bir bak. Belli ki etkilemek için giyinmiş ve artık elde edilmesi zoru oynamıyor."

"Olayları manipüle etmeye hakkın yok. Durumum hakkmda ona karşı dürüst olmayı planlamıştım. Her şeyi tek bir akşam yemeğinde ortaya dökmek sana düşmezdi."

Felicity elinde boş istiridye kabuklarıyla dolu tepsiyle odaya girdi. Yüzündeki endişeli ifadeden az önce söylediğimiz her şeyi duyduğunu ya da tartıştığımızdan şüphelendiğini anlayabiliyordum.

"Lütfen otur ve keyfine bak," dedim elimi uzatarak. "Bunlarla ben ilgileneceğim."

"Sorun yok," diye ısrar etti.

Birlikte masadaki her şeyi sessizce mutfağa taşıdık. Sonra sırayla lavaboda ellerimizi yıkadık.

Ona bir havlu uzatarak, "Hadi biraz dışarı çıkalım, olur mu?" dedim.

"Elbette."

Şampanya kadehlerimizi, Dom şişesini ve buzdolabındaki çilekleri alıp dışarı taşıdım.

Arkadaki terasa çıktığımızda "İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim." Her şeyi masanın üzerine koydum. "Neden sordun?"

"Evdeki hayatını sorduğumda rahatsız görünüyordun, özellikle de Sig senin adına konuşmayı kendine görev edindiğinde. Neden kim olduğundan utanıyor gibi görünüyorsun?"

"Çünkü bu ben değilim. Kim olduğumun geldiğim yerle ya da benden beklenenlerle hiçbir ilgisi yok." Ses tonum amaçladığımdan daha sertti.

"Özür dilerim. Haklısın. Bunu ifade etmek için aptalca bir yoldu. Demek istediğim... sırf hayatın normalden farklı diye hiçbir şeyi saklamak zorunda hissetmemelisin. Aslında çoğu insan bundan oldukça etkilenirdi."

"Ama sen çoğu insan değilsin, değil mi? Bunların hiçbiri seni zerre kadar etkilemiyor. Aslında bu, seni daha iyi tanımak isteyenler için caydırıcı bir unsur."

Sessiz kaldı; ne onayladı ne de reddetti.

İç çektim. "Hayatımın ikilemi her zaman benim ne istediğimle ailemin benim için ne istediğini dengelemek olmuştur. Genellikle ikincisi kazanır." Yıldızlı gökyüzüne baktım. "Pek çok açıdan şanslı olduğumu biliyorum ama keşke normal bir hayat yaşayabilsem, kendi mutluluğum söz konusu olduğunda başkalarını hesaba katmak zorunda kalmasam dediğim günler de oluyor. Bugün seninle o suyun üzerindeyken uzun zamandır olmadığım kadar mutluydum." Başımı salladım. "Kusura bakma. Bu gece terapistim olmak için kayıt yaptırmadın. Seni eğlendiriyor olmam gerekiyordu."

Felicity elini göğsüne koydu. "Şaka mı yapıyorsun? Birlikte geçirdiğimiz onca kısa zaman içinde en sevdiğim an bu. Bugün gerçek seni deneyimlediğimi hissediyorum. Savunmasız tarafını. Savunmasızlık... seksidir."

"Seksi, ha?" Güldüm. "O zaman ağlamaya başlayayım mı?"

"O kadar ileri gitmene gerek yok."

"Tamam." Gülümsedim.

Gözlerimiz kilitlendi ve onu öpmekten başka bir şey istemedim.

Titriyordu. "Bu gece düşündüğümden daha soğuk. Bir kazak getirmeliydim."

"Hemen döneceğim." İçeri koştum ve ceketlerimden birini aldım.

Terasa döndüm ve ceketi omuzlarına sardım.

"Teşekkür ederim. Bu çok hoştu."

"Şey..." Sırıttım. "Taşaklarının donmasını istemem."

6

Felicity

Parça 6: Paula Abdul'dan "Blowing Kisses in the Wind"

Bunu biliyor olmasına inanamıyorum. "Beni Google'da arattın. Tebrikler."

"Beni reddettiğin gün kendimi biraz kötü hissediyordum. O gece yüzüne bakmayı özlediğimi hissettim. Bu yüzden, evet. İnternete girdim, adını arattım ve o beklenmedik altın madenini buldum."

"Bu benim şöhrete dair tek iddiam."

"Çok komikti."

"Cidden, insanların nesi var? Hiç hayatları yok. Yani, komikti ama *o kadar da* komik değildi. Hem de milyonlarca tık alacak kadar hiç değildi."

"Mesele sadece söylediklerin değil, aynı zamanda canlı yayında olduğunu fark ettiğinde yüzünde beliren o tapılası ifadeydi. Ayrıca güzel olduğun da bir gerçek. Bu yüzden viral olmuştur."

"Kendimi öyle görmüyorum," dedim. "Hiçbir zaman da görmedim."

"Bu gerçeği değiştirmez."

"Herkesten farklı göründüğümü hissedebiliyorum. Demek istediğim, kızıl saçlı ve vücudunun her yerinde çiller olan başka

insanlar da var. Ancak her gün rastlayacağın tipler değiliz. Nadir bir türüz."

"Kesinlikle. Eşsiz bir güzelliğe sahipsin. Ama seni diğerlerinden ayıran sadece tenin ve saçların değil. Gözlerin, gerçek bir merak ve ilgiyle her şeyi delip geçen bakışların. Sadece onlara bakarak içindeki iyiliği görebiliyorum. Sevdiğim daha pek çok özelliğin var. Burnunun ortasında hafif bir çıkıntı var. Dudakların ve ruj sürmediğinde bile doğal kırmızı rengi. Ve evet, çillerin. Onlardan hiç bahsetmeyeyim. Onlar benim zayıf noktam."

Gözlerimi devirdim, yanaklarımın ısındığını hissediyordum. "Sen delisin."

"Senden delicesine etkileniyorum, evet."

Bunu açıkça itiraf etmesi tüm bedenimin ısınmasına neden oldu. Başımı eğmek zorunda kaldım çünkü bu çok fazlaydı. Sadece bana bakışı değil, ben de ondan inanılmaz derecede etkileniyordum. Leo sadece yakışıklı değildi. Tepeden tırnağa yakıcı bir ateşi vardı. Ona baktıkça kendimi daha da kontrolden çıkmış hissediyordum. Beni öpmesini o kadar çok istiyordum ki. Gözlerim onun dolgun dudaklarına her takıldığında, dilimin onları tatma ihtiyacıyla karıncalandığını hissedebiliyordum.

"Az önce söylediklerim seni rahatsız mı etti?"

Omuzlarımdaki ceketini düzelterek, "Benim hakkımda söylediklerin değil. Beni nasıl hissettirdiğin, benim de senden bir o kadar etkilenmem. Bunun karşılıklı olması."

Nefesi kesilir gibi oldu ve cevap veremeden daha fazla şampanyaya ihtiyacım olduğuna karar verdim.

Masanın üzerindeki şişeye uzandım. "Biraz daha içmemin sakıncası var mı?"

"Bana bırak," dedi ve doldurdu. "Çilek ister misin?"

"Elbette." Kadehimin yarısını mideye indirmiştim bile.

Leo bana bir tane uzatmak yerine bir çilek aldı, gözleri parlayarak dudaklarının arasına yerleştirdi ve dişlerinin arasından konuşmaya başladı. "Gel de al."

Ciddi miydi? Yapıp yapmamayı düşünürken avuçlarım terle-

meye başladı. Kalbim hızla çarparak eğildim ve çileği almak için dişlerimi dikkatle kullandım. Dudaklarımız birbirine değmedi bile ama düzensiz nefes alışlarının sıcaklığını hissedebiliyordum ve bu da vücudumda bir şok dalgası yarattı.

"Lanet olsun. Bunu yapacağını düşünmemiştim." Dudaklarını yaladı.

Meyveyi çiğnerken aşağıya baktım ve aklımı kaybedip kaybetmediğimi sorguladım. Çünkü bu? Az önce yaptığım şey? Bu hiç bana göre değildi. Yine de inanılmaz derecede erotikti. Leo o kadar sarhoş ediciydi ki muhakeme yeteneğimi bozuyordu. Dikkatli olmalıydım çünkü incinmek için zemin hazırlıyordum. Bayan Angelini biraz rahatlamam gerektiğini düşünüyordu. Fakat bu gece kendimi bırakmış gibi hissetmiyordum. Duygularımın bu adamla karmakarışık hâle geldiğini hissediyordum. Gitmesi kaçınılmaz olan biriyle sadece şimdiki zamanın tadını çıkarabileceğimden emin değildim.

Önümüzde hâlâ yaz olmasına rağmen tek düşünebildiğim buydu.

"Daha ne kadar bana değil de ayaklarına bakmayı planlıyorsun?" diye sordu Leo.

Sonunda gözlerine bakarak başımı salladım. "Özür dilerim. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Bayan Angelini'ye seni reddettiğimi çünkü gidecek biriyle çıkmanın iyi bir fikir olmadığını düşündüğümü söylediğimde, bana boş vermemi, gelecekte olabilecekler hakkında bu kadar endişelenmememi önerdi. Bu gece bunu denemeye karar vermiştim ama bunun benim doğamda olduğunu sanmıyorum. Çünkü sen burada karşımdayken benim kendimi bırakıyor olmam gerekiyordu ama benim tek düşünebildiğim şey, şimdiden üzgün olduğum gerçeği ve sen daha gitmedin bile." Gözlerimi şampanyama diktim. "Seninle birlikte olmanın tadını çıkaracak kadar kendi kafamı susturamıyorum."

"Sen aklı başında ve gerçekçi birisin. Bunda yanlış bir şey yok."

"Bunda yanlış bir şey yok ama bu hayatı çok sıkıcı hâle getiriyor."

"Harvard'dan mezun oldun, usta bir tekne kaptanı ve balıkçısın, frizbi oyuncususun, viral bir süperstar olmandan bahsetmiyorum bile. Bunlar benim için sıkıcı olmaktan çok uzak." Sırıttı.

Ben de gülümsedim. "Benden hoşlanıyorsun çünkü alıştığından farklıyım."

Kızgın bakışları beni yakıp kavururken gülümsemesi soldu. "Senden hoşlanıyorum çünkü sen sensin. Sadece nasıl göründüğün değil, bana nasıl baktığın da. Beni olduğum kişi olarak görüyorsun. Unvanımla, sosyal statümle ya da nereden geldiğimle değil. Bundan da öte, güzel olduğun kadar zeki ve gerçeksin. Tanrım, Felicity, seninle tanıştığımdan beri başka hiçbir şey düşünmedim." Yüzümü incelemeye devam etti. "Ne düşünüyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse, Sig'in orada söylediği bazı şeyleri düşünüyorum."

"Pekâlâ." Yutkundu. "Ne gibi soruların var?"

"Diyelim ki ailene bu yaz Rhode Island'da bir kızla tanıştığını söyledin. Ondan gerçekten hoşlanıyorsun. Tepkileri ne olurdu?"

Çenesini kaşıdı. "Dürüst bir cevap istiyorsun diye varsayıyorum."

Başımı salladım.

"Onlar, özellikle de annem, hayatımı oldukça zorlaştıracaklardır. İngiltere'ye yerleşmemi ve babamın mirasını sürdürmeye odaklanmamı istiyorlar, içinde yaşadıkları balonun dışında bir şeye odaklanmamı değil."

Yutkundum. "Peki, varsayımsal olarak burada ya da başka bir yerde biriyle tanışsaydın ve onu İngiltere'ye götürseydin, bunu kabul ederler miydi?"

Bir anlığına yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "Beni durduramazlar ama hayatı o kişiye zindan edebilirler. Ben ise değer verdiğim birini tüm bunlara maruz bırakmak istemem. Bu adil olmaz. İşte cevap bu. Onların nasıl olduklarını, nasıl davrandıklarını ve beklentilerini değiştiremem."

Yenilgi duygusu üzerime çöktü. "Sorularım çok zorlayıcı oldu duysa özür dilerim. Yani, sadece bir kez çıktık..."

Gülümsedi. "Yani bu bir randevu mu?"

Gözlerim büyüdü. "Öyle olmaması mı gerekiyordu?"

"Şaka yapıyorum. Seni korkutmak istemediğim için öyle demeyecektim. Ama kesinlikle bir randevu olmasını amaçlamıştım."

"Hmm." Yere, ayakkabılarıma baktım.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diye sordu.

"Elbette." Duruşumu düzelterek başımı kaldırdım.

"En son ne zaman bir erkek arkadaşın oldu?"

Çok uzun zaman geçmiş gibiydi. Kadehi yere bırakmadan önce şampanyamın sonunu bitirdim. "Üniversitedeki ilk yılımda Finn adında bir çocukla tanıştım ve yaklaşık bir yıl çıktık. Sonunda okulun baskısını kaldıramadı ve okulu bıraktı. Ciddi anksiyete sorunları vardı. Ve bu berbat bir durumdu çünkü kalması için yeterli bir sebep olduğumu umuyordum ama birinin içsel bir mücadelesi olduğunda bazen elinden hiçbir şey gelmiyor. Bunu asla kişisel algılamadım çünkü ne olduğunu anlamıştım. Yine de gidişi berbattı. Ondan sonra okula daha da fazla odaklandım. İkinci yılımda frizbi takımına katıldım ve kendimi yalnız kalmanın en iyisi olduğuna ikna etmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Hâlâ da aynı noktada sayılırım."

"Sonrasında başka biriyle çıkmadın mı?"

"Hayır. Lisede de ciddi bir erkek arkadaşım vardı ama üniversiteden önce ayrıldık. Yani iki ilişkim oldu. O zamandan bu yana ara sıra birileriyle çıktım. Ama hiçbiri birkaç randevudan öteye gitmedi. Önemli olan hiçbir şey olmadı, anlıyor musun?"

"Önemi olan hiçbir şey..." diye mırıldandı. "Bunu anlayabiliyorum. Ben de birçok kadınla birlikte oldum ama hiçbirinin önemli olduğunu söyleyemem." Bana doğru birkaç adım attı. "Birbirimizi çok az tanıdığımızı biliyorum. Fakat tanıştığımız andan itibaren, bir şekilde senin benim için önemli olduğunu anladım, Felicity. Kulağa garip geliyor mu?"

"Bütün bu olanlar biraz tuhaf." Benden açıkça hoşlandığı gerçeği olmasaydı ulaşılmaz olduğunu düşüneceğim bu etkileyici adama bakarken güldüm. "Kötü anlamda değil. Sadece farklı bir deneyim. Ve bu geceyi çok ciddi bir şeye dönüştürdüysem özür dilerim. Eğleniyor olmamız gerekiyordu."

"İleriyi düşündüğün için deli değilsin. Bunu söylerken benim gidecek olmamı kastediyorum. O kadar da uzak bir zaman değil. Bunu görmezden gelmeyi ya da kabullenmeyi seçebiliriz ama bu sonsuza kadar burada olmayacağım gerçeğini değiştirmez. Sonuç olarak, kalbini korumaya hakkın var, tıpkı benim onunla oynamaya hakkım olmadığı gibi. Bu akşam yemekte, hayatındaki herkese geçici bir oyuncu olarak baktığından bahsederken..." Göğsünü işaret ederek durakladı. "Bu beni çok etkiledi. Çünkü hayatına girip seni inciterek çıkan başka bir insan olmak istemiyorum. Yapmak istediğim son şey seni incitmek."

Midem biraz garip olmuştu. "Evet, yani bu durum biraz berbat, değil mi?"

"Burada gerçekten daha yakından tanımak, birlikte vakit geçirmek isteyeceğim birini bulmayı beklemiyordum. Planımın bir parçası değildi." Gözlerini kısa bir süreliğine kapattı. "Keşke seninle bu yolculuğun son ayağında değil de en başında tanışmış olsaydım."

Eğilip beni öpmesini o kadar çok istiyordum ki. Aynı zamanda öpmemesini de umuyordum. Yumuşak bir akşam esintisi onun lezzetli ve erkeksi kokusunu bana doğru taşırken kalbimi parçalayan bir karmaşa içinde buldum kendimi. Bu sessizlik ânının bir yol ayrımı olduğunu hissediyordum; kalbimin kırılmasından kaçmaya ya da ateşe balıklama dalmaya karar verdiğim bir an. Nihayetinde korku hissi galip geldi.

Söyle ona. "Birbirimizi görmeye devam etmememizin en iyisi olduğunu düşünüyorum," dedim sonunda. "Ne zaman seninle birlikte olsam göğsümün içinde bir şey hissediyorum. Ve bu, işleri daha fazla ilerletmememiz gerektiğini söylüyor."

Gözlerimin içine derin derin baktı, sonra elimi tuttu ve kalbinin üzerine koydu. "Bunu hisset. Aynı şeyi hissediyor olabiliriz."

Kalbi elime karşı çok hızlı atıyordu.

"Vay canına," diye fısıldadım.

"Seninle olduğum neredeyse her an hissettiğim şey bu. Bu yüzden tüm bu olanlar hakkında haklı olabileceğinden korkuyorum. Her ne kadar bununla yüzleşmek istemesem de..."

Elimi çektim ve aşağıya, elbiseme doğru baktım. "Bu kırmızı elbisenin beni sihirli bir şekilde bir geceliğine kaygısız bir kadına dönüştüreceğini umuyordum."

"Olduğundan başka biri olmanı istemiyorum, Felicity."

Her geçen saniye oradan ayrılmamı daha da zorlaştırıyordu ama yapılacak doğru şeyin bu olduğunu biliyordum.

"Sanırım eve gitmeliyim."

Yüzündeki hayal kırıklığı çok açıktı. "Bu gece garip bir hâl aldığı için üzgünüm."

"Garip değildi. Gerçekti. Dürüstlüğünü çok takdir ediyorum. Yemek de harikaydı. Sig'e benim için teşekkür et."

Ben uzaklaşmaya başlayınca o da beni takip etti. "Bu kadar mı yani? Birbirimizi hiç görmeyecek miyiz? Sadece arkadaş olarak bile mi?"

Yüzümü ona döndüğümde gözlerim doldu. "Bence görüşmezsek daha kolay olur."

Bir cevap arıyormuş ama bulamıyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı.

Arabamın park edildiği garaj yoluna doğru sessizce yürümeye devam ettik.

"Senden bir iyilik isteyeceğim," dedi sonunda.

"Tamam..."

"Gitmeden önce seni bir kez daha görmek istiyorum, sadece çay içmek için bile olsa. Okula ne zaman gideceğini bilmiyorum."

"Muhtemelen ağustos sonunda."

"Bizim de döneceğimiz zamana denk geliyor. Kesin bir gün yok. Hâlâ belirsiz. Ama sorun olur mu? Yaz sonunda birbirimizi bir kez görsek?"

Bunun nasıl yardımcı olacağını bilmiyordum ama yine de hayır diyecek cesareti kendimde bulamadım. "Tamam. Sorun olmaz." Telefonuma bakarak gülümsedim. "Birbirimizin numarasını bile bilmediğimizi fark ettim."

"Körfezde seyahat etmek için bir teknen varken kimin numaraya ihtiyacı var ki, değil mi?"

"Bu doğru. Saatte on kilometrelik bir tekne yolculuğu mesafesindeyim." Göz kırptım.

"Yüzersem daha hızlı olabilir, değil mi?"

Aramızdaki gerilim her saniye daha da artıyordu.

"Alabilir miyim?" Telefonuma uzandı ve numarasını girdi. Geri verirken parmaklarını benimkilerin üzerine kapadı. Bu dokunuşun sıcaklığı tüm bedenimde yankılandı. Hayatımda birinin beni öpmesinden hiç bu kadar korkmamıştım. Eğer yollarımız ayrılıyorsa, bunun nasıl bir şey olduğunu bilmek istemiyordum. Bu beni kahrederdi. Yine de bunu arzuluyordum.

Ama ne yazık ki yaklaşmak yerine elimi bıraktı ve soğukluk geri geldi.

Ceketini ona geri verdikten sonra arabamın kapısını açmak için acele ettim.

Leo durup arabama binmemi izlerken suratı asıktı.

Kontağı çevirdim ve el salladım. Leo elini ağzına götürüp bana yavaş ve nazik bir öpücük gönderince kalbim sıkıştı. *İşte oradaydı.* Bana vermek istediğinden emin olduğum ama vermemeyi seçtiği öpücük. Fiziksel olarak dudaklarıma hiç ulaşmamış olsa bile değerini biliyordum. Çünkü kalbime ulaşmıştı.

Doğru kararı verdiğimden emindim ama uzaklaştıkça kendimi daha da huzursuz ve eksik hissettim.

7

Leo

Parça 7: Neil Diamond'dan "Hello Again"

Eve girdiğimde kuzenim, "Kırmızı Başlıklı Kız nerede?" diye sordu.

"Gitti."

"Gitti mi? Nereye gitti?"

Kendimi kırgın hissederek dişlerimi sıktım. "Eve gitti. Bitti. Onu korkutup kaçırma planın işe yaradı. Şimdi mutlu musun?"

Gözleri şok içinde açıldı. "Yemekte söylediklerim yüzünden mi gitti?"

"Amacın bu değil miydi?" diye bağırdım. "Onu korkutup kaçırmak için tüm kirli çamaşırlarımı ortaya dökmek? Dışarıda benden konuyu detaylandırmamı istedi ve bu da en sonunda benim gitmem yüzünden incinecekse, görüşmeye devam etmemizin ne kadar mantıklı olabileceğine dair bir konuşmaya yol açtı. Felicity, bu ilişkiyi başlamadan bitirmenin en iyisi olduğu sonucuna vardı."

"Ve *sen* bunun en iyisi olduğunu düşünmüyor musun?"

Muhtemelen en doğrusu buydu. Ancak doğru ya da yanlış olması, onun hakkındaki hislerimi değiştirmiyordu. "Kaçınılmaz

son gelmeden onunla biraz zaman geçirmeyi umuyordum. Nihayetinde, onun kararına hak verdim. Ama bu, onun ve benim dışımda kimsenin etkisiyle şekillenmemeliydi."

"Peki, özür dilerim. Niyetim onun gitmesini sağlamak değildi."

Öfkenin de ötesinde bir duygu durumu içerisinde yanından geçip odama doğru ilerledim. İlişkimizi sürdürmemekle muhtemelen doğru kararı verdiğimizi biliyordum ama bu bana yine de doğru hissettirmiyordu. Çok az tanıdığım biri için nasıl bu kadar üzülebilirdim? İçgüdülerim bana önemli birinin gitmesine izin verdiğimi söylüyordu.

Bunun beni Amerika'daki son molamın tadını çıkarmaktan alıkoymasına izin veremezdim çünkü İngiltere'ye kafam rahat bir şekilde dönmem gerekiyordu. Açık ve basitti: Hoşuma gitse de gitmese de Felicity'yi unutmam gerekiyordu.

İki hafta geçmişti. Uzaktan baktığınızda kendimi oyalamakta iyi bir iş çıkardığımı söyleyebilirdiniz; ya da delirdiğimi...

Sigmund içki dükkânına yaptığı bir ziyaretten yeni dönmüştü ve mutfağa girdiğinde beni yeni hobimle uğraşırken buldu.

Kese kâğıdını tezgâhın üzerine koydu. "Ne halt yiyorsun sen?"

İzlediğim YouTube videosunu durdurdum. "Resim yapıyorum."

"Bunu görebiliyorum ama neden?"

Geçen gece Bob Ross adında bir adamın bazı videolarına rastlamıştım. Adını hiç duymamıştım ama anladığım kadarıyla resim dersleri efsaneymiş. Bir saat boyunca resim yapmasını izledikten sonra fırçasının hareketleri ve basit talimatlarıyla kendimden geçmiştim. Bir şekilde kendimi onun rehberliğinde aynı derecede resim yapabileceğime ikna etmiştim. Çok kolaymış gibi gösteriyordu. Ancak adımları kendim uygulamaya çalıştığımda işler hayal ettiğim gibi gitmemişti.

Ağaç gibi görünmesi gereken bir dizi yeşil lekenin yer aldığı resmime bakmak için geri çekildim ve kollarımı kavuşturdum. "İyi gidiyor, sence de öyle değil mi?"

"Bir ilkokul resim projesi için sanırım, evet. Ben evde yokken bununla mı uğraşıyorsun?"

"Aslında günlerdir çalışıyorum. Sadece burada değil, odamda. Ama ortam değişikliğine ihtiyacım vardı. Bu yüzden her şeyi mutfağa getirdim. Işık burada daha iyi."

Videoya baktı. "Saçını da onunkine uyacak şekilde dev bir puf topuna mı dönüştüreceksin?"

"Belki."

"Nasıl istersen, kuzen. Hiçbir şey yapmadan ortalıkta dolanmandan iyidir. Tabii sadece ufak bir farkla daha iyi diyebilirim."

Felicity'yle artık görüşmemeye karar verdiğimiz geceden beri bir bunalım hâlindeydim. Yalnız kalmak ve yeni hobimi kurcalamak dışında hiçbir şeyden zevk alamıyordum. Buna zevk bile diyemezdim aslında. Bu tamamen oyalanmaktan ibaretti. Sigmund beni onunla çıkmaya ikna etmeye çalışmıştı ama ne ilgim ne de enerjim vardı. Hayatımda ilk kez depresyonun nasıl bir his olduğunu anlamıştım.

Beni yalnız bıraktıktan sonra bir paket tuzlu su şekerlemesini yırtıp açtım ve resmime devam ettim. Geliştirdiğim bu tuhaf alışkanlık, burada sık sık gördüğüm ve muhtemelen dişlerimi kısa sürede çürütecek olan bu yapışkan şekerlere karşı olan düşkünlüğümdü. Bu arada, tadı tuzlu suya hiç benzemiyordu.

Telefonum çalmaya başladı. Onu almak için fırçamı bıraktım. Arayan numarayı gördüğümde yüzümde bir gülümseme belirdi.

"Büyükanne," diye açtım telefonu.

"Leo, nasılsın oğlum?"

"Ben..." Durakladım, resmime baktım ve bir an için kendime güldüm.

Tereddüt ederek ona gerçeği söyleyip söylememeyi düşündüm. Büyükannem bu dünyada kendimi açabileceğim tek kişiy-

di. Bu hiçbir şeyi değiştirmese de ailemizde mantığın ve anlayışın tek sesi oydu.

Sonunda, "Daha iyi olmuşumdur." demeye karar verdim.

"Bana sorunun ne olduğunu söyle. Bu bir kızla mı ilgili?"

Volta atarken saçımı çekiyordum. "Ben... biriyle tanıştım, evet. Çok özel, son derece zeki, güzel ve kimseyi yargılamayan biriyle. Ama akıllıca olmayacağı için bir şeylerin peşinden gitmemeye karar verdim... malum nedenlerden dolayı."

"Annene bundan bahsetmedin, değil mi?"

"Tabii ki hayır."

"Güzel. Bir de onun stresine ihtiyacın yok. Bilmezse sorun da çıkartamaz."

"Katılıyorum."

"Yani, doğru kararı verdiğini biliyorsun ama sanırım bu kızı düşünmeden edemiyorsun? Bana ondan bahset."

Sonraki birkaç dakikayı büyükanneme Felicity'yi anlatarak geçirdim. Büyükannem özünde romantik biriydi.

"Bir yetim mi? Annen o zavallı kızı çarmıha gererdi."

"Hayatıma devam etmem için birçok nedenden biri de bu."

"Daha ne kadar oradasın?"

"Planım ağustosun sonuydu."

"Başka bir yere gitmeyi düşündün mü? Belki şehirden ayrılırsanız onu unutmak daha kolay olabilir."

Narragansett'ten ayrılmayı zaten düşünmüştüm. Sigmund da kesinlikle bunu isterdi. Ancak nedense bir türlü bunu yapamıyordum. Yaz sonuna kadar evin kirasını çoktan ödemiştik. Gerçi gitmek istedikten sonra paranın hiçbir önemi yoktu.

"Şu anda başka bir yere gitmeye hiç niyetim yok. Burası huzurlu ve—"

Cümlemi o tamamladı. "Hazır değilsin çünkü bir yanın hâlâ onun yanında olmak istiyor."

Tereddüt ettim. "Belki bilinçaltı düzeyinde. Ben dönmeden ve o üniversiteye gitmeden önce beni bir kez daha görmeyi kabul etti."

"Peki, bu süre zarfında onunla hiç karşılaşmadın mı?"

"Şekerleme ve resim malzemeleri almak dışında evden pek çıkmadım."

"Şekerleme ve resim mi?" Güldü. "Ne boyuyorsun?"

Ağzıma bir parça daha şekerleme attım ve çiğnedim. "Mutlu küçük bulutlar."

"Ne?"

Kıkırdadım. "Boş ver, büyükanne."

"Kulağa garip bir yaşam tarzı gibi geliyor, canım. Kendine sağlam ve hızlı bir tokat atmalısın. Ebeveynlerinin senin üzerinde kurduğu baskının farkındayım. Covington adını devam ettirme sorumluluğunu yerine getirmen ve bu sorumluluğa uygun biriyle, dünyamızı anlayan ve stresi kaldırabilecek biriyle evlenmen gerektiğine tamamen karşı değilim. Ancak her şeye rağmen mutlu olmak için ne gerekiyorsa yapmana da karşı çıkmayacağım."

"Nereye varmak istediğini anlayamıyorum."

"Daha önce de söylediğim gibi, annen bilmezse sorun da çıkartamaz. Bir gün ailenin onaylayacağı bir kadınla evleneceksin fakat kapalı kapılar ardında ne yaptığın seni ilgilendirir. Belki de biriyle bir anlaşma yapabilirsin, sahte bir görünüşün arkasına saklanması gerekecek biriyle."

"Günü geldiğinde sahte bir evlilik yapmamı ve istediğim hayatı başka bir şekilde yaşamaya devam etmemi mi öneriyorsun?"

"Sadece söylüyorum... bazı seçeneklerin var. Her şey siyah ve beyaz değil, hele ki bizim geldiğimiz dünyada hiç değil."

Büyükannemin önerisi, en hafif tabirle ilgi çekici olsa da nihayetinde böyle bir şey önerdiği için delirmiş olabileceği sonucuna vardım. Hem değer verdiğim hem de ailemin kriterlerine uyan bir kadın bulmak yeterince zordu. Bundan daha zoru ise istediğim ilişkiyi yaşayabilmem için sevgisiz bir evliliğe girmeye istekli bir kadın bulmak olabilirdi. Değer verdiğim bir başkasını adeta bir metres konumuna indirgemekten bahsetmiyordum bile.

Yine de büyükanneme kalıpların dışında düşündüğü için hak vermeliydim. O bir asiydi. Ve hiç değilse yaratıcı biriydi.

Ertesi akşam Sigmund, çöpçatanlık uygulamasında tanıştığı başka bir kadınla Newport'a bir hafta sonu gezisine çıkmıştı. Kadın onu almaya geldiğinde beni de götürmek için elinden geleni denedi ama yine de reddettim.

Onun akşam yemeğini hazırlamak için evde olmayacağını anlayınca kendimi tuvalin başından kaldırıp markete gitmeye zorladım.

Aç kalmamak için bile yemek yapamadığınızda markette bulunan tüm seçeneklerin çok az şey ifade etmesi soğuk bir gerçekti. Amerika'ya geldiğimden beri denemek istediğim bir kutu peynirli makarnada karar kıldım ve hazır elim değmişken bir kutu da SpagettiOs marka konserve makarna aldım. Hayatım boyunca özel aşçılarla şımartılmıştım ve hakkında duyduğum işlenmiş gıdaların hiçbirini yememiştim. Abur cubur benim için yeni bir şeydi.

Bir reyondan henüz çıkmıştım ki kırmızı bir şey gözüme çarptı. Felicity'nin fırın bölümünde durup cam vitrine baktığını görünce kalbim küt küt atmaya başladı. Beni henüz fark etmemişti. Merhaba mı demeliydim, yoksa yürümeye devam mı etmeliydim? Her şeyi göz önünde bulundurduğumda ikincisinin daha akıllıca olacağını biliyordum ama Felicity dönüp gözlerime baktığında evren benim yerime karar vermiş oldu.

Ağzı hafifçe açıldı. Kaçsa mı yoksa bir şey mi söylese, bilemiyormuş gibi görünüyordu.

Gülümsedim ve ona doğru birkaç adım attım. "Seninle burada karşılaşmak ne güzel."

Bir nefes verdi. "Evet."

"Pasta mı alacaksın?"

"Evet, aslında. Bayan Angelini'nin doğum günü."

"Ah. Çok güzel."

Felicity sepetime baktı. "Ne kadar da sağlıklı yiyecekler."

"Sigmund birkaç günlüğüne Newport'ta olacak. Ben de bu akşam işlenmiş gıda şenliği planlıyorum. Eğer bir kutudan ya da konserve tenekesinden çıkmayacaksa partimde ona yer yok."

"Görünüşe göre biraz SPAM* eksik. Sanırım beşinci koridorda görmüştüm."

"Tavsiye için teşekkürler ama ağırdan almam lazım."

Gergin bir şekilde gülümsedi. "Eee... Nasıl gidiyor?"

"Meşgulüm," dedim kıpır kıpır ellerini fark ederek. "Sen?"

"Aynı."

Uzun bir sessizlik ânı başladı. İçimden gelmese de kendimi onu rahat bırakmaya zorladım. Onun da bunu tercih ettiğini düşündüm. "Peki, Bayan Angelini'ye doğum günü dileklerimi ilet."

"İletirim."

Başımı salladım. "Görüşürüz."

Uzaklaştıkça göğsüm daralmaya başladı. Şaşkın bir hâlde sıraya girdim, gözlerimin onu tekrar aramasına izin vermeyerek ürünleri taşıma bandında sabit tuttum. Önümdeki yaşlı kadının sonsuz sayıda kuponu varmış gibi görünüyordu. Girebileceğim en kötü sıraya girmiştim.

Marketten kendimi beyaz bir kek kutusu taşıyan Felicity ile aynı anda çıkarken buldum.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu," dedim.

"Evet." Nefes verdi, sürgülü cam kapılardan birlikte geçerken vücudu gergindi.

Birlikte otoparka doğru ilerlerken sohbet etmeye başladım.

"Hangi pastada karar kıldın?"

"Krem şantili ve çilekli beyaz bir pasta."

"Çilekli, tıpkı senin gibi."

Tanrım, bu çok korkunçtu. Sigmund'un söyleyeceği bir şeye benziyordu ve biri beni vurmalıydı. Görünüşe göre keyifsiz ruh hâlim her şeyin ötesinde beni aptal yapıyordu. Gözlerimi devirdim. "Özür dilerim. Bu acınası derecede bayattı."

---

* Konserve kutularda satılan ünlü bir hazır et markası. *-en*

"Sorun değil." Gülümsedi. Felicity arabasının önünde durdu. "Şey, bu benim arabam." Başını iki yana salladı. "Tabii ki öyle. Bunu sen de biliyorsun. Bu şehirde başka kimin nane yeşili bir Fiat'ı var, değil mi?" Pasta kutusunu arabasının üzerine koydu.

"Şuraya park ettim," diye aptalca bir açıklamada bulundum. Nereye park ettiğimi sormamıştı. Bunun onun için ne önemi vardı ki?

Birbirimize dönük duruyorduk, ikimiz de hareket etmiyor ya da bir şey söylemiyorduk.

Gözlerinin içine bakmaya devam etmek istiyor, bu noktadan ilk ayrılanın ben olmayacağımı biliyordum. Elimi cebime attım ve paketli şekerlerden çıkardım. "Şekerleme sever misin?"

Burnunu kırıştırdı. "Aslında nefret ederim. Bana plastik çiğnemek gibi geliyor."

"Eğer şekerlemeden nefret ediyorsan zaten aramızdaki ilişki asla yürümezdi." Göz kırptım.

Gülmesini bekliyordum ama tepkisi tam tersi oldu. Gülümserken bir şekilde üzgün görünüyordu.

"Sorun ne, Felicity?"

Başım yavaşça salladı. "Bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun. Konuş benimle."

Hiçbir şey söylemedi. Sadece gözlerimin içine bakmaya devam etti ve o baktıkça dudaklarını tatmaya bir sonraki nefesimden daha fazla ihtiyaç duyduğumu hissettim.

8

Felicity

Parça 8: Ed Sheeran'dan "Kiss Me"

Birbirimize bakarken kaç saniye geçtiğini bilmiyordum. Otoparktaki sesler uzaklarda kaybolmuş gibiydi.

Yavaşça yaklaştık, ta ki dudaklarımız arasında sadece birkaç santim kalana kadar. Sıradan ve garip bir sohbetten nasıl olmuştu da nefes almakta zorlanacağım kadar yoğun olan bu âna gelebilmiştik? Onu özlemiştim. İki hafta boyunca körfezi seyrettiğim her gün ve her an onu düşünmüştüm. Şimdiyse karşımdaydı ve duygularımı nasıl saklayacağımı bilemiyordum.

İlk kimin kimi öptüğünü söyleyemezdim. Sanki kendiliğinden olmuş gibiydi. Dudaklarımız o kadar yakınlaştı ki sanki manyetik bir güçle birbirlerine yapıştılar. Onun sıcak ve ıslak dudakları benimkileri sardığı anda tuttuğum tüm nefesim ona doğru kaçtı. Leo, boğazımın arkasında titreşen yavaş ve seksi bir inilti çıkardı. Dilini içeri almak için ağzımı daha da açtım ve bu güzel adamın tadına baktım. Öpüşmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki sadece birkaç saniye içinde daha önce hiç böyle, dizlerimin bağı çözülecek kadar öpülmediğimi, bunu vücudumun her zerresinde hissettiğimi anladım.

Yumuşak ve kolay başlamıştık ama kısa sürede derinleşti. Leo vücudunu benimkine yasladığında arabamın metalinin sırtıma çarptığını hissettim. Parmaklarım sırtına gömülürken elleri saçlarımın arasında dolaşıyordu. Birbirimizin içinde kaybolmuştuk, ikimiz de hâlâ çok halka açık bir yerde olduğumuzun farkında değildik. O kadar güzel kokuyordu ve tadı o kadar güzeldi ki ne durmak istiyordum ne de bunu kimin izliyor olabileceğini umursuyordum.

Sımsıcak eli sırtımdan aşağı kayarak kalçamın hemen üzerine indiğinde titredim. Karnıma değen ereksiyonun farkında olarak kendimi ona doğru bastırdım. Dillerimiz, pervasızca birbirimizin tadına bakmaya devam ediyordu. Parmaklarımı ipeksi saçlarında gezdirmek için uzandım.

Rüzgârdan güç alan başıboş bir alışveriş arabası bize çarpana kadar öpüşmeye devam ettik.

Elleri yüzümü sararken aniden geri çekildi. "İyi misin?"

"Evet." Sanki bir trans hâlinden çıkıyormuşum gibi gözlerimi kırptım.

Arabayı uzaklaştırıp bir bariyere yaslarken o da sersemlemiş görünüyordu.

Bana döndüğünde dilini altdudağında gezdirdi, hâlâ biraz şaşkındı. "Bana ne oldu bilmiyorum. Ben sadece... Bunun olmaması gerekiyordu. Seninle karşılaşmamam gerekiyordu. Ve kesinlikle seni bir ShopRite otoparkında hırpalamamalıydım."

Parmaklarımı ağzıma götürdüm. "Bana saldırdığına emin misin, yoksa ben mi sana saldırdım?"

İkimiz de gülümsedik.

Bir anlık sessizlikten sonra, "Felicity... Birbirimizi görmeme konusunda anlaştığımızı biliyorum. Ama seni düşünmeden edemiyorum," dedi.

Başımı salladım. "Ben de seni düşünüyordum."

"Öyle mi?"

"Evet," diye fısıldadım.

"Son iki haftayı Bob Ross'la resim yapmak ve tuzlu su şekeri yemekten başka bir şey yapmadan geçirdim."

"Bob Ross mu?" Güldüm. "Ne?"

"Hiç sorma." Başını iki yana salladı. "Ve aslında şekerlemeyi sevdiğimi de sanmıyorum. Ama içmekten ya da daha kötüsü tekneye binip körfezi geçerek yazı benimle geçirmeyi yeniden düşünmen için her gün sana yalvararak kendimi aptal durumuna düşürmekten daha iyiydi. Bulduğum ilk fırsatta bu otoparkta kendimi daha *büyük* bir aptal durumuna düşürmek varken neden öyle yapacaktım ki."

Az önce yaşanan halka açık sevgi gösterisi için ben de aynı derecede suçluydum. Ama o öpücükten sonra nasıl neşeyle yoluma devam edip onu unutabilirdim ki?

Gözleri benimkileri delip geçiyordu. "Bana ne yapacağımı söyle çünkü şu anda seni bırakmak istemiyorum."

Bundan sonra söyleyeceğim sözlerden pişmanlık duyacağımı biliyordum. "Pasta sever misin?"

Gülümsedi. "Sadece krem şantili ve çilekli beyaz pasta."

Kalp atışlarım hızlandı. "Bu akşam Bayan Angelini'nin doğum günü için bize gelmek ister misin? Pizza sipariş edecektik, pek sağlıklı bir şey değil ama senin peynirli makarna partinden daha iyidir."

"Seninle bir akşam geçirmek, bundan çok daha büyük bir adım önde olurdu."

"O zaman yedi diyelim mi?"

"Ne getireyim?"

"Sadece kendini."

"Bayan Angelini ne içmeyi sever?"

"Fireball." Güldüm.

"Gerçekten mi? Pekâlâ. Gelirken getiririm."

Başımı salladım. "Sonra görüşürüz."

Tam arabamın kapısını açıyordum ki beni durdurdu. "Gitmeden önce arabanın üstündeki pastayı almak isteyebilirsin."

Gözlerimi kısa süreliğine kapattım ve irkildim. "Doğru. Bu harika bir fikir."

Arabama bindikten sonra geri geri gitmem gerekirken birinci

vitese taktım ve fark edip durmasaydım bir bariyere çarpıyordum. Neden Leo'nun etrafında araba kullanmayı hiç beceremiyordum?

Arabayla uzaklaşmamı izlerken gülümseyerek orada durdu. Aynı anda hem içimde kelebekler uçuşuyordu hem de korkuyordum. Bu davetin pizza ve pastadan çok daha fazlası anlamına geldiğini biliyordum. Resmen tedbiri elden bırakmış ve onu hayatıma davet etmiştim. Ve ben farkına bile varmadan, geldiği kadar hızlı bir şekilde gidecekti.

Saat tam yedide kapı çaldı.

"İşte aristokrat geldi." Bayan Angelini gülümsedi.

Leo'ya kapıyı açmak için yürürken avuçlarım terliyordu.

Bayan Angelini körfezin karşısındaki İngiliz'i doğum gününe davet ettiğim için şaşırmıştı ama bu ani fikir değişikliğimi sorgulamadı. Dürüst olmak gerekirse, bu durum onu eğlendirmişti, hem de süpermarketin otoparkında olanları anlatmama rağmen.

Leo elinde büyük bir çiçek buketi tutuyordu. Diğer elinde bir şişe Fireball vardı.

"Selam," dedim.

Çiçekleri kenara çekti, böylece güzel gülümsemesini görebildim. "İyi akşamlar, güzelim."

Kenara çekildim. "İçeri gel."

Bayan Angelini arkamdan geldi. "Merhaba, Leo."

"Siz Bayan Angelini olmalısınız. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de."

"Mutlu yıllar." Ona çiçekleri ve içkiyi uzattı. "Bunlar sizin için."

"Çiçekler ve Fireball mu? Gerçekten de gönlüme göre bir adam. İçki seçiminde küçük bir kuşun sana yardım ettiğinden şüpheleniyorum."

"Gerçekten de öyle." Bana gülümsedi.

"Bu inanılmaz derecede cömert bir jestti. Teşekkür ederim. En sevdiğim üç şey F ile başlar: Frezyalar, Fireball ve Felicity."

"Sanırım sonuncusu ortak noktamız." Sırıttı.

Lanet olsun ona ve cazibesine.

Bayan Angelini çiçekleri mutfağa koymaya gitti ve bizi oturma odasında yalnız bıraktı. Gözleri dudaklarıma kaydı. Hâlâ otoparktaki öpüşmemizi düşündüğünden emindim. Çünkü ben de başka bir şey düşünemiyordum.

Kapının zili tekrar çaldı ve bu gergin sessizlikten kurtulmam için bana bir an verdi. Pizzacı adam yalıtımlı çantasından iki büyük pizzayı çıkardı. Ona bahşiş verdim ve kapıyı kapattım.

"Yardım edebileceğim bir şeyler var mı? Bana iş ver," dedi Leo.

"Her şey tamam. Masa hazır. Pizza sıcak. Sadece yemesi kaldı. Salata da yaptım."

Üçümüz yemeğe oturduk. Gergin olmama rağmen oldukça iştahlıydım, üç dilim pizza ve bir kâse dolusu salata yedim. İçtiğim kırmızı şarap akşam ilerledikçe beni rahatlatmaya yardımcı oldu.

Leo, yemeğin büyük bir bölümünü Bayan Angelini'nin İngiltere hakkındaki sorularını yanıtlayarak geçirdi. Onunla konuşurken rahat görünüyordu ancak aristokrasideki hayatının ayrıntılarına girmeyi pek sevmediğini biliyordum. Ancak Bayan Angelini size her zaman nereden geldiğinizi anladığını hissettirirdi. Farklı hayatlardan geliyor olsalar da insanlar hakkında asla varsayımlarda bulunmazdı. Bence Leo da bunu hissedebiliyordu ve bu, onu daha rahat hissettiriyordu.

Bir noktada Bayan Angelini konuyu değiştirdi.

"Bayan Barbosa için bağış toplama işi nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Bu yaz hedefe ulaşabileceğimizden emin değilim. Yine de başlamayı tartışıyoruz ama o zaman da yarım bırakma riskimiz var."

"Nedir o?" Leo ikimize de bakarak sordu.

"Felicity birkaç çocuğa bakıcılık yapan yerli bir kadın için para toplamaya çalışıyor. Evi çok küçük, bu yüzden Felicity bir ek bina yapmasına yardım etmenin iyi bir fikir olacağını düşündü."

"Hedefiniz nedir?" diye sordu.

"Otuz bin dolar. Geçen yıl kampanyayı başlattığımdan beri yaklaşık yirmi bin toplayabildik."

Biraz kafası karışmış görünüyordu. "Otuz bin dolar bir eve yapılacak ek için az görünüyor."

"Bu teknik olarak bir garaj tadilatı. Yapı zaten orada. Çocuklarından biri otizmli. Parayı topladıktan sonra diğer iki kişiyle birlikte o alam yeniden düzenleyeceğiz ve yalıtımını yapacağız. Üvey oğlunun ismi Theo. Orası terapilerini yaptığı ve bazı duyusal ekipmanlara sahip olduğu bir alan olacak. Görünüşe göre evleri çok gürültülü oluyor ve sakinleşip odaklanmakta zorlanıyor. Yani gerçek bir ek bina gibi değil, daha çok elektrik ve ısıya sahip ekipmanlarla dolu bir kulübe gibi."

"Bunu yapmak istemeniz harika bir şey. İşçiliği kim yapacak?"

"Kendimiz yaparsak daha ucuza gelir ama tesisat ve elektrik için birilerini tutmamız gerekecek."

"Siz tam olarak kimsiniz?" diye sordu.

"Ben ve liseden birkaç arkadaşım."

"Ama başlamak için yeterli parayı topladınız, öyle mi?"

"Evet. Sanırım öyle."

"Buradayken yardım etmek isterim."

"Elin yatkın mı?"

Kaşlarını kaldırdı. "Olmayacağım gibi bir izlenim mi veriyorum?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Babam beni mülklerimizde çok çalıştırdı. Gönüllü olarak Tanzanya'da küçük bir yapı inşa edilmesine de yardım etmiştim. Yani evet, yardım etmek isterim."

Yardımını kabul etmek, onunla düzenli zaman geçirmeyi taahhüt etmek anlamına geliyordu. Bu riskliydi ama nasıl reddedebilirdim ki?

"Bu harika olur."

"İyi o zaman." Gülümsedi. "Bağış kampanyasına da katkıda bulunmak isterim."

"Kendini mecbur hissetme."

"Hissetmiyorum. Sadece istiyorum."

"Tamam. Bilgileri sana mesaj atarım."

"Teşekkür ederim."

Telefonumu açarak onun adına geldim ve oluşturduğum bağış toplama sayfasının linkini ona gönderdim.

Sonra ayağa kalktım. "Gidip pastayı hazırlayacağım."

Sandalyesinden kalktı. "Yardım edeyim."

"Hayır, lütfen. Otur ve içkini bitir."

Mutfağa girdikten sonra buzdolabından kutuyu çıkardım ve pastayı büyük, yuvarlak bir tabağa koydum. Mum paketini açtım ve kenarlarına yerleştirdim. Yemek odasında Bayan Angelini'nin ve Leo'nun gülüşmelerini duyabiliyordum.

Birkaç dakika sonra Bayan Angelini gizlice arkamdan yaklaştı. "Çok sevimli," diye fısıldadı.

"Ve tehlikeli..."

"Çünkü gidiyor, evet. Ama bu onu daha az sevimli yapmaz."

"Şu anda bazı şeyleri fazla düşünmemeye çalışıyorum."

"Kesinlikle düşünmemelisin."

Nefesimi dışarı üfleyerek pastayı yemek odasına taşıdım.

"Mutlu Yıllar" şarkısını söyledik ve sonraki birkaç dakikayı kocaman pasta dilimlerimizi yiyerek geçirdik.

Leo bir ara elini ağzımın kenarına uzattı ve irkilmeme neden oldu.

"Seni ürküttüğüm için özür dilerim. Yüzünde biraz krem şanti vardı."

Dudaklarımın kenarını yalayarak, "Teşekkür ederim," dedim.

Bayan Angelini sırıttı. Onun ne düşündüğünü biliyordum. Aynı şeyi ben de düşünüyordum: Tamamen mahvolmuştum.

9

Leo

Parça 9: Little Mix'ten "Shout Out to My Ex"

Felicity tabaklarımızı mutfağa kendi başına götürmekte ısrar etmişti. Yardım etmeme izin vermemişti ve ben de biraz nefes almaya ihtiyacı olduğundan şüphelendiğim için onu zorlamamıştım. Bugün otoparkta yükselen aramızdaki çekim hiç azalmamıştı. Onu gerdiğimi biliyordum. Tek umudum bunun sebebinin benden hoşlanması ve bu duygularla ne yapacağını bilememesi olmasıydı. Tüm bunlarla ne yapacağımı ben de bilmiyordum.

Bugünkü öpüşmemiz beni altüst etmişti. Öğleden sonraki her saniye kafamda o anı yeniden canlandırmıştım. Şimdi de burada, onunla birlikte olduğum için bunu tekrarlama ihtiyacım tahmin ettiğimden daha da acildi.

Bayan Angelini düşüncelerimi böldü. "Kızıma fena hâlde tutulmuş gibisin."

İçeceğim boğazımda kalmıştı. "Nereden anladınız?"

"Gözlerini ondan ayırmıyorsun." Güldü. "Sanırım ben de bunu gözlerimi senden ayırmadığım için fark ettim."

"Sanırım ondan ne kadar hoşlandığım gün gibi ortada."

Gülümsedi. "Felicity'de her şey var. İçi de dışı kadar güzeldir. Kendisinin gerçekten de ne kadar güzel olduğu hakkında hiçbir fikri yok."

"Onda beni büyüleyen şeylerden biri de bu. Ve çok zeki."

"Aynı zamanda çok da temkinli. Ama bir gün kalbini birine açtığında o kişiye her şeyini vereceğini biliyorum."

Başımı salladım ve göğsümde rahatsız edici bir sıkışma hissetmeye başladım. Belki de o kişinin ben olmayacağımı bildiğim içindi. Onu kıskanıyordum, her kimse artık.

"Onunla harika bir ilişkiniz olduğu açık," dedim. "Yine de size Bayan Angelini diye hitap etmekte ısrar etmesi ilginç."

"Yıllardır bana Eloise demesini sağlamaya çalışıyorum. Sanırım bunu yapmamak onun koruma mekanizması. Eminim sana geçmişinden bahsetmiştir. Çocukken bir iki kez bakıcılarına yakınlaşmasına izin vermiş ve bu sonradan geri tepmiş. Umarım benim bir yere gitmeyeceğimi biliyordur. O artık bir yetişkin. Teknik olarak ondan hiçbir şekilde sorumlu değilim. Ama kardeşim dışında sahip olduğum tek ailem o. O yüzden bir gün beni bırakırsa kahrolacağımı biliyorum. Onun bana ihtiyacı olduğu kadar benim de ona ihtiyacım var."

"Bu çok güzel. Gerçekten. Birbirinizi bulduğunuza sevindim."

"Onu çok fazla incitme," dedi bir süre sonra.

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için sadece gerçeği söyledim. "Onu hiç incitmek istemiyorum."

"Ama inciteceksin. Bunu yapmana izin verecek. Seni bu gece buraya davet etmesi bile bunu gösteriyor."

Felicity o anda içeri girdi ve sözleri beni tedirgin eden Bayan Angelini'den daha fazla bilgi alma şansımı da kesmiş oldu. Yine de mesaj gayet açıktı.

Bayan Angelini ayağa kalktı. "Doğum günü yemeği için teşekkür ederim. Fireball beni çağırıyor. Kendime bir gece içkisi koyup odama gideceğim ve şehvetli kitabımı okuyacağım." Göz kırptı. "Neden Leo'ya evin geri kalanını göstermiyorsun?"

Felicity bana döndü. "Evi gezmek ister misin?"

"Çok isterim," dedim şarabımın sonunu bitirirken.

Sonra beni birinci kattaki tüm odalara götürdü. Bu odalar arasında, gömme rafları ve süslü, ahşap bir masası olan etkileyici bir kütüphane de vardı.

Yatak odasını es geçmeyi önerecektim ama merdivenlerden yukarı çıkmaya başlayınca onu takip ettim.

Bayan Angelini'nin odasını geçtik ve koridorun sonuna varana kadar devam ettik. Felicity kapıyı açtı ve beni içeri aldı. Beni yatak odasına götürecek kadar bana güvendiği için mutluydum. Bu gece en iyi davranışımı sergilemeye devam edecektim ama bunu bilmesine imkân yoktu, özellikle de bugün onun dudaklarına saldırdıktan sonra.

Felicity'nin odası hayal edebileceğimden çok daha kadınsıydı. Kadınsı bir güzelliği olmadığından değildi ama hiçbir zaman aşırı bir kız olarak görünmemişti. Pastel renklerle dekore edilmiş olduğunu görünce şaşırdım.

"İşte burası benim odam. Yıllardır hiç değiştirmedim. Ama çok seviyorum. Geniş ve körfezi görüyor."

Odasının sakinleştirici bir havası vardı. Düzenliydi ve onun sahip olduğu o sessiz zarafete sahipti.

Gökkuşağının her renginde bir dizi defter gözüme çarptı. Bir rafın üzerine dizilmişlerdi.

"Bunlar ne?"

"Bunlar benim planlayıcılarım. Hepsi bu yıl için."

"Çoğu insanın bir planlayıcısı olduğunu sanıyordum, yirmi değil."

Güldü. "Onları biriktiriyorum. Ne bileyim işte. Beni mutlu ediyorlar. Planlayıcılar ve çıkartmalar. Çılgınca göründüğünü biliyorum."

"Çılgınca mı? Bir sonraki Picasso olma niyetiyle resim yapan bir adamla konuşuyorsun, oysa gerçekte daha çok numaralı boyama defterlerine benziyor."

"Bu doğru." İç geçirdi. "Tıpkı senin resmin gibi, planlayıcılar

da benim için... terapi gibi. Belirli bir günde ne yaptığımı ve nereye gittiğimi bildiğimde kendimi daha hizalanmış hissediyorum. Büyürken nereye varacağımı tam olarak bilmesem bile, hayatım üzerinde kontrol sahibi olduğumu hissetmek benim için her zaman önemliydi. Bir şekilde, her seferinde bir günü ele alıp olacak her şeyi yazarsam, bu beni biraz teselli ederdi ve bir bütün olarak gelecekle ilgili endişelerimi azaltırdı. Mesela ajandama bakıp kendime şöyle diyorum: 'Bugün Felicity, şunu, bunu ve onu yapacaksın. Başka hiçbir şey için endişelenmene gerek yok.'" Başını iki yana salladı. "Sonra tabii ki bu alışkanlık, renkli planlayıcılara ve çıkartmalara, yüzeysel bir bağımlılığa dönüştü. Olması gerekenden çok daha derin bir şeymiş gibi konuşuyorum."

"Hayır. Bu çok mantıklı. Ve söz konusu sen olduğunda hiçbir şeyin yüzeysel olmadığını biliyorum. Neredeyse her şeyin arkasında daha derin bir anlam var." Gözlerim duvarındaki fotoğraf kolajına takıldı; gece vakti bir şehir, parmakları birbirine geçmiş iki el ve daha fazla planlayıcı. Ona doğru yürüdüm. "Nedir bu?"

Felicity tereddütlü görünüyordu. "Bu bir hayal panosu."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bunların hepsi geleceğimde hayal ettiğim, hayatımda olmasını istediğim şeyler. Bunları bir panoda görselleştirmek, onların gerçekleşmesine yardımcı oluyormuş."

Fotoğrafa doğru eğildim. "Bu New York mu?"

"Evet. Deniz kenarında büyümüş olsam da kalbimde bir şehir kızıyım. Bir gün şehir merkezinde, tüm hareketliliğin ortasında yaşamayı çok istiyorum. Boston'dayken Cambridge'de yaşıyordum ama orası pek şehir merkezi sayılmazdı. Yine de New York olmak zorunda da değil. Bu sadece bir örnek."

"Planlayıcıları sormama gerek yok. Onlara olan bağımlılığın hakkında her şeyi biliyorum." Gülümsedim.

"Evet. Onları neden oraya koyduğumu bilmiyorum. Tamamlayıcı olsun diye sanırım."

En çok birbirine kenetlenmiş ellerin görüntüsü beni meraklandırdı. "Bana bundan bahset. Bu senin için ne anlama geliyor?"

"Açık değil mi?" Kızardı. "Bir gün bir suç ortağım olsun istiyorum. Eller... güveni, bırakmamayı temsil ediyor."

Tabii ki. Terk etmenin tam tersi.

"Yani, kimseye bağımlı olmak istemediğini söylemiş olsan da bir hayat arkadaşı istiyorsun."

"Elbette. Hayatımı tek başıma sürdüreceğimi ima etmek istemedim, sadece tek başıma hayatta kalamayacakmışım gibi hissetmek istemiyorum."

"Anlıyorum," diye fısıldadım. Daha önce göğsümde hissettiğim o duygu geri gelmişti, Bayan Angelini'nin Felicity'nin bir gün birine tüm kalbini vereceğinden bahsetmesiyle ortaya çıkan o duyguydu.

"Bir hayal panon olsaydı," diye sordu. "Oraya ne koyardın?"

Şu anda mı? Yüzünü. Hepsi bu.

Uzun bir nefes alarak cevap vermek için biraz düşündüm. "Sanırım geleceğin zaten planlanmış gibi olduğunda, hayal gücüne çok az yer kalıyor. Herhangi bir kısıtlama olmadan gerçekten ne isteyebileceğimi hiç düşünmedim." Kolajına baktım. "Ama sanırım benim panom da seninkine benzeyebilirdi, planlayıcılar hariç tabii ki. Bir şehrin parlak ışıkları, belki birkaç piramit; bilirsin, sorumluluklar olmadan dünyayı dolaşma olasılığını temsil etsin diye. Nihai fantezim kesinlikle bu olurdu: Şu anda kendime tanıdığım özgürlüğe sonsuza dek sahip olmak."

"Ama sonuçta Leo, her şey bir seçimdir," dedi. "Bir bakıma, ailenin iyiliği için kaderini seçiyorsun, değil mi? Bunu anlayamasam bile sana saygı duyuyorum. Ailemin adını devam ettirmem için bana bağlı olan kimsem yok. Kendimden başka kimseye karşı sorumluluğum yok. Senin yerinde olsam muhtemelen ben de aynı şeyi yapardım."

Babamın mirasını devam ettirme kararımı hiçbir zaman bir seçim olarak görmemiştim. Ancak sanırım öyleydi. Üzerimde hiçbir pranga yoktu.

Başımla onayladım. "Bu bakış açısını paylaştığın için teşekkür ederim. Farklı bir açıdan bakmamı sağladın. Tamamen seçeneksizlik diye bir şey yok, değil mi?"

Telefonu titredi ve dikkati ona kaydı. Gözleri irileşti.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Birisi Bayan Barbosa'nın fonuna bağış yaptığında bildirim alıyorum." Başını kaldırıp bana baktı. "Ne yaptın sen?"

Felicity mutfağa gittiğinde bağış linkine tıklamış ve hedefe ulaşmasını sağlayacak paranın geri kalanını -on bin dolar- göndermiştim.

"Hayatım boyunca çok daha önemsiz amaçlar için bağışta bulundum," dedim. "Başlamak için ihtiyacımız olanın elimizde olduğundan emin olmak istedim."

"Bu kadar çok bağış yapmana gerek yoktu. Bu çılgınlık."

"Değil, gerçekten. İhtiyacı olan birine yardım edeceğiz ve ben de seninle düzenli olarak zaman geçireceğim. Bu başlı başına paha biçilemez bir şey."

"Normalde bu kadar çok bağışladığın için sana kızardım ama buna çok ihtiyaçları var ve iyi bir amaç uğruna olduğu için kabul edeceğim. Cömertliğini gerçekten takdir ediyorum. Senin ve Bayan Angelini'nin bağışları olmasaydı, muhtemelen en az bir ya da iki yıl daha beklemek zorunda kalacaktık."

"Benim için bir zevk, Felicity." Yatağına oturup etrafıma bakındım. "Burada olmak..." Duraksadım. "Çok hoş bir his. Bu sıcak, davetkâr oda. Genel olarak bu ev. En çok da burada yaşayan güzel kız." Göz kırptım. "Sen de gayet iyisin."

Güldü. "Bu iyiydi."

"Bayan Angelini harika biri. Onunla tanışmak harikaydı. Bu gece beni davet ettiğin için teşekkür ederim."

"Rica ederim. Ve evet, biliyorum. Burada yaşadığım için şanslı bir kızım."

"Anladığım kadarıyla Bayan Angelini de hayatında olduğun için kendini şanslı hissediyor."

"O en iyisidir."

"Sence beni de evlat edinir mi?" diye alay ettim.

"O zaman üvey kardeşim gibi olurdun ve bu ürkütücü olurdu."

"Geceleri odana gizlice girmeye çalışacağım için mi?" Yaramaz bir şekilde gülümsedim.

"Bir keresinde böyle bir kitap okumuştum. Sonu iyi bitmemişti."

"İlginç." Ayaklarımı uzatıp yastığına gömüldüm.

"Rahatına bakabilirsin," dedi kaşlarını kaldırarak.

"Özür dilerim. Bu seni rahatsız mı ediyor?"

"Şaka yapıyorum."

Ellerimi başımın arkasında birleştirdim. "Mesafeni koruduğunu fark ettim. Bugün olanlardan sonra iyi bir fikir belki de?"

"Muhtemelen." Felicity'nin yüzü kızardı.

"Bunu yapmakla akıllılık ediyorsun çünkü muhtemelen seni tekrar öpmeye çalışırdım."

Yanakları daha çok kızardı. Çok güzel görünüyordu, saçlarını ve tenini tamamlayan şeftali rengi bir gömlek giymişti. Saçları her zamanki kabarık dokusundan biraz daha düzdü.

"Bu arada, Bayan Angelini bu gece beni uyardı," dedim.

"Ne yaptı?"

"Evet. Seni çok fazla incitmemeye dikkat etmemi söyledi."

Felicity gözlerini kapadı. "Keşke bunu söylemeseydi. Özür dilerim."

"Sorun değil. Haklıydı. Bu da beni neden davet ettiğini merak etmemi sağlıyor. Daha önce birbirimizi bir daha görmememizin en iyisi olduğuna karar vermiştin. Seni öpmem bir şeyleri değiştirdi mi?"

Başını yana eğdi. "Sen mi beni öptün, yoksa ben mi seni?"

"Düşündüm de bunu sen başlatmış olabilirsin." Gülümsedim. "Dur, yiyecek dükkânındaki acınası durumumdan mı faydalandın?"

Omuz silkti. "Senin için kötü hissettim. Peynirli makarna ve *SpagettiOs*? Acınası bir durumdu. Bir şeyler yapmam gerekiyordu."

Yatak başlığına yaslanarak doğruldum. "Tamam, tüm ciddiyetimle soruyorum, öpüşmemiz dışında beni bu gece buraya davet etmene sebep olan neydi?"

Felicity gözlerini yerden ayırmadan odanın diğer ucundaki mesafesini korumaya devam etti.

"Harvard'dayken ekstrem frizbi oynardım, hatırlıyor musun?" dedi başını kaldırarak. "Takımdaki en kötü oyunculardan biriydim ve pek sık da kazanamazdık. Çoğu zaman kaybedeceğimizi bilirdim. Yine de bununla bir sorunum yoktu çünkü yaşadığım heyecan verici deneyim karşısında kaybetmek hiçbir şeydi. Kazanmayı beklemediğim sürece sorun yoktu. Sadece bu deneyimin tadını çıkarabilirdim." Nefes verdi. "Sana âşık olmak da kaybedeceğimi bildiğim bir oyun."

"Peki ya oynamak istediğin bir oyun mu?" Kalbim hızla çarpıyordu. "Sen istiyorsan ben varım."

"Eğer birlikte vakit geçireceksek, şunu bilmelisin ki... seninle yatamam."

Pekâlâ. Hay sikeyim.

Bugünlerde seks fikri aklımdan hiç çıkmasa da şu anda seksten bahsetmesini kesinlikle beklemiyordum.

"Anlıyorum." *Bu beni öldürse bile.* Ama yazı birlikte geçirme olasılığımızı yeniden gündeme getirmişti. Ayağa kalktım ve planlayıcılarını rafa dizdiği yere doğru yürüdüm. "Elinde fazla var mı?"

Gözlerini kıstı, kafası karışmış gibiydi. "Elbette. Sağdakiler henüz kullanmadıklarım."

Raftan mavi bir tane çektim. "Yaz sonunda iade edeceğim. Sorun olur mu?"

Felicity omuz silkti. "Tamam."

Bu gece onu terk etmek, yapmak istediğim son şeydi. Ancak Felicity onu incitmeme izin vermeyi kabul ettiğine göre içgüdülerim bunu yaparken dikkatli davranmamı söylüyordu.

"Bu güzel akşam için teşekkür ederim, Felicity."

"Gidiyor musun?"

"Sanırım gitsem iyi olacak. Özellikle de yarın uzun bir günümüz olduğu için."

"Öyle mi?"

"Restoranda çalışmıyorsan tabii?"

"Ertesi geceye kadar boşum."

"Harika o zaman. Sabah seni alırım ve tadilat için malzemeleri almaya mağazaya gideriz. Kaç kişinin yardım edeceğini söylemiştin?"

"Arkadaşım Bailey ve erkek arkadaşı, ikisi de Providence'da yaşıyor. Yardım etmeye gönüllüler. Bu gece onlarla görüşüp yarın gelip gelemeyeceklerine bakacağım."

"Gelemezlerse de sorun değil. Her şekilde kendimiz başlayabiliriz. Tabii ne kadar çok olursak o kadar iyi. Elinizde alet edevat olarak ne var? Neler satın almamız gerekeceğini merak ediyorum."

"Yan komşumuz inşaatçılık yapıyor. Garajında bir sürü elektrikli alet var. Muhtemelen malzeme dışında ihtiyacımız olan her şey vardır. Bir şeyler ödünç almak istediğimde ona haber vermemi söylemişti. Ona mesaj atabilirim." Gülümsedi. "Bunun gerçek olduğuna inanamıyorum."

Merdivenlerden inerken içimi bir heyecan kaplamıştı. Yarın tüm günümü onunla geçirecektim. Bu proje üzerinde çalışmak, göstermeye bile utanacağım resimlerle oyalanmaktansa enerjimi harcamanın daha iyi bir yolu olacaktı.

Ön kapısında karşı karşıya durduk. Onu tekrar öpme isteğime karşı koydum.

Gitmek için arkamı döndüğüm sırada, "Eğer hâlâ bir şüphen varsa, Felicity, bugün seni öpen kesinlikle bendim," dedim.

Ertesi sabah Felicity'yi erkenden aldım ve en yakın hırdavat dükkânına götürdüm. Felicity'nin komşusu Hank Rogers'tan hava kompresörü, havalı çivi çakma makinesi ve testere gibi pek çok alet ödünç alabilmiştik. İlk adım iskeleti kurmaktı. Bir kamyon kiraladım, böylece yapının içini güçlendireceğimiz ahşabı taşıyabilecektik. Ardından, alçıpan, boya ve zemin döşeme gibi son görevlerimize devam etmeden önce, elektrik ve su tesisatı için birilerini tutmamız gerekecekti.

Alışveriş gezimizden sonra evine vardığımızda Bayan Barbosa evde değildi. Felicity ile doğrudan yenileyeceğimiz eski garaj binasına gittik ve işe koyulduk. Şanslıydım ki birkaç yıl önce babam beni Tanzanya'daki bir gönüllü görevine götürdüğünde öğrendiklerimin çoğunu hatırlıyordum. O gezide bir okul binasına ek bir yapı inşa etmiştik.

Felicity çivileri tutarken ben de onları yerine çakıyordum. Ona ahşabı nasıl düzgün keseceğini öğrettim. Bana kalırsa iki kişilik ekibimiz oldukça iyi bir başlangıç yapmıştı. Ancak birkaç saat sonra arkadaşlarının yardıma gelmesiyle bu ikili ortaklığımız kesintiye uğradı. İki erkek ve bir kız garaja girdi.

"Kusura bakmayın, geciktik," dedi kız.

Felicity adamlardan birine, "Narragansett'e döndüğünü bilmiyordum," dedi.

Başıyla onayladı. "Uzun zaman oldu, Felicity."

Aralarındaki gerginlik dikkatimi çekmişti.

Felicity bana doğru döndüğünde rahatsız görünüyordu. "Leo, bu benim en iyi arkadaşım Bailey."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim.

"Ben de." Gülümsedi.

"Bu da onun erkek arkadaşı Stewart."

"Stewart, nasıl gidiyor dostum?" Elini sıktım.

Sonra diğer adama döndü. "Bu da Matt."

Şüphelerim artarken ona doğru başımı salladım. "Merhaba."

"Selam," dedi, o da bana karşı aynı derecede temkinli görünüyordu.

Matt benden birkaç santim kısaydı, siyah saçlı ve siyah gözlüydü. Onu daha sonra Felicity'ye sormam gerekecekti.

Felicity birkaç dakika boyunca onlara etrafı gezdirdi. "İçinizden biri odun kesme işini üstlenmek isterse, bu harika olur," dedi. "Böylece Leo'ya yardım etmeye devam edebilirim."

Matt odun kesme işini üstlenmeye gönüllü olurken, Bailey ve erkek arkadaşı da odanın benim çalıştığım tarafının karşısında kalan bazı ıvır zıvırları temizlemeye çalıştılar.

Bir noktada Felicity beni durdurdu. "Sanırım Bayan Barbosa az önce geldi. Gidip merhaba demeliyiz."

Duvara takmak üzere olduğum tahta parçasını yere bıraktım. "Pekâlâ..."

Diğer üçünü garajda bıraktık ve ana konuta doğru yürümeye başladık.

Göz açıp kapayıncaya kadar evden çıkan iri yarı bir çocuk koşarak göğsüme çarptı ve neredeyse beni devirecekti. Hiçbir şey söylemeden elimden tuttu ve hızla koşarak beni arka bahçeye götürdü.

"Neler oluyor, dostum?" diye sordum.

Çığlık attı ama hiçbir şey söylemedi. Saniyeler içinde onun sıradan biri olmadığını anladım. Bu, terapi alanını yenilediğimiz özel gereksinimli çocuk olmalıydı. Güldüm, üzerime koşan ve neredeyse beni yere serecek bu çocuğa refleks olarak karşılık vermemiş olmam içimi rahatlatmıştı. Sadece on üç ya da on dört yaşlarında olduğunu biliyordum.

Çocuk beni bir salıncağa götürdü ve oturduk. Elimi tutmaya devam ederken bacaklarıyla bizi sallamaya başladı. Sanırım hayatta her şeyin bir ilki vardı.

Felicity'nin bize doğru koştuğunu gördüm.

"Demek Theo'yla tanıştın," dedi nefes nefese.

"Kesinlikle tanıştım. Birkaç saniye içinde epey yakınlaştık."

Bayan Barbosa olduğunu tahmin ettiğim bir kadın belirdi. "Leo, çok özür dilerim. Theo eve yeni yüzlerin, özellikle de erkeklerin gelmesine bayılır. Onunla çalışmaya gelen kadın terapistler onu sıkmış olmalı. Sanırım seni görünce biraz heyecanlandı."

Ona baktım, o da başını omzuma koymadan önce bana baktı.

"Umarım rahatsız olmamışsındır," dedi.

"Elbette olmadım."

Theo neredeyse doksan kiloluk bir oyuncak ayı gibiydi. Kesinlikle rahatsız olacak bir şey yoktu.

"Ona ayak uydurduğun için teşekkürler. Çok konuşkan değildir ama bunu söyleyemese de senden hoşlandığını görebiliyorum. Ve inan bana, iyi kalpli insanları hissedebiliyor."

Bizi sallamaya devam ederken, "O zaman bugün radarı bozulmuş olmalı," diye şaka yaptım.

Gülümsedi. "Tüm bunları mümkün kılan bağışın için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Felicity söyledi. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bir şey söylemenize gerek yok. Bunu yapmaktan dolayı mutluyum. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca bizi sık sık göreceksin."

"Anladığım kadarıyla İngiltere'den geliyorsun ve yaz boyu buradasın, öyle mi?"

"Evet. Ve bu proje üzerinde çalışabilmek seyahatimin son kısmı için değerli olacak."

Bayan Barbosa eve doğru baktı. "Keşke kalıp sohbet edebilseydim ama diğer çocuklarımın bana ihtiyacı var. Öğle yemeği hazırlama vakti." Çocuğa el salladı. "Haydi, Theo."

Theo yerinden kıpırdamadı. Başını omzuma yaslarken çok rahat görünüyordu.

"Sorun yok. Benimle kalabilir. İçeri güvenli bir şekilde girdiğinden emin olacağım."

"Emin misin?" dedi.

"Evet."

Fazla seçeneğimiz yokmuş gibi görünüyordu. Theo yakın zamanda beni bırakmayacaktı.

O gittikten sonra Felicity bana bakarak gülümsedi. "Bunu yapmasına izin vermen çok tatlı."

"Her erkek arada bir salıncağa binmek isteyebilir."

Kıkırdadı. "Burada seninle kalmamı ister misin?"

"Hayır. Böyle iyiyiz."

"Tamam." Gülümsedi.

"Hey..." O uzaklaşırken seslendim.

"Evet?"

"Şu adam... Matt. Kim o?"

Felicity bir nefes verdi. "Bir şey mi hissettin? Bu yüzden mi soruyorsun?"

"Evet, hissettim. Geldiği andan itibaren onun yanında gergin görünüyordun."

Garaja doğru baktı. "O benim lisedeki erkek arkadaşımdı. Stewart'ın onu buraya getireceğinden haberim yoktu. Araları iyidir. Son duyduğumda, Matt Pensilvanya'da yaşıyordu. Onu görmeyi hiç beklemiyordum."

Bu beni duraksattı. "Pensilvanya'da yaşıyor. Senin gideceğin yerde mi?"

"Evet. Bu sadece bir tesadüf tabii ki. Liseden sonra Pensilvanya Üniversitesi'ne girdi. Bu yüzden yollarımız ayrıldı. O zamanlar buna çok üzülmüştüm. Mesafenin neden önemli olduğunu anlamamıştım. Ama sanırım okula gidince sadık kalamayacağını falan fark etti."

"Anlıyorum."

"Onu bir süredir görmedim. Genelde yazları buralara gelmez. Ayrıldığımızdan beri onu belki iki kez görmüşümdür."

Bu şüphelerimi artırmaya yetmişti. "Birdenbire yardıma gelmeye karar vermesi ilginç." *Lanet olsun.* İçimde tuhaf bir kıskançlığın yüzeye çıktığını hissedebiliyordum. Onun üzerinde hiçbir söz hakkım yoktu ama eski sevgilisini kendime bir tehdit olarak algılamaktan alıkoyamıyordum.

"Stewart'la yakın arkadaşlar."

Bu kadar saf mıydı gerçekten? "Mantıklı düşünmelisin, buraya senin için geldi."

"Hiç sanmıyorum."

"Güven bana. Bunu yeniden bağ kurmak için bir fırsat olarak kullanıyor. Güzel yüzünü özlemiş olmalı." *Tıpkı benim de özleyeceğim gibi.*

"Eh, bu onun için çok kötü, değil mi?" Başını salladı. "Neyse, gidip onlara yardım etsem iyi olacak."

O uzaklaşırken gözlerimi ondan ayıramasam da Theo'yla birlikte salıncakta kaldım. Buradan garajı sadece sınırlı bir şekilde görebiliyordum.

Bir ara Felicity garajdan eve doğru yürürken Matt onu dur-

durdu. Bir süre konuştular. Matt'in onu köşeye sıkıştırdığı için mutlu olduğundan emindim.

Felicity ayaklarına doğru bakmaya devam ediyordu. Matt'in onun üzerinde hâlâ bir etkisi olduğu kesindi.

Theo'ya dönüp, "Beni engellemeseydin onu bundan kurtarabilirdim, biliyor musun?" diye mırıldandım.

Güldü ve salıncağı daha hızlı hareket ettirmeye başladı.

Kenara tutunarak, "Bu salıncakların bu kadar hızlı gitmesi gerektiğini sanmıyorum, dostum" diye uyardım.

Daha da çok güldü.

Sonuç olarak Theo rasgele bir şekilde eve doğru kaçmadan önce onunla salıncakta yaklaşık bir saat geçirdim. Güvenli bir şekilde içeri girdiğinden emin olmak için peşinden gittim.

Garaja döndüğümde, Bailey ile sohbet edip çöpleri torbalara doldururken eskisinden daha az endişeli görünen Felicity ile göz göze geldim.

İskeleti kurma görevime geri döndüm. Matt ara sıra bana uygun büyüklükte tahta parçaları getiriyor, ben de onu ölçüp biçerken samimi davranıyormuş gibi yapıyordum.

Bugünlük işimizi bitirdikten sonra Felicity ve ben kiraladığım kamyonete bindik, diğer üçü ise Stewart'ın cipiyle yola koyuldu.

Yolda giderken ona döndüm. "İlk gün için bayağı şey yaptık, değil mi?"

"Düşündüğümden çok daha fazlasını."

"Matt seni durdurduğunda ne istedi?" diye sordum. "Ben Theo'yla sallanırken senin onunla konuştuğunu gördüm."

"Bana ne yaptığımı sordu ve Pensilvanya'ya taşındığımda bir araya gelmemiz gerektiğini söyledi ama ben geçiştirdim. Bunu yapmayacağım."

Biliyordum. Boğazımdaki düğümü yutarak, "Geçmişte seni incittiyse bunu yapmamalısın zaten," dedim. Sadece birkaç dakikalığına kızın hayatına geri dönmüştü ve onu da şansını deneyerek harcamıştı. "Ne kadar süre burada kalacak?"

"Emin değilim. Tatile gelmiş, ailesini ziyaret ediyor. Sanırım

iş için Pensilvanya'ya dönmesi gerekiyor." Bana döndü. "Birlikte olup olmadığımızı da sordu."

"Sen ne dedin?"

"Ona ilişkimizin nereye gideceğini göreceğimizi söyledim."

"Sanırım gerçek bu." Direksiyonu daha sıkı kavradım. "Her neyse, eğer bugün gelerek moralini bozduysa üzgünüm." Tekrar ona bakarak duraksadım. "Bu kadar etkilenmiş olman ona karşı hâlâ bir şeyler hissedip hissetmediğini merak etmeme neden oluyor."

Gümüş yüzüğünü parmağında döndürürken başını salladı. "Onu görmekle ilgili canımı sıkan tek şey, bana her şeyin nasıl bittiğini hatırlatmasıydı ve neredeyse tüm ilişkilerin bittiği gerçeğini. Şu anda senden başka kimseden hoşlanmıyorum, Leo, eğer merak ettiğin buysa. Ve bu benim için gerçekten berbat bir durum."

Bütün gün vücudumda biriken gerginliğin bir kısmı hafiflemeye başladı. "Sanırım biz berbat bir takım olacağız. Çünkü tüm gün boyunca tek düşünebildiğim, senin olduğun yerde yaşayacağı için ne kadar şanslı olduğuydu. Ve buna hakkım olmasa da sana bakma şekli beni biraz tedirgin etti."

Felicity pencereden dışarı bakarken birkaç saniye sessiz kaldı. "Matt benim ilk... her şeyimdi. Çok genç yaşta ona kendimden çok fazla şey verdim. Bu yüzden üniversitedeyken yaşadığım diğer ilişki bittiğinde bu beni neredeyse hiç etkilememişti. Matt'le bunu çoktan yaşamıştım ve o zamana kadar incinme kapasitemi kaybetmiştim."

"Kapasiteni gerçekten kaybediyor musun, yoksa sadece duygularını mı bastırıyorsun?"

"Kesinlikle iyi bir duygu bastırıcısıyım. Bu zamanla geliştirdiğim bir yetenek." Yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Hiç kalbin kırıldı mı?"

Başımı salladım. "Sadece bir tane ciddi kız arkadaşım oldu... lisedeyken. Sonunda onu aldattım. O zamanlar bir ilişki için çok gençtim. Bugün olsa, bunu yapacaksam biriyle kalmazdım. Ama o zamanlar aptal bir ergendim."

"Peki, onun dışında hiç kız arkadaşın olmadı mı?"

"Çok kişiyle çıktım ama ciddi bir şey olmadı, hayır."

"Sen bir *playboy*sun. Haksız mıyım?"

"Öyleydim. Ama kimseyi kandırmıyorsan bu kötü bir şey değil, değil mi?"

"*Öyleydim* dedin... geçmiş zamanda. Artık kendini çapkın olarak görmüyor musun?"

"Amerika'ya geldiğimden beri *playboy* hayatı yaşamıyorum, şu anda da umurumda değil."

"Ailenin ne düşündüğünü çok önemsiyorsun. İngiltere'de çapkınlık yapman umurlarında değil mi?"

"Geldiğim yerde, evlenmeden önce yaptığın her şeyin her ne kadar detaylı konuşulmaması gerekse de serbest olduğuna dair söylenmemiş bir kural var. Ama otuzuna yaklaştıkça yuva kurmak için üzerinde daha fazla baskı oluyor."

"Neden özellikle otuz?"

"Ailemde her zaman sihirli bir sayı olmuştur. Her erkek otuz yaşına geldiğinde evlenmiştir. Babam da benden aynı şeyi bekliyor gibi görünüyor."

"Yine de otuz çok genç bir yaş."

"Mesele şu ki, bunu sana söylediğimi sanmıyorum ama babam birkaç yıldır kanserle mücadele ediyor. Çok fazla zamanı kaldığını düşünmüyor. Bazen, ona bir şey olması durumunda, her şeyin olması gerektiği gibi devam edeceğini bilerek huzur içinde ölebilmesi için bir an önce evlenmem gerektiği baskısını hissediyorum."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Bilmiyordum." Duraksadı. "Onun için işlerini yapmaya devam ettiğin sürece evli olup olmaman neden bu kadar umurunda?"

"Aile adını devam ettirmekle ilgili. Bir gün gerçekten evleneceğimden ve bir erkek çocuğum olacağından emin olmak istiyor. Tek önemsediği bu gibi görünüyor. Tüm baba tarafım, eğer çocuk sahibi olmazsam benim hiçbir değerim olmadığı konusunda hemfikir. Halalarımdan birinin ve kuzenlerimin aile mirasının

onlara değil de bana kalacak olmasından dolayı bozuk olduklarından bahsetmiyorum bile. Bu sadece bir yazgı, benim seçimim değil. Bu yüzden ellerinden geldiğince hayatımı çekilmez hâle getirmeye çalışıyorlar."

"Nasıl yani?"

"Kuzenlerimden biri gerçek bir baş ağrısı. Bir keresinde ben tatildeyken basına haber sızdırdı ve çıplak bronzlaşırken çekilmiş fotoğraflarımı bastılar."

"Of." Yüzünü buruşturdu.

"Bu Sig'in ailesi değil, değil mi?"

"Hayır. Sigmund benim anne tarafından kuzenim. Çok daha iyi ama çok daha çılgın bir grup."

"Bununla uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Yaşanacak daha kötü hayatlar da var. Ayrıcalıklı olduğumu biliyorum. Şikâyet etmeye hakkım yok."

"Hayır ama bu *senin* kişisel mücadelen. Bu dünyada pek çok insanın yaşadıklarıyla kıyaslanmasa bile, özellikle de ailenin güvenine ihanet etmesi söz konusu olduğunda öfkelenmeye veya hayal kırıklığına uğramaya hakkın var."

"Her zaman olaylara farklı bir açıdan bakmamı sağladığın için teşekkür ederim." Eline uzandım. "Bu yüzden senin yanında olmayı istemekten kendimi alamıyorum." Onu bu akşam yemeğe davet etmeyi düşündüm ama bütün günü birlikte geçirdiğimiz için onu bunaltmak istemedim. Elimi çektim. "Bugün uzun bir gündü. Eminim sen de benim gibi duş almak için can atıyorsundur."

"İhtiyacım olduğunu mu söylüyorsun?" Kıkırdadı.

"Hayır, terlediğinde bile güzel kokuyorsun." *Elimde olsa şu anda vücudundaki terin her zerresini yalayabilirdim.*

Felicity'nin evinin önüne geldiğimizde, eğilip onu öpmek için can atıyordum. Ancak eski sevgilisinin ortaya çıkmasıyla tuhaf bir gün geçirmiştik ve şu anda hiçbir şeyi zorlamak istemiyordum. Dudaklarını tekrar tatmak için yanıp tutuşsam da sadece, "Seni ararım," dedim.

"Ah... tamam." Yüzünde tereddütlü bir gülümseme belirdi.

Üzülmüş müydü?

Gözleri dudaklarıma doğru kaydı ve belki de onu öpmemi beklediğini düşündüm. Ama ben durumu düzeltemeden Felicity kamyondan çıktı. Yola çıkmadan önce içeride olduğundan emin olmak için bekledim.

Eve girdiğimde Sigmund mutfaktaydı. "Hangi cehennemdeydin? Bütün gün sana mesaj attım."

"Özür dilerim. Meşguldüm ve telefonumu kontrol etmedim."

Newport'a yaptığı seyahatten bugün döneceğini unutmuştum.

"Meşgul mü? Ne haltlar karıştırıyordun?" diye sordu.

Bir an için Felicity'yle barışmamı kendime saklamayı düşündüm ama zeki ve sinir bozucu kuzenim bunu çok geçmeden anlayacaktı.

"Felicity ile birlikteydim."

Gözleri büyüdü. "Kızıl mı? Oyuna tekrar mı dahil oldu?" Gözlerini devirdi. "Bilmem gerekirdi."

"Nedenmiş o?"

"Açıkçası ben gitmeden önce delirmenin eşiğindeydin, resim yapmandan ve şekerleme tüketmenden bahsediyorum. Ona teslim olup bir şans daha vermesi için yalvarmadan önce fazla dayanamayacağını biliyordum."

"Aslında onu tekrar görmeyi planlamamıştım. Dün Shop-Rite'ta karşılaştık ve olaylar birbirini izledi."

"Onu becerdin mi?"

"Hayır. Öyle bir şey olmayacak. Bunu açıkça belirtti. Ama bir şeyler oldu. Otoparkta öpüştük."

"Tanrı aşkına, ona asılmak için başka bir yer seçemez miydin?"

"Çok ani gerçekleşti, cidden. Uygun olup olmadığını düşünecek bir ânım bile olmadı. Ve umurumda da değildi. İnanılmazdı. Hayatımda yaşadığım en güzel öpüşmeydi. Sonra beni yemeğe

davet etti. Bayan Angelini'yle tanıştım. Ve bugün, bütün günü buralı bir koruyucu annenin garajını yenilemeye yardım ederek geçirdik. Orayı özel ihtiyaçları olan oğlu için bir terapi alanına çeviriyoruz."

"Eh, bu onun pantolonuna girmek için oldukça asil bir yol."

"Mesele bu değil."

"Pekâlâ. Madem öyle diyorsun." Sırıttı. "Her halükârda, bir hafta sonunda epey bir şey olmuş. Umarım neye bulaştığımı biliyorsundur."

"Neye bulaştığım seni ilgilendirmez." Buzdolabını açtım ve bir bira aldım. "Neyse, yolculuğun nasıldı?"

"Çılgıncaydı."

"Öyle mi?" Bir yudum aldım. "Onunla iyi vakit geçirdin mi... Adı neydi?"

"Maria."

"Doğru."

"Evet. Maria ile harika vakit geçirdim... ve Maria ile."

"*İki* Maria mı vardı?"

Kaşlarını oynattı. "Onun arkadaşı."

"İkisinin de adı Maria mı?"

"Evet. Görünüşe göre buradaki Portekizli kızların yarısının adı Maria. İkisiyle de eşit derecede iyi vakit geçirdim."

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Nasıl yani, arkadaşıyla da mı takıldın?"

"Üçlü bir şekilde ortalığı karıştırdık."

"İsa aşkına!"

"Ya da daha iyisi, Azize Maria." Göz kırptı.

Gözlerimi devirdim. "Ve sen beni hızlı hareket etmekle mi suçluyorsun?"

10

Felicity

Parça 10: Blondie'den "Maria"

Restorandaki işimden eve dönerken son birkaç günü düşündüm. Son üç gecedir çalışmak zorunda olduğum için gündüzleri Bayan Barbosa'nın garajını yenilediğimiz süre dışında Leo'yla gerçek anlamda vakit geçirememiştim.

Matt sadece bir defa daha gelmişti. Yardım etmeye gönüllü olduğunda aklındakinin Leo'yla birlikte çalışmak olmadığının farkındaydım. Leo da Matt'in yanında rahatsız görünüyordu, bu yüzden Matt'in sıvışması iyi olmuştu. Pensilvanya'ya dönmeden önce onu bir daha görebileceğimden şüpheliydim.

Bayan Barbosa'dan dönerken Leo'nun beni eve bıraktığı her seferinde vedalaşıyorduk ve onun beni öpmesini umuyordum. Otoparktaki o günden beri bunu özlüyor ve neden bir daha denemediğini merak ediyordum. Onunla seks yapmayacağımı söylediğim için miydi? Tüm fiziksel temasların masadan kalkmasını kastettiğimi mi düşünmüştü? Ve onunla yatmayacağımı söylerken ciddi miydim? Yoksa sadece bu adımı atmanın, o gittiğinde daha fazla incinmeme neden olacağından mı korkuyordum?

İçinde Leo'nun olduğu cinsel fantezilerin beni geceleri uyut-

madığını düşünürsek, ikincisi olduğundan oldukça emindim. Onu çok istiyordum. Beni öpmemesinden daha kafa karıştırıcı olan şey ise, vardiyalarımdan sonra bana takılmayı teklif etmemiş olmasıydı. Belki de yorgun olacağımı düşünmüştü. İç çektim.

Eve varıp duş aldığımda saat akşam on olmuştu. Odamda tek başıma oturuyor, onu görmek için can atıyordum. Yatak odamın penceresinden baktığımda, körfezin karşısındaki Leo'nun evinin ışıklarının yandığını görebiliyordum. Kendimi huzursuz hissederek şansımı denemeye ve oraya gitmeye karar verdim. Üzerime daha güzel bir şeyler giyecek kadar oyalanırsam fikrimi değiştireceğimi biliyordum. Aşağı doğru bakınca yüzümü buruşturdum: Hello Kitty'li tişört ve kot şort. Ama bu kıyafet yine de işimi görmek zorundaydı çünkü bunu düşünecek vaktim yoktu.

Anahtarlarımı kaptığım gibi merdivenlerden inip arabama koştum. Bayan Angelini çoktan yatmıştı, bu yüzden nereye gittiğimi ona bildirme zahmetine girmedim. Leo'nun evinin önüne geldiğimde kalbim hızla atıyordu. Arabadan inip karanlık gökyüzüne baktım ve tüylerim diken diken oldu. Bu saatte habersizce buraya gelmenin neye benzeyeceğini biliyordum. *Seks çağrısı gibi.* Ama bunu yaparak verdiğim mesajın bir önemi yoktu; sadece onu görmem gerekiyordu.

Kapıyı çaldım ve birkaç saniye sonra kapı açıldı. Ama beni karşılayan kişi ne Leo ne de Sig'di.

"Yardımcı olabilir miyim?" Ufak tefek bir esmer başını eğdi.

Yutkundum. "Leo burada mı?"

"Evet, yukarıda. Duş alıyor."

Kanepede oturan başka bir siyah saçlı kızı fark ettiğimde midem bulanmaya başladı. Kendimi tam olarak neyin ortasında bulmuştum? Kalıp bunu öğrenmeye niyetim yoktu.

Ne yapacağımı tamamen şaşırmış bir hâlde arkamı dönüp arabama yönelmek üzereydim ki Sig'in sesi beni durdurdu.

"Kızıl! Nereye gidiyorsun?"

Ona doğru döndüm. "Ah... eve. Görünüşe göre oldukça meşgulsünüz."

Sırıttı. "Sadece akşam yemeği ve seks partisi."

Gözlerim büyüdü. "Ne?"

"Felicity!" Leo merdivenlerden indi. Üzerinde bir tişört, bir de kot pantolon vardı ve saçları ıslaktı.

Gözlerimiz birbirine kilitlendi. "Anlaşılan meşgulsünüz, o yüzden ben gidiyorum."

Leo delirmişçesine başını salladı. "Bekle, ne? Hayır. Meşgul mü? Ben hiç meşgul değilim. Bunlar onun arkadaşları, benim değil."

Sig'e baktım, sonra tekrar Leo'ya. "Bu gece bir seks partisi olduğunu söyledi, ben de ne yapacağımı bilemedim."

"Ne?" Leo'nun gözleri kuzenine adeta hançer gibi saplandı. "Ne dedin lan sen ona?"

Sig bana döndü. "Bu gece bir seks partisi var... ama Leo buna dahil değil. Açıklamama fırsat vermedin, Kızıl."

Arkadaşları güldü.

"Marialarla resmî olarak tanışmadın, değil mi?" diye sordu Sig.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Marialarla mı?"

Kolunu kızlardan birine doladı. "Bu Maria Josefina." Kanepede olan diğerine döndü. "Ve bu da Maria Isabel."

Başımı salladım. "İkinizle de tanıştığıma memnun oldum."

Sig güldü. "Seni telaşlandırdığım için özür dilerim, Kızıl."

"Bu artık benim için kalıcı ismin mi? Arka arkaya üç kez kullandın da. Yeni isimler bulma konusunda tembelleşmeye mi başladın?"

"Bence Kızıl sana yakışıyor. Evet. Bunu seviyorum."

Gözlerimi devirerek pes ettim. "Sanırım Çilli'den daha iyi."

Leo elini belime koyarken Sig'e ters ters bakmaya devam etti. "Hadi terasa çıkalım, Felicity."

Dışarı çıktıktan sonra saçlarını çekiştirerek, "Bunun için çok özür dilerim," dedi. "O kızlarla geldiğinde körfezde yüzüyordum, bu yüzden duş almak için yukarı kaçtım ve aşağı indiğimde sen oradaydın."

"Yalan söylemeyeceğim. Bir şeyi böldüğümü düşünerek küçük bir panik atak geçirdim."

Başını iki yana salladı. "Özür dilerim. Bunun nasıl göründüğünü yalnızca hayal edebilirim."

"Özellikle de son birkaç gündür bana takılmayı teklif etmediğin için. Ne düşüneceğimi bilemedim."

Leo elini yanağıma koyduğunda tüylerim ürperdi. "Seni görmek istemediğimi mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum."

Nefes verdi. "Felicity... Bu yaz benimle vakit geçirmeyi kabul ettiğin an, başka biriyle birlikte olma ihtimalimi ortadan kaldırdın. Teknik olarak birlikte olmadığımızı biliyorum ama bunu sana yapmam. Anlaşıldı mı?"

Sözleri rahatlatıcı olsa da yine de kafamda soru işaretleri bırakmıştı. "Kendini *playboy* ilan etmiş birisin. En azından geçmişte öyle olduğunu söyledin, yani..." Yüzümü kapattım. "Boş ver. Kendimi aptal gibi hissediyorum. Özür dilerim."

"Dileme." Elime uzandı ve parmaklarını benimkilerle birleştirdi. "Buraya geldiğin için mutluyum. Bu gece seni görmek istiyordum ama uzun bir günün ardından çok yorgun olacağını düşündüm. Günün çoğunu Bayan Barbosa'nın garajında geçirdiğimiz için seni bunaltmak istemedim. Tempona uydurmaya çalışıyordum ama seninle daha fazla zaman geçirmek için can atıyordum."

"Ben de seni görmeyi çok istiyordum, bu yüzden şansımı deneyip uğrayayım dedim."

"Sonra şansıma Sigmund haremini çağırmış bulundu."

"Gerçekten o kızların *ikisiyle de* birlikte mi?"

"Görünüşe göre, evet. Onlardan biriyle görüşmeye başlamıştı ve kız Newport'taki hafta sonu kaçamaklarına arkadaşını da getirdi. O da Maria'ymış. Sonra bir bakmışsın üç kişilik bir parti olmuş."

"Bir yerlerde üçüncü bir Maria saklamadığından emin misin?" Kıkırdadım.

"Söz konusu Sigmund olunca her şey mümkün."

Güldük ve ben gözlerimi kıstım. "Hiç üçlü yaptın mı?"

Leo'nun gözbebekleri parladı. "Tamam, bu çok ani oldu."

"Pek de olmadı. Konusu açılmıştı zaten."

"Doğru." Tereddüt etti. "Evet, denemiştim. Bir kere."

Elimi onunkinden çekerken damarlarımdan kıskançlık akıyordu. "Anlıyorum."

"Bana bir şey sorarsan yalan söyleyemem. Sana her zaman doğruyu söylerim."

Verdiği sözden faydalanarak, ses tonumda hafif bir acılıkla bir soru daha ekledim. "Hoşuna gitti mi?"

"Buna inanmayabilirsin ama beklediğim kadar hoşuma gitmedi. Çok fazla koreografi vardı, bir de onları eşit şekilde memnun etme kaygısı. Ve kendimi bir kıza diğerinden daha çok çekilirken buldum. Garipti. Bu deneyim bana her şeyimi tek bir kişiye vermeyi tercih ettiğimi fark ettirdi." Elini yanağımda gezdirerek yüzümü inceledi. "Tanrım, kıpkırmızı olmuşsun. Seni kırdım mı?"

"Hayır, sorun o değil." Nefes verdim. "Bir kıza daha fazla ilgi gösterdiğinden bahsettiğinde, seni o durumda hayal etmek beni biraz... bilmiyorum." Gerisi dudaklarımdan dökülmeden durdum.

Bir adım daha yaklaştı. "Biraz ne?"

"Telaşlı, sanırım. Kıskanç, belki." Altdudağımı çiğnedim. "Boş ver."

Ortamı bir süre garip bir sessizlik aldı. "Seni tahrik etti mi?" diye sordu alçak sesle. "Beni sevişirken düşünmek?"

Meme uçlarım sertleşmeye başlamıştı. Tanrım, o kelime onun ağzından çıkmıştı.

"Seni başka kızlarla düşünmek değil... sadece düşüncesi."

"Tabii ki. Kastettiğim buydu."

"Seninle ilgili yani, evet."

Daha da yaklaştı. "Sen ve ben fikri..."

"Belki," diye itiraf ettim, her saniye daha sıcak hissediyordum.

Alnındaki teri sildi. "Bu gece hava sıcak, değil mi?" Suya doğru baktı. "Hadi gidip teknede oturalım. İstersen gezintiye çıkabiliriz. Gece hiç çıkmamıştım. Tekneyi kiralayan adamın söylediğine göre, teknenin ışıkları geceleri harika oluyormuş."

Başımı salladım. "Kulağa hoş geliyor."

"Susayabilirsin diye mutfaktan su almalıyız."

Onu eve kadar takip ettim. Mutfağa girdiğimizde, iki Maria da Sig yemek pişirirken onun üstüne abanmışlardı.

"Yemek için bize katılacak mısınız?" diye sordu Sig.

"Hayır, tekneye gidiyoruz," dedi Leo, buzdolabından iki su çıkararak.

"Bu saatte mi? O şeyi gündüz bile kullanamıyorsun, Leo."

"Uzağa gitmiyoruz. Sadece buradan uzaklaşıyoruz."

"Pekâlâ o zaman," dedi Sig, bana dönüp göz kırptı. "Hoşça kal, Kitty."

Kitty mi? "Bana artık Kızıl dediğini sanıyordum."

Tişörtümü işaret etti. "Hello Kitty? Bay bay, Kitty. Anladın mı? Ayrıca... bu tişörtle on iki yaşında görünüyorsun."

Kız arkadaşları kıs kıs güldü.

"Defol git," dedi Leo ve beni evden çıkarmak için elini sırtıma koydu. "Kuzenim için çok üzgünüm," dedi dışarı çıkarken.

"Aslında onu eğlenceli buluyorum. Sorun değil."

"Bu akşamki gibi kendini kaybettiğinde daha da kötü oluyor."

"Ne oldu ki? Sinirleri mi bozuk?"

Leo şaşkın görünüyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Kendini kaybetti dedin ya."

Güldü. "Bizim geldiğimiz yerde bu deyim, sarhoş anlamına gelir."

"Ah, anladım."

Tekneye çıktık ve o da ışıkları açtı. Ama tekneyi çalıştırmadı. Bankın karşılıklı iki ucuna oturduk ve süzülmeye başladık.

Leo'nun bakışları göğsüme doğru indi. "Kuzenim ne derse desin, siktir et. O tişörtün içinde çok sevimli görünüyorsun."

"Bazen insanların giyim tarzıma bakıp gözlerini devirdiğinden eminim. Bana bakıp Harvard'dan mezun olduğumu ve hukuk fakültesine girmek üzere olduğumu asla tahmin etmezler. Ama beni gülümseten sevimli ve tuhaf şeyleri seviyorum. Bu yüzden beni dava edebilirsiniz."

"Bunların hepsi seni eşsiz yapan şeylerin bir parçası. Sadece umurunda değil. Aynı zamanda, ne giyersen giy harika görünüyorsun. Tişörtünde çizgi filmlerden bir kedi suratı olsa bile, tek gördüğüm şey içindeki güzel kadın." Suya doğru bakmadan önce gözleri üzerimde gezindi. "Bir gezintiye çıkmak ister misin, yoksa..."

"Bence burada oturalım. Konuşabilmek istiyorum ve motor çalışırken bunu yapamayız."

"Tamam." Gülümsedi.

Tişörtüme doğru baktım. "Yani... Hello Kitty'yi sevmemden biraz daha fazlası var aslında."

"Neymiş o? Anlat bana."

"Bana annemi hatırlatıyor... ölmeden öncesini." Yıldızlara baktım. "Alışveriş merkezinde bir Sanrio mağazası vardı. Beni oraya götürür ve Hello Kitty oyuncakları seçmeme izin verirdi. Annemle olan birkaç sınırlı anımdan biri bu. Bu kediye ne zaman baksam bana hayatımın o masum dönemini hatırlatıyor. Bunun beni üzeceğini düşünebilirsin ama nedense üzmüyor. Beni her şey değişmeden önceki o basit anlara geri götürüyor."

"Bu çok mantıklı. Söz konusu sen olduğunda hiçbir şey yüzeysel değil."

O gözlerimin içine baktıkça cesaretimi topladım. "Neden beni öpmedin?"

Gözleri irileşti. "Seni öpmek *istemediğimi* mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Kasıtlı olarak uzak duruyormuşsun gibi geliyor. Beni bir yere de davet etmediğine göre düşündüm ki—"

"Haklısın. Seni tekrar öpmekten biraz korkuyorum. Çünkü en son öptüğümde bu lanet dünyadan başka bir yerdeydim. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim. O otopark yoktu. Bana bazı

şeylerin yasak olduğunu söylemiştin ve ben de işleri fazla ileri götürmemek konusunda kendime güvenmiyorum." Nefes verdi. "Seni pişman olacağın bir şeye itmek istemediğim için diken üstünde hareket ediyordum."

Şu anda tek pişmanlığım, ona böyle hissettirmiş olmaktı. "O gece odamda sana söylediklerimle, yani koyduğum sınırlarla mücadele ediyorum. Bazen endişelendiğim şeyleri yeterince düşünmeden ağzımdan kaçırıyorum. Sanki fikrimi değiştireceğimden korkuyorum, bu yüzden bir an önce söylediğimden emin oluyorum."

"Söylediğin şey hakkında fikrini mi değiştirdin?" diye sordu alçak bir sesle.

"Bilmiyorum," diye fısıldadım. "Bazen beni en çok korkutan şeyler, gerçekten istediğim şeylerdir."

Yutkundu. "Ne düşünüyorum biliyor musun, Felicity?"

"Ne?"

"Bence bu konuda bu kadar endişelenmemeliyiz. Sınırlar, sınırsızlıklar... Bence hayatı akışına bırakmalı ve nasıl gittiğini görmeliyiz." Elini uzattı. "Benimle misin?"

Teninin sıcaklığının keyfini fazlasıyla çıkararak elini tuttum ve gülümsedim.

Tekrar suya doğru baktı. "Seni incitmeyeceğim diye söz vermeyeceğim. Sanırım bunun kaçınılmaz olduğunu zaten kabul etmiştik. İkimiz de sonunda incineceğiz. Ama o zamana kadar seninle geçireceğim her anı anlamlı kılacağıma söz veriyorum."

Ona güvenmem gerekiyordu. "Tamam."

"Söylemem gereken bir şey daha var," diye ekledi.

Başımı salladım.

"Daha önce bu yaz birlikte yaptığımız şeyi kaybedilen bir oyuna benzettiğimizi biliyorum. Ama bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum. Burada olduğum sürece, birlikte olduğumuz sürece, bu benim için bir oyun değil, bir ilişki. Ve bitmek zorunda olsa bile, sonsuza kadar sürecek olması ihtimalinden daha az değerli değil. Bir ilişkinin değerini ne kadar sürdüğüne göre

belirleme eğilimimiz vardır. Ancak en kötü ilişkilerden bazıları en uzun ömürlü olanlardır. İki insan arasındaki bağ, koşullar tarafından sona ermek zorunda kalsa da o ilişki daha az değerli değildir." Gözleri ayışığında parlıyordu. "Şimdi bile benim için çok şey ifade ediyorsun."

İçimdeki duygular kabardı; bunu duymaya gerçekten ihtiyacım vardı.

"Bu gece buraya geldiğin için çok mutluyum," dedi.

"Ben de."

Eve doğru baktı. "Yemeklerini yedikten sonra Marialar üst kata çıkaracağından eminim. Belki o zaman içeri girmek güvenli olur. Oturma odası bize kalır."

Omuz silktim. "Fark etmez. Takılabildiğimiz sürece orada olmaları umurumda değil."

"Seninle takılmak en sevdiğim şeylerden biri olmaya başladı," dedi.

Bu itirafı beni suçlu hissettirdi. Dün gece yatmadan önce yaptığım şey üzerimde baskı yaratmaya başlamıştı. "Bir itirafım var, Leo ve bundan hoşlanıp hoşlanmayacağını bilmiyorum."

Vücudu kaskatı kesildi. "Pekâlâ."

"Bir keresinde beni Google'ladığını söylemiştin, hatırlıyor musun?"

"Evet?" Yutkundu.

"Ben de sana aynısını yaptım. Her şey sana milyonlarca soru sormak zorunda kalmadan, soyluluk sistemi ve geldiğin dünya hakkında bilgi edinmek istediğim için başladı. Bu da maalesef başka araştırmalara yol açtı."

Yüz ifadesi düştü. "İlginç bir şey mi buldun?"

"Aslında çok şey," dedim.

"Eminim öyledir." Elini yüzünde gezdirdi, sinirli görünüyordu. "Beni tanımak için tarih dersleri ve araştırma yapmak zorunda olman berbat bir şey."

Kahretsin. "Bana kızgınsın."

"Hayır. Hayır, tabii ki değilim. Dürüst olmak gerekirse, bu

kadar uzun sürmesine şaşırdım. Sadece... tüm bunlar benim kim olduğumu temsil etmiyor. Tarih kısmı değil, tabii ki. Ama dedikodu kısmı. Çoğu yalan. Bir paparazzinin benim ve müstakbel eşim olduğunu düşündüğü bir kızın fotoğrafını çekmesi gibi, aslında muhtemelen daha yeni tanışmıştık. Ya da ot içerken kokain de aldığımı söylüyorlar ki nadiren ot içerim ama tabii ki beni büyük bir uyuşturucu bağımlısı olarak göstermeleri gerekiyor. Temel olarak gördüklerinin yüzde doksan dokuzu saçmalıktır. Yani işe yaramaz."

"Anlıyorum."

"Gerçekten mi?" Gözlerimin içine baktı.

"Evet. Gerçekten."

"Eh, akıllı olduğundandır. Çünkü birçok insan değil. Sadece okuduklarına inanırlar. Beni asla yüksek sosyetenin dedikodu dergilerinden tanıyamazsın."

Onu üzdüğüm için kendimden nefret ediyordum. Daha da kötüsü, onu hayal kırıklığına uğratmıştım.

"Annen çok güzel," diye ekledim.

"Öyledir. Teşekkür ederim."

"Ona ait parçaları senin yüzünde görebiliyorum."

"Yani benim de güzel olduğumu mu söylüyorsun?" Göz kırptı. "Peki, başka neler buldun?"

Bir sonraki soruyu sormaya korkuyordum ama daha fazla sorgulamaya açık gibi görünüyordu.

"Bir erkek kardeşin var mı?"

Yüz ifadesi değişti. "Bunu nerede okudun?"

"Bir grup toprak sahibi, aristokrat ailenin soy ağaçlarını listeleyen bir web sitesi vardı. İnternette arama yapmanın nasıl olduğunu bilirsin; seni bir tavşan deliğinden diğerine sürükler. Her neyse, hem Leo hem de Thomas isimleri, ebeveynleriniz Leo ve Scarlet'in çocukları olarak listelenmiş. Tek çocuk olduğunu söylemiştin, o yüzden merak ettim."

Yavaşça başını salladı ve oynattığı başparmaklarına baktı. "Thomas benim kardeşim, evet," dedi sonunda.

"Kardeşin olduğunu bilmi—"

"Doğum sırasında öldü."

Kalbim sıkıştı. "Tanrım, çok üzüldüm."

"Sorun değil," diye fısıldadı.

"Senden daha mı büyük, yoksa daha mı küçük?"

"İkisi de değil. O benim ikizimdi."

Göğsüm her an daha da ağırlaşıyor gibiydi.

"Bazı komplikasyonlar olmuş. Görünüşe göre, ikizlerden birinin diğerine kan bağışladığı bir durum meydana gelebiliyor. Buna ikizden ikize transfüzyon sendromu deniyor. Ve alıcı bazı sorunlara maruz kalabiliyor. Her zaman kötü sonuçlanmasa da bizim durumumuzda öyle oldu. Onu kurtarmak için ameliyat etmeyi denediler ama ölü doğdu. Annem ve babam ikizleri olacağını önceden duyurmak gibi bir hata yapmışlardı, bu yüzden kendi içlerinde yas tutmaya fırsatları bile olmadı. Basın her yerdeydi, cenaze töreni ve diğer her yerde."

Bu konuşmayı başlattığım için kesinlikle midem bulanmaya başlamıştı.

Gözlerim doldu. "Bu konuyu hiç açmamalıydım." Eline uzandım. "Çok üzgünüm, Leo."

"Sorun yok." Parmaklarını benimkilere doladı ve sıkıca tuttu. "Neyse o. Bunu değiştiremeyiz." Bir süre sessiz kaldı. "Ben de sana kişisel bir soru sorabilir miyim?"

Başımı salladım.

"Babanın kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Bunun benim için hassas bir konu olduğunu düşünmüş olmalıydı ama ben babamla ilgili herhangi bir düşünceye karşı oldukça hissizdim. En azından hiçbir şey hissetmemek için kendimi böyle eğitmiştim.

"Hiçbir fikrim yok."

"Hiç öğrenmeye çalıştın mı?"

Bir su şişesi kaptım ve kapağını kapatmadan önce büyük bir yudum aldım. "Çok küçükken annem ne derse ona inanırdım. Bana babamın kim olduğunu bilmediğini ve bunu anlamanın

bir yolu olmadığını söylemişti. Büyüdükçe ve bir keş olduğunun farkına vardıkça, annemin vücudunu uyuşturucu parası için kullanmış olabileceğini düşündüm ve bunun muhtemelen doğru olduğunu anladım. Sanırım bir dedektif tutabilirdim ama hiç peşine düşmedim. Her kimse, muhtemelen ya annemin bulaştığı bir uyuşturucu satıcısıdır ya da bir çocuk babası olduğunu bile bilmeyen zavallı, masum bir ruhtur. Kimseye yirmi dört yıl sonra bir çocuğu olduğunu öğrenmenin şokunu yaşatmak istemiyorum."

Leo anlayışla gülümsedi. "Ya hayal kırıklığına uğramayacak olsaydı? Ya bunu bir lütuf olarak görecek olsaydı?"

Başımı salladım. "Gerçeği bilmek istediğimi sanmıyorum. Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum ama onun tarafından reddedilmeyi kaldırabileceğimi sanmıyorum, o her kimse. Bu yüzden seni akrabalarınla eşleştiren şu soyağacı testlerinden birini hiç yapmadım. Belki de bir şeyleri kaçırıyorumdur. Belki de kaçırmıyorumdur. Bu almayı ya da almamayı seçtiğim bir risk. Neresinden baktığına bağlı."

"Haklısın."

"Bir gün babamı bulma ihtimaline kapıyı kapattığım için aptal olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Seninle ilgili aptalca bulduğum hiçbir şey yok, Felicity. Kim olduğunu ve neyle başa çıkabileceğini biliyorsun."

Tekne hafifçe sallanırken, biz konuşmaya devam ettik.

"Senin yanında bu kadar rahat olmam inanılmaz," dedi Leo. "Evdeyken kendimi iki kişi gibi hissediyorum; başkalarının gördüğü ve gerçekte olduğum kişi. Yani kendi benliğim. Neredeyse hiç kimseye güvenmiyorum. Ama sana güveniyorum. Gardımı düşürmek iyi hissettiriyor." Gökyüzüne baktı. "Aynı zamanda gideceğim için sahip olduğumuz kısa zamanda seninle çok daha fazlasını deneyimlemek için üzerimde bir baskı hissediyorum. Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum."

"Anlatacak pek bir şey kalmadı aslında. Neredeyse her şeyi anlattım. Başka ne bilmek istiyorsun?"

Gözleri birkaç saniye boyunca benimkileri yakıp geçti. "Ne için can attığını bilmek istiyorum..."

Gecenin serin havasına rağmen içimde bir sıcaklık hissettim.

"Bu," dedim sonunda. "Sen bana ne kadar az zamanımız olduğunu hatırlatana kadar gitmen konusunda endişelenmiyordum. Bu geceki konuşmamızda kayboldum. Burada, seninle olmayı seviyorum. Aynı anda hem huzurlu hem de heyecan verici. Böyle anları daha fazla yaşamak için yanıp tutuşuyorum."

Elimi avuçlarının içine aldı. "Ne için can attığımı bilmek ister misin?"

"Ne?"

"Daha fazla zaman." Ellerimi sıktı. "Seninle daha fazla zaman. Ya da belki, olur da zaman durur diye can atıyorum."

"Evet," diye mırıldandım.

Ellerimle kollarımı ovuşturdum. "Burası düşündüğümden daha soğukmuş. Biraz içeri girmek ister misin? Şimdiye kadar üst kata çıkmışlardır diye düşünüyorum. Belki biraz yalnız kalabiliriz."

"Kulağa güzel geliyor."

Tekneden indik ve içeri doğru ilerledik. Neyse ki mutfak boştu. Üst kattaki ayak seslerini ve uzaktan gelen kahkahaları duyabiliyordum ama üçlüyle uğraşmak zorunda kalmayacağımız anlaşılıyordu.

"Gece yarısı atıştırmalığı için yerin var mı?" diye sordu Leo. "Sana yiyecek bir şeyler hazırlamam gerektiğini hissediyorum."

"Aslında akşam yemeğini atlamıştım. Önceden o kadar aç değildim ama sanırım şimdi biraz öyle hissediyorum. Yani evet, yiyebilirim."

Mutfağa bakındı. "O zaman sana bir şeyler hazırlayayım."

"Yemek yapamadığını sanıyordum."

"Yapamam."

Bu beni bayağı güldürdü.

"Daha önce hiç kimse için yemek yapmadım," dedi. "Ama bu senin şanslı gecen. Çünkü senin için yemek yapacağım."

"Bu ilginç olacak."

"Aslında, muhtemelen berbat olacak."

"Ne yapacaksın?"

"Küçük bir şey... Göreceksin." Göz kırptı. "Aslında hiçbir fikrim yok. Ama bir şeyler bulacağım. Haydi otur ve oturma odasında ayaklarını uzat. Ben yemeği getireceğim. Bir kadeh şarap alır mısın?"

"Gece yarısı oldu. Muhtemelen içmemeliyim."

"Dünyanın bir yerinde şu an saat beş, Felicity."

"Tamam, olur." Omuz silktim. "Neden olmasın?"

Bana bir kadeh şarap doldurdu, ben de dediğini yaptım: Oturma odasında ayaklarımı uzatıp büyük pencereden körfezdeki ayışığını izledim. Üzerime bir sıcaklık hissi geldi. Leo bana kendimi hiç de alışık olmadığım şekillerde isteniyormuşum, özelmişim ve güvendeymişim gibi hissettiriyordu. Bu duyguyu sonsuza kadar şişeleyebilseydim, yapardım. Geçici olduğunu biliyordum ama şu an için bunu çok değerli buluyordum.

Sonraki birkaç dakika boyunca mutfaktan gelen bir sürü şangırtı duydum. Leo'nun mutfak işlerinin üstesinden geliyor olmasını umuyordum. Sonunda oturma odasının girişinde belirdi.

"Tamam, anlaşılan Sigmund bu gece buzdolabındaki her şeyi pişirmiş. Sana omlet yapmaya çalıştım ama çok fazla karıştırdım ve şimdi vıcık vıcık bir beyne benziyor."

Kıkırdadım. *Çok sevimli.* İzlemek çok eğlenceli olsa da muhtemelen onu kurtarmam gerekiyordu. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Bir B planım var. Sana sunacağım ama gülmeyeceğine söz vermelisin."

"Söz veriyorum." Duraksadım. "Gülmeyeceğim... Çok fazla."

Kaşlarını oynattı. "Hemen dönerim."

Birkaç dakika sonra elinde tek bir tabakla döndü.

Daha yakından bakıp tabağın içinde ne olduğunu anladığımda ağzım açık kalmıştı: *SpaghettiOs.* En komik kısmı ise süslü görünsün diye tabağın kenarına koyduğu fesleğen garnitürüydü.

"Meğer tek bildiğim, konserve açmak ve içindekileri ısıtmakmış."

"Ama bak ne kadar güzel süslemişsin."

"Garnitürün, dikkatini zavallı yemeğimden uzaklaştıracağını umuyordum. Konserve kutusundan çıkıyorsa bu yemek yapmak sayılıyor mu?"

"Biliyor musun? Bunu yiyeceğim. Ve bundan zevk alacağım. Neden biliyor musun?"

"Neden?" Sırıttı.

"Çünkü sen yaptın, sadece konserveyi açıp ısıtmış olsan bile. Daha önce hiç kimse için bir şey yapmadığını söylemiştin. İlk olmaktan onur duyuyorum." Çocukluğumdan beri SpaghettiOs yememiştim. Bir lokma aldım ve tadının hatırladığımdan daha güzel olduğunu görünce şaşırdım. "Bu şaşırtıcı derecede iyi... keskin."

"Öyle mi?"

"Ya da belki o kadar açım ki her şeyin tadı güzel geliyordur."

"Muhtemelen ikincisi. Ama bunu bir zafer olarak kabul ediyorum."

Çatalı ağzına götürerek, "Tadına bak," dedim.

Leo bir ısırık aldı ve ağzı doluyken, "Korkunç değil aslında," dedi.

Konuşup gülerken ona rasgele SpaghettiOs lokmaları yedirdim.

Bu gece, bu "akşam yemeği" biraz saçma olsa da benim için her şeydi. Bazı anlar vardır, asla unutmayacağını bilirsin ve bu SpaghettiOs ziyafeti de onlardan biriydi.

Yemeğimi bitirdikten sonra Leo tabağımı mutfağa götürdü.

Yanımdaki kanepede yerine döndü. Gözlerim ağzına kaydı. Dudaklarımda kalan şarabı yalarken, beni öpmesini umuyordum.

Sinyalimi almış gibi görünüyordu çünkü saniyeler içinde eğildi, düzensizce nefes alarak dudaklarımı yakaladı. Belki biraz fazla yüksek sesli bir nefes verdim çünkü dudaklarımda güldü.

Kanepede üzerime eğilip göğsünü benimkine bastırırken, Leo sanki hayatı buna bağlıymış gibi, sanki bu hafta kendini tuttuğu tüm zamanları telafi ediyormuş gibi beni öptü.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek kendimi öpücüğe bıraktım ve kafamın içinde bana kırık bir kalp için kendimi hazırladığımı hatırlatmaya hazır olan o sesi uzaklaştırdım. Onu daha sert öptüm, ağzına karşı inledim ve dudaklarının tadını çıkardım. Altdudağımı dişlerinin arasına alırken inledi ve öpücüğü bir kez daha derinleştirmeden önce çok nazikçe çekti. Öpüşme tarzından yatakta nasıl biri olabileceğini hayal etmek kolaydı. Bir kadını nasıl memnun edeceğini çok iyi bildiğinden kuşku duymuyordum.

Öpüşme ilerledikçe bir şekilde kendimi onun altında buldum. Değişime direnmek yerine bacaklarımı açtım ve aralarına yerleşmesine izin verdim. Kot pantolonunun üzerinden zonklayan klitorisime karşı kendini sürterken ereksiyonunun sıcaklığını hissettim. Leo ağzını indirdi ve boynumdan aşağısını öpmeye başladı. Sonra aniden durdu, ağzını tenime dayadı ve birkaç saniye boyunca bana karşı nefes aldı.

Uzaklaşmadan önce sersemlemiş bir şekilde bana baktı. "Sanırım... durmalıyım."

"Neden?"

"Çünkü daha ileri gidersem beni durdurmayacakmışsın gibi hissetmeye başladım."

"Haklısın. Durdurmazdım," dedim dürüstçe. Üzerime bir soğukluk çökerken bedenim onun dönüşünü arzuluyordu.

"Felicity..." diye fısıldadı.

"Ne?"

"İçinde olmama saniyeler kalmıştı. En azından olmak istediğim yer orasıydı. Ama şu anda kendini kaptırmış olsan bile, istediğinin bu olmadığını biliyorum." Başını kanepenin arkasına yasladı ve bana döndü. "Seni öperken, koklarken, sana dokunurken doğruyla yanlışı ayırt edemiyorum. Bu konuda yeni değilim. Ama bu düzeyde bir ihtiyaç benim için yeni. Daha önce hiç

bu kadar çekildiğim birine karşı dikkatli olmam gerekmemişti. Daha önce hiç bu kadar önemsememiştim."

Ellerini saçlarının arasında gezdirdi. "Daha önce bana ne için can attığımı sormuştun. Ve tam olarak açık değildim. 'Daha fazla zaman' dedim ve elbette bu doğru. Ama söz konusu sen olduğunda çok daha fazlası için can atıyorum. Daha önce hiç özlemini çekmediğim gündelik, sıradan şeyler için yanıp tutuşuyorum; randevu gecesi, yemeğe çıkmak ve eve gelip birlikte kanepeye kıvrılmak gibi. Daha önce hiç kimseyle bunu arzulamamıştım. Hiçbir zaman. Daha önce böyle şeyleri asla önemsemezdim. Ama geceleri seninle uzanmak için can atıyorum. Vücuduna tapmak, dilimi çillerinin her birinin üzerinde gezdirmek, seninle zaman geçirmek ve sana hayal ettiğin en iyi orgazmı yaşatmak için. Ve eğer benimle buna asla hazır olamayacağını düşünüyorsan, işleri zorlaştırmamak için dikkatli olmalıyım. Ama sana yalan söylemeyeceğim. Bunu istiyorum. Bunların hepsini seninle istiyorum, Felicity. Hem de çok."

Zar zor nefes alabiliyordum. "Nereden çıktın sen, Leo?" Gözlerimi kapattım ve nefes verdim. "Bu çok berbat bir şey. Ben de seni istiyorum. Sadece korkuyorum."

"Korkan sadece sen değilsin."

Doğruldum ve başımı omzuna yasladım. "Eve gitmem gerektiğini biliyorum ama gitmek istemiyorum."

"Bu gece benimle kal o zaman. Yukarı çıkmamıza gerek yok. Burada kalırız ve gözlerimizi açık tutamayacak kadar uykumuz gelene kadar konuşuruz. Sadece gitme."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Tamam. Kalacağım." Kollarına sokuldum ve "Bana bir hikâye anlat." dedim.

"Ne tür bir hikâye?"

"Beni İngiliz kırsalına götür. Hayali olarak. Beni evine götür. Nasıl bir şey olduğunu anlat. Yeni dönmüşsün gibi davran. Bana neler olduğunu anlat. Bana her şeyin neye benzediğini tarif et."

"Pekâlâ." Çenesini başıma dayadı ve beni kollarıyla sardı. "Her yerde yemyeşil tepeler var. Yağmur yeni dinmiş, şoför arazimize yaklaşırken uzaktaki gökkuşağını görüyorum."

"Bana evinden bahset."

"Çok... büyük, görkemli bir ev."

"Şato gibi mi?"

"Pek sayılmaz."

"Downton Manastırı gibi mi?"

"Onun bir versiyonu gibi. Tuğladan yapılmış hâli."

"İçeri girdiğinde ne oluyor?"

"İçeri girdiğimde beni ne annem ne de babam karşılıyor, daha ziyade ev yöneticimiz Camila karşılar."

"Tam olarak ne iş yapıyor?"

"Personeli denetliyor."

"Orada kaç kişi çalışıyor?"

"Yaklaşık on."

"Vay canına."

"Biraz fazla tabii ama nesilden nesle bu hep böyle olmuştur."

"Ailen seni karşılamayacak mı?"

"Eğer gün içinde geldiysem, annem muhtemelen arkadaşlarıyla görüşüyordur. Babam da büyük ihtimalle ofisindedir... Tabii o gün kendini çalışacak kadar iyi hissediyorsa."

"Tamam, ilk gördüğün Camila. Nasıl biri?"

"Uzun boylu ve biraz da korkutucu biridir." Güldü. "Yine de evi düzenli tutuyor. Daha yaşlı... ellili yaşlarında. Sarı saçları sıkıca topuz yapılmış. Çok ciddi bir tavrı var ama yeterince uğraşırsam arada bir gülümsemeyi başarıyor. Onu güldürmeyi seviyorum çünkü sık gülen biri değil."

Gülümsedim. "Yaptığın ilk şey ne olacak peki?"

"Eşyalarımı bırakıp Camila ile mutfağa gidiyorum. Onunla seyahatlerim hakkında konuşuyoruz. Ona gezimizin kısa bir özetini veriyorum. Muhtemelen çok yorulmuşumdur, o yüzden kısa süre sonra odama gidiyorum."

"Odan neye benziyor?"

"Büyük. Dört direkli bir yatak. Koyu renk ahşaptan tavan pervazı. Aslında biraz iç karartıcı ve soğuk."

"Odana gittiğinde yaptığın ilk şey ne peki?"

"Banyomda uzun, sıcak bir duş alıyorum."

"Peki ya sonra?"

"Bitkinim, yolculuktan yorgun düştüm ama seni bıraktığım için tamamen depresyondayım. Yatağıma gidiyorum ve ilk akşamlarımı senin fotoğrafına bakarak geçiriyorum."

Az önce söyledikleri beni derinden etkilemiş olsa da göğsüne vurarak durumu hafiflettim. "Aptallık etme."

"Belki." Gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmadı.

Kollarına daha da sokularak başımı göğsüne yasladım ve aldığı nefeslerle yükselip alçalmasını hissederek rahatladım. Sonra Leo başımdan öptü.

Sabahın erken saatlerine kadar konuştuk. Ta ki ertesi gün Sig'in sesi bizi uyandırana kadar.

11

Leo

Parça 11: John Lennon ve The Plastic Ono Band'den "Jealous Guy"

"Vay, vay, vay, burada neler oluyor?"

Kuzenimin sesi rahatsız ediciydi.

"Neye benziyor?" Gözlerimi kısarak oturma odasındaki pencerelerden içeri giren güneşe doğru baktım.

"Bana mı? Birisi dün gece Hello Kitty'den Hello Titty'ye* geçmiş gibi görünüyor."

Felicity'nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Hiçbir şekilde seni ilgilendirmez," dedim, omuzlarını ovuşturarak. "İyi misin?"

Uykulu bir şekilde başını kaldırdı ve gülümsedi. "Elbette. Neden olmayayım ki?"

Hâlâ burada olmaktan mutlu göründüğü için rahatlamıştım. Dün gece o kadar uzun konuşmuştuk ki ikimiz de uyuyakalmıştık.

"Marialar nerede?" diye sordu Sig'e.

---

* (İng.) Meme. *-en*

"Aşağıya geliyorlar. Kahvaltı hazırlayacağım. Aç mısınız?"

Sigmund'un hareminin etrafında olmak isteyeceğini düşünmemiştim, o yüzden, "Evet. Kahvaltı kulağa harika geliyor," demesi beni şaşırtmıştı.

Felicity ayağa kalktı, uykudan dağılmış saçlarıyla çok sevimli görünüyordu. Geceleri sık sık onun yanına uzanmayı hayal etsem de ilk seferimizin kanepede olacağını tahmin etmemiştim. Rahat bir gece uykusu değildi ama tekrar kalacağı anlamına geliyorsa bunu her gece yapabilirdim.

Sig mutfağa girdikten sonra elimi onun yanağına koydum. "Nasıl uyudun?"

"Şaşırtıcı derecede iyi. Uyandığımda nerede olduğumu anlamam biraz sürdü." Gözlerini kıstı. "Yüzümde bir şey mi var? Niye öyle bakıyorsun?"

"Seni öpmek istiyorum," diye itiraf ettim.

"Öp o zaman."

Tam ona bir öpücük kondurmak için kendimi hazırlamıştım ki Sigmund'un kızlarının merdivenlerden aşağı zıplayarak inerken çıkardığı sesle yarıda kesildi.

Böyle bir an mahvolduğuna göre mutfağa gidip onlara katılmaya karar verdik. Yeni demlenmiş kahveden iki fincan aldım. Sigmund tezgâhın başında durmuş birazdan omlete dönüşeceğini tahmin ettiğim yumurtaları karıştırıyordu.

"Kahveni nasıl alırsın?" diye sordum.

"Sigmund'un ruhu gibi koyu ve karanlık," diye alay etti.

"Sanırım Sigmund gibi ateşli ve sıcak demek istedin," diye karşılık verdi kuzenim.

Sigmund yemek pişirmeye devam ederken ikisi de buna güldü. İyi anlaştıklarını görmek güzeldi. Muhtemelen Felicity bunu asla kabul etmeyecek olsa da Sigmund'un onu kızdırmış olabileceğinden endişelenmiştim. Ama dışarıdan bakınca onun arkadaşlığından hoşlanıyor gibi görünüyordu.

Dört kahve doldurdum, önce Felicity'ye sonra da Marialara ikram ettim.

Sigmund'un kız arkadaşları kendi aralarında Portekizce konuşmaya başladılar ve Felicity'nin onları dinlerken sanki ne söylediklerini çözmeye çalışıyormuş gibi gözlerini hızlıca kırptığını fark ettim.

Sonunda kendini tutamadı, "Ona oral seks yapma şeklim," diye patladı.

Ne dedi?

"Şimdi dikkatinizi çekti, değil mi?" diye ekledi Felicity.

İki kadın da aynı anda donakaldı.

"Anlamıyorum," dedim. "Neler oluyor?"

Felicity bana döndü. "Senin bende ne bulduğunu anlamıyorlarmış. Onlara, sana oral seks yapma şeklimden kaynaklandığını söyledim." Tekrar onlara baktı. "Şaka yapıyorum bu arada. Bunu ona yapmadım... henüz. Sadece aklıma gelen ilk şey buydu." Elini dizime koydu. "Aşağı indikleri andan itibaren hakkımızda korkunç şeyler söylemeye başladılar."

Hangisi beni daha çok etkiledi bilmiyordum; bu kızların cüreti mi, yoksa Felicity'nin benimle oral seks yapacağını ima etmesi mi?

"Portekizce biliyor musun?" Bir numaralı Maria şaşkın şaşkın bakıyordu.

"Büyürken sahip olduğum koruyucu annelerden biri Portekizliydi. Kendisine Vavo dediğim annesi -bildiğiniz gibi büyükanne anlamına geliyor- bana Portekizce öğretirdi. Bu yüzden çok sık konuşmasam da çok iyi anlayabiliyorum."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Sigmund. O bile kızların davranışlarından utanmış görünüyordu.

Ama Felicity'nin olayı ele alış biçimiyle gurur duymuştum.

Felicity, "Eğer biri hakkında başka dilde konuşacaksanız, o dili bilmediğinden emin olmalısınız," diye ekledi. "Herkes tek dil konuşmuyor."

"Özür dilerim. Bunu kastetmedik," dedi iki numaralı Maria.

"Daha doğrusu benim anlamamı istemediniz. Çünkü söylediklerinizi kesinlikle kastettiniz. Kadınların, diğer kadınları ta-

nımadan onlar hakkında konuşmaları oldukça üzücü. Bu tarz durumlarda gerçekte neler olduğunu anlayacak kadar zeki olduğum için şanslısınız. Bunu kendinizi daha iyi hissetmek için yapıyorsunuz. Demek istediğim, aynı anda aynı adama ilgi gösterdiğinize göre çok da özgüvenli olduğunuz söylenemez, değil mi? Adamın sizin harikalığınızı iki kişiyle birden yaşaması gerektiğini düşünüyorsunuz. Bunu bir düşünün. Acınası bir durum." Felicity kahvesinden büyük bir yudum aldı. "Her neyse, ödeştik. Siz kötü bir şey söylediniz. Ben kötü bir şey söyledim. Şimdi bunu unutalım ve biraz İspanyol sucuklu yumurta yiyelim. Hayat bu saçmalıklarla zaman kaybetmek için çok kısa."

Onlara bakmadan önce bana döndü "Bu arada ben de onun bende ne bulduğundan tam olarak emin değilim. Onunla ilk tanıştığımdan beri ondan kurtulmaya çalışıyorum ve bunu bir türlü başaramıyorum." Bana göz kırptı.

Tanrım. Onu havaya kaldırıp öpmek istedim ama o anda nutkum tutulmuştu. Onda ne mi bulmuştum? Bunun kısa bir cevabı yoktu. O etrafımdayken başka hiçbir şey göremiyordum.

İlginç bir şekilde, kahvaltının geri kalanı nispeten iyi geçti. Felicity, Marialara hadlerini bildirdikten sonra sabahın büyük bir bölümünü onlarla sohbet ederek geçirdi. Hatta onlardan Portekizcesini test etmelerini istedi, böylece ne kadar hatırladığını kanıtlayabilecekti.

Sigmund'la tabakları temizlediğimiz sırada onları görseydiniz, gülüşlerinden üçünün iyi arkadaş olduğunu düşünebilirdiniz. Görünüşe göre olanlar unutulmuştu. Daha birkaç dakika önce seni yerden yere vurmaya çalışan insanlarla arkadaş olabilmen için özel biri olman gerekirdi. Felicity'nin, hakkında önyargılan bulunan insanlara kendini kanıtlamaya alışkın olduğu kesindi.

O gün öğleden sonra, Felicity'yle işleri elektrikçiye bırakıp ara vermeden önce, iç kısımdaki son rötuşları yapmak üzere Bayan Barbosa'nın evine gittik.

Beni deli eden eski sevgilisi Matt, Bailey ve Stewart'la birlikte yardıma geldi. Pensilvanya'ya dönmeden önceki son günü olduğunu söyledi.

Her şey oldukça sıradandı, ta ki öğleden sonra Matt, Felicity'ye onunla özel olarak konuşup konuşamayacağını sorana kadar. Felicity onu arka bahçeye kadar takip etti ve Theo'nun beni rehin aldığı salıncağa oturdular. Kan beynime sıçradı.

Ne yaptıklarını görebileceğim bir noktada oyalanırken, "Ne istiyor?" diye mırıldandım. Bailey bana cevap verene kadar bu soruyu yüksek sesle sorduğumu fark etmemiştim.

"Onu istiyor."

Ona döndüm. "Detaylandır."

Cevap verirken onlara baktı. "Matt, Felicity Pensilvanya'ya taşındığında barışacaklarına inanıyor."

Yutkundum. "Birbirlerine ne kadar uzak olacaklar?"

"Yaklaşık kırk beş dakika."

Harika. Gerçekten harika! "Onunla tekrar birlikte olmaya çalıştığından emin misin?"

"Evet. Stewart'a söylemiş. Muhtemelen bunu sana söylememeliydim ama sanırım neyle karşı karşıya olduğunu bilmen senin için iyi olur. Zaten bir önemi de yok, değil mi? Sonuçta gidiyorsun."

Haklıydı. Önemli olmamalıydı ama bir şekilde de önemliydi. Hem de fazlasıyla.

"Sence Felicity hâlâ ona karşı bir şeyler hissediyor mu?"

"Gerçekten bilmiyorum. Ona sorsan sana hissetmediğini söyleyecektir ama ayrıldıklarında tamamen yıkılmıştı. Bu yüzden hâlâ bazı şeyler hissediyor olma ihtimali yüksek. Gerçi şu anda senden de gerçekten hoşlanıyor. Belki de sen ortadan kaybolup o Pensilvanya'ya gidene kadar Matt'e karşı hâlâ bir şeyler hissettiğinin farkına varmayacaktır."

Adrenalin damarlarımda dolaşıyordu. Bailey, kasıtlı olarak damarıma basmaya çalışıyor gibiydi, sanki arkadaşını incitmeye hazır olduğum gerçeğine karşı belli bir düşmanlık hissediyordu. Onu suçlayamazdım.

"Onu önemsiyor," diye ekledi bir süre sonra. "Matt kalbini kırdığının farkında ama her zaman pişman olduğunu söylüyor. Çok gençtiler. O sırada her ikisi için de doğru olanı yaptığını düşünüyordu. Ama geriye dönüp baktığında, onu her zaman sevdiğinden emin olduğunu söylüyor."

Sözleri içimi burksa da açıksözlülüğünü takdir ettim. Ta ki sonraki söylediği şeye kadar.

"Hâlâ bir şeyler hisseden tarafın sadece o olduğunu sanmıyorum. İncindiği için Felicity hiçbir şeyi kabul etmeyecektir. Ama bilinçaltında Matt'in orada olduğunu bildiği için Pensilvanya'daki hukuk fakültesini seçmişse de hiç şaşırmam."

Midemin bulandığını hissediyordum.

Konuşmaları bittiğinde Matt günün sonunu getiremeden gitti ve Felicity öğleden sonranın geri kalanında sessizdi. Ruh hâlindeki değişiklik beni huzursuz etmişti çünkü Matt'in hâlâ onun üzerinde bir etkiye sahip olduğunu söylemişti. Ama belki de beni her şeyden önce tedirgin eden ona karşı bir şeyler hissettiği fikrine verdiğim tepkimdi.

Eve dönüş yolculuğu sırasında konuyu ilk açan o oldu.

"Matt'le konuşmaya gidip seni yalnız bıraktığım için özür dilerim."

Çenemi sıktım. "Özür dilemene gerek yok."

"Kabalık ettim."

"Bana bir açıklama borçlu değilsin."

"Yine de muhtemelen tüm bunların ne hakkında olduğunu merak ediyorsundur."

Kalp atışlarım hızlandı. *Kahretsin evet, bilmek istiyorum.* "İstemiyorsan bana anlatmak zorunda değilsin."

Arabanın camından dışarı baktı. "Matt, Pensilvanya'ya taşınıyorum diye yeniden görüşmemiz gerektiğini düşünüyor. Benimle ilişkisini bitirmekle hata yaptığını iddia ediyor ve bu yaz bittiğinde ve seninle 'küçük kaçamağım' dediği şey sona erdiğinde, orada beni bekliyor olacakmış."

Lanet olsun, Matt'i öldürmek istiyordum. Boğazımı temiz-

leyerek, "Bu senin için öyle mi, küçük bir kaçamak mı?" diye sordum.

"Geçici olsa bile daha fazlası gibi geliyor."

Eline uzandım, dudaklarıma götürdüm ve öptüm. "Bana da daha fazlası gibi geliyor. Ama durumumuz böyle, Felicity. Yaz bittiğinde seni ne mutlu edecekse onu yapmalısın." Bunu kabul etmek zordu.

"Ona geri dönmeyeceğim. Beni geçmişte terk eden biriyle birlikte asla huzurlu hissetmeyeceğim. Ona bir daha asla güvenemem."

Lanet olsun. Göğsüm acıdı. "Geçmişte seni terk ettiği için ona güvenemezsin, tıpkı gelecekte seni terk edecek birine güvenemeyeceğin gibi."

Uzun bir nefes verdi ama yanıt vermedi.

"Sadece mutlu olmanı istiyorum," diye fısıldadım, onu başka bir adamla düşünmek beni öldürse de bunu kastetmiştim.

"Yazı seninle geçirmekten mutluyum. Ağustostan sonrasını düşünmek istemiyorum," dedi.

"Bu ikimizin de ortak noktası."

Bu sefer elimi o tuttu ve öptü. "Her neyse, onunla konuşmaya giderek seni rahatsız etmek istememiştim."

"Yanlış bir şey yapmadın. Bu konudaki mantıksız duygularımla başa çıkamıyorum sadece."

"Artık gitti. Bir daha da ortaya çıkmayacak. O yüzden artık bunu düşünmeyelim. Olur mu?"

Hâlâ kıskançlığımla mücadele ederken dudağımı çiğniyordum.

"Pekâlâ, canım."

Biraz sessizlikten sonra, sormak için beklediğim bir şeyi gündeme getirdim. "Bu arada... Sigmund bana Marialarla önümüzdeki 4 Temmuz kutlamaları için hafta sonunu Boston'da geçirmeyi planladıklarını söyledi. Onlara katılmak isteyip istemediğimizi sordu."

Alaycı bir tavırla gözlerini devirdi. "Mariaları ne kadar sevsem de bu bana biraz acınası geliyor."

"Bana da." Rahat bir nefes aldım. "Güzel. Sormadan geçmeyeyim dedim ama burada kalıp evi kendimize ayırmayı tercih ederim. Tabii hafta sonu benimle kalmak istersen," diye düzeltim hemen. "Yatağımı sen alırsın. Sigmund'un odasında uyurum. Bunun sebebinin şey olduğunu düşünmeni istemiyorum—"

"Kesinlikle evet! Bunu düşünmeme bile gerek yok. Bir daha böyle bir fırsatımız olmayacak. Çok az hafta sonumuz kaldı ve eminim bunların çoğunda Sigmund evde olacak. Ondan hoşlanmadığımdan değil ama—"

"Ama tam bir baş belası olabiliyor ve biraz mahremiyete sahip olmak güzel, öyle mi?"

"Kesinlikle," diye kabul etti.

Lanet olsun. "*SpaghettiOs* stoklasam iyi olacak."

"Ya da... paket yaptırabiliriz." Göz kırptı.

"Merak etme. Sadece şaka yapıyordum. Sana kıymayacağım."

Gözleri parladı. "En iyi kısmı ne biliyor musun?"

"Ne?"

"Cuma akşamı çalışmam gerekmiyor. Böylece hafta sonuna cuma öğleden sonra başlayabiliriz."

"Harika. Sanırım aynı saatlerde Boston'a gidecekler."

"Bundan daha mükemmel olamazdı."

Kendimi mest olmuş hissederek durakladım. "Hayır, gerçekten olamazdı."

Felicity'nin o akşam çalışması gerekiyordu, ben de onu bırakıp eve döndüm. Sigmund'un öğle yemeği için hazırladığı yemekten arta kalanları bulmak umuduyla buzdolabını karıştırırken telefonum çaldı.

Arayan büyükannemdi. Onu hoparlöre almak için bir düğmeye bastım. "Büyükanne. Geç oldu. Her şey yolunda mı?"

"Evet. Seni telaşlandırmak istememiştim. Uyumakta zorlanıyorum, o yüzden seni bir kontrol edeyim dedim. Son konuştuğumuzda sıkıntılı bir durum vardı."

O zamandan beri çok şey olmuştu. "Aslında gayet iyiyim."

"Kızı atlatmayı başardın mı?"

Tereddüt ettim. "Tam olarak değil. Son konuşmamızdan sonra işler beklenmedik bir hâl aldı."

Benim bir şey söylememe bile gerek kalmadan anladı. "Aman Tanrım."

"Evet." Sonraki birkaç dakika boyunca büyükanneme Felicity ile ilgili son gelişmeleri anlattım. "Her neyse, ne diyeceğini biliyorum. Onunla daha fazla zaman geçirmenin berbat bir fikir olduğunu söyleyeceksin. Ama ben burada olduğum sürece onu bırakamam."

"Seni azarlayacak değilim, Leo. Daha önceki konuşmamızdan bunun onu son görüşün olmayabileceğinden şüphelenmiştim. Kaçınılmaz sona hazırlıklı olduğun sürece bunda bir sorun görmüyorum."

"O zaman bana ders vermeyeceksin, değil mi?"

"Bu ne işe yarar ki? Kalın kafalı kızımın aksine, konu kalp meseleleri olduğunda hiçbir nasihatin bir şeyleri değiştirmeyeceğinin farkındayım. Denemem bile. Hayatta öyle zamanlar olur ki yanacağımızı bilsek bile ateşe atlamayı seçeriz. Bunu hepimiz yaşamışızdır. Ve bilmeni isterim ki, annen de bu konulara yabancı değil."

"Bu ne anlama geliyor? Benden bir şey mi saklıyorsun?"

"Şöyle diyelim, babanla evlenmeden önce annenin yatak odasının penceresinden aşağı inerken çok kez gördüğüm bir bahçıvan vardı."

Ağzım açık kalmıştı. "Gerçekten mi..."

"Bu bilgiyle istediğini yapmakta özgürsün. Gerçi bu konuda onunla konuşursan, muhtemelen bunadığımı söyleyecek ve inkâr edecektir. Ama seni temin ederim ki bu doğru."

Güldüm. "Tüyo için teşekkürler, büyükanne."

İç geçirdi. "Sigmund'dan bir şeyler öğrenememen çok yazık. O kalbini asla bu işlere karıştırmaz."

"Şimdiye kadar bunun olmasına asla izin vermedim. Bu be-

nim için yeni bir şey. Şu anda Sigmund gibi olmanın çok daha kolay olacağını tabii ki biliyorum."

Güldü. "İşin ironik yanı, senin aksine kuzenine karşı hiçbir beklenti yok. Görünüşü kurtarma üzerine kurulu bir hayat için mükemmel olurdu."

"Şu anda aynı anda iki kadınla birlikte."

"Bunun nesi yeni?"

"Yani, kelimenin tam anlamıyla aynı zamanda. Yeni olan bu."

"Ah. Bu biraz fazla."

Kuzenim odaya girdi.

"İti an çomağı hazırla, büyükanne. Sigmund burada. Şimdi kapatacağım. Ona bazı şeyleri anlatmam gerekiyor."

"Tamam, oğlum. Seni seviyorum. Diğer torunuma selam söyle, uslu dursun."

"Söyleyeceğim." Telefonu kapattım ve ona döndüm. "Büyükannem uslu durmanı söylüyor."

"İşte bu yüzden onun favorisiyim."

Telefonumu bir kenara attım. "Boston gezisini Felicity'ye sordum ve burada kalmaya karar verdik."

"Ah. Huzurla sevişebilmek için evin sana kalmasının avantajlarını kullanıyorsun, ha?"

"Bunun gerçekleşeceğinden oldukça şüpheliyim."

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Ne olacağını bilmiyorum. O ne isterse o."

"Bu konuda hiç rahat değilsin ve bunu biliyorsun. Onu becermek için ölmüyormuşsun gibi davranmayı bırak. Hayatında istediğin bir şey için beklemek zorunda kaldığın tek an bu."

"Birbirimizden zevk almak için seks yapmak zorunda değiliz."

Yüzümü inceledi. "Pekâlâ. Ondan gerçekten hoşlandığın belli. Ve bunu söylediğime inanamıyorum ama ben de... hoşlanmaya başlıyorum."

Gözlerimi kıstım. "Bu da ne demek şimdi?"

"Rahatla. Ellerim zaten dolu. Senin kızdan o şekilde hoşlanmıyorum. Sadece ondan neden hoşlandığını şimdi anlayabiliyo-

rum demek istedim. Onu tanıdıkça daha iyi anladım. Hâlâ bir hata yaptığını ve boyundan büyük işlere kalkıştığını düşünüyorum ama artık bu konuda sana zorluk çıkarmayacağım."

"Buna minnettarım."

Odadan çıktı ve birkaç dakika sonra göğsüme bir kutu fırlatarak geri döndü.

Devasa bir prezervatif kutusuydu.

"Bu ne şimdi? Teşekkürler ama bende var. Kimin bu kadar prezervatife ihtiyacı olur ki?"

"Marialar beni Massachusetts'teki bir toptan satış mağazasına götürdü. Adı BJ's Warehouse*. Uygun bir isim, değil mi?"

"Sen delisin."

"Bu kutulardan üç paket aldım. O sende kalabilir."

Başımı sallayarak prezervatif kutusunu fırlattım ve onu göğsünden vurdum.

---

* *BJ's Warehouse*: ABD'de bir toptan alışveriş zinciri. "BJ" argo olarak "blowjob" (oral seks) anlamına da geldiği için burada kelime oyunu yapılmıştır. *-en*

12

Felicity

Parça 12: Cream'den "Sunshine of Your Love"

Cuma öğleden sonrası gelmek bilmedi. Sabahı odamı temizleyerek ve zaman geçirmek için birkaç planlayıcı daha doldurarak geçirdim. Sonunda kendimi bu acıdan kurtarmak için Leo'ya biraz erken gitmeye karar verdim.

Zilini çaldığımda öğle güneşi gökyüzünde parlıyordu.

Kocaman bir gülümsemeyle kapıyı açtı. "Evine hoş geldin, güzelim."

"Keşke," dedim ona şöyle bir bakarak.

"İçeri gel."

Vay canına. Görünüşe göre daha yeni ağırlık antrenmanı yapmıştı. Siyah egzersiz taytı giyiyordu. Tayt giyen bir erkeğin seksi olabileceğini hiç düşünmemiştim ama tayt, çok çalıştığını bildiğim bacaklarındaki kasları gerçekten ortaya çıkarıyordu. Göğsünün üzerinde terden bir parlaklık vardı ve büyük ayakları çıplaktı ki bunu inanılmaz derecede seksi bulmuştum.

"Antrenmanını mı böldüm?"

"Saat üçe doğru geleceğini sanıyordum, o yüzden araya bir antrenman sıkıştırırım diye düşünmüştüm ama seni daha erken

görebilmek çok daha iyi." Küçük Hello Kitty kafalarıyla kaplı gece çantama baktı. "O çantayla çok sevimli görünüyorsun."

"Hello Kitty. Başka bir şey mi bekliyordun?" Etrafıma bakınırken çantayı bir gümbürtüyle yere bıraktım. "Sig çoktan gitti mi?"

"Evet. Tamamen özgürüz. Gerçi sana bir hediye bırakmış."

Leo, tezgâhın üzerindeki kek standına doğru yürüdü.

Sig bir şeyler pişirmiş ve üzerine yapışkan bir not bırakmıştı.

Notu çekip okumaya başladım.

Kızıl için zencefilli çörek.
Bu hafta sonu beni özleyeceğini biliyorum. (Şaka!)
Leo'yla birbirinizi eğlendirmenin bir yolunu bulmalısınız. Bunu yapabilirsin, değil mi?

Not: Bu benim yeni tarifim. Umarım beğenirsin. Buzdolabında biraz "Leo avucunun içinde" kreması var, onu da eklemeni öneririm.

Sevgiler,
En Favori Taşak Patlatıcınız

"Çok eğlenceli biri, değil mi?" Leo gözlerini devirdi. "En azından bunu gerçekten yiyebiliriz, yaptığı saçmalıkların çoğunun aksine."

"Bunu kesinlikle sonra yiyeceğim." Nedense bunu söylerken gözlerim Leo'nun vücudundaydı. Ve *onu* yemeyi ne kadar çok istediğimi düşünmeden edemedim.

Gözleri gözlerimde gezindi, sonra muhtemelen daha önce hiç görmediği kadar açıkta olan göğsüme doğru kaydı. "Şu anda çok güzel görünüyorsun."

Kafamı eğip askılıma ve kot şortuma baktım. "Teşekkür ederim." Göğsündeki çıkıntılara baktım. "Seni böldüm, antrenmanına devam etmelisin." *Belki izlerim.*

"Boş ver. Neredeyse bitmişti zaten. Bütün gün seni beklerken duvardan duvara zıpladım. Gerginlikten gelen enerjiden sanırım."

"Aman Tanrım. Ben de öyleydim. Yine de beni burada ağırladığın için gergin olmana şaşırdım."

"Daha çok heyecanlıyım; dünyanın tepesinde gibi. Sadece güzel bir hafta sonu geçirmeni ve mutlu olmanı istiyorum. Hepsi bu."

"Mutluyum, Leo. Gerçekten öyleyim. Hiçbir şeyi fazla düşünmek istemiyorum. Sadece kendimi serbest bırakmak ve seninle eğlenmek istiyorum."

Yanağımı hafifçe sıkarak, "Buna kesinlikle varım," dedi. "Bu arada, ne içmek istersin?"

"Bir süre daha bekleyeceğim. Gece daha başlamadı bile."

"Muhtemelen bu iyi bir fikir." Leo gülümsedi. "Önce ne yapmak istersin? Bir süre tekneyle açılabiliriz, koyda yüzebiliriz, film izleyebiliriz; olasılıklar sonsuz."

"Dışarısı çok sıcak. Bence güneş batmadan önce yüzmek iyi olur."

Başını salladı. "Sana odanı göstereyim de üstünü değiştir."

Bana ayrı bir oda vererek saygılı davranması hoşuma gitti. Bu gece onunla yatmayı umduğumu ona nasıl söyleyeceğimden emin değildim. Yine de ayrı oda seçeneğine sahip olmak akıllıcaydı.

Beni merdivenlerden çıkarıp odasına götürdü. Daha önce buraya girmemiştim.

"Bu benim odam ama ben Sigmund'un odasında uyuyacağım. Bir de misafir odası var ama burası kadar güzel değil ve bu odanın harika bir banyosu var."

Yatak odası göz alıcıydı; şık, siyah mobilyalar ve gri saten çarşaflar. Bir kral ya da lord için uygun bir odaya benziyordu.

"Çok güzel. Bana odanı verdiğin için teşekkür ederim."

"Senin için her şeyi yaparım." Derin bir nefes aldı. "Neyse, üstünü değiştirmene izin vermeliyim." Ama yerinden kımıldamadı.

Yatağın kenarına oturdum ve komodine baktım. Üstünde daha önce taktığını gördüğüm bir kolye vardı. Üzerinde bir erkeğe ait olduğu belli olan altın ve elmastan yapılma bir yüzük sallanıyordu.

"Kolyedeki yüzüğün hikâyesi nedir?"

"Büyükbabamındı. En değerli varlığımdır, bu yüzden onsuz seyahat etmem. Bir çeşit şans tılsımı gibi. On altı yaşımdayken bana vermişti. Hastaydı ve fazla zamanı kalmadığını biliyordu. Her zaman serçeparmağına taktığı bir yüzüktü bu. Bana onu hatırlatması için boynuma takmamı söyledi. İhtiyaç duyduğum zamanlarda bana güç verdiğini hissediyorum."

"Bu çok güzel. Bir anlamı olup olmadığını merak etmiştim..."

Altındaki çekmece kısmen açıktı.

"Bayağı prezervatif stoklamışsın. Asla yeterince dikkatli olamazsın, sanırım?"

Leo'nun yüzü daha önce hiç görmediğim kadar kızardı.

Dişlerini sıktı. "Lanet olası Sigmund."

"Önemli bir şey değil. Her erkeğin çekmecesinde prezervatif vardır..."

"Olabilir. Ama her erkeğin küçük bir köye yetecek kadar büyük bir kutusu da yoktur. Onları oraya ben koymadım. Aptal kuzenim bu kutuyu şaka hediyesi olarak aldı. Geri vermiştim ama onları oraya koymuş ve çekmeceyi bilerek açık bırakmış olmalı. Muhtemelen senin bulacağını ummuştur."

"O kadar büyük bir kutuyu nereden bulmuş ki?"

"Bulabileceği bir sürü yer varken BJ'den almış."

"Sig muhtemelen dünyada bu kadarına gerçekten ihtiyaç duyabilecek tek kişidir." Bir an için cesaretimi topladım.

Leo aklımı okudu. "Bir soru soracak gibi duruyorsun."

"Merak ettim. Amerika'ya geldiğinden beri biriyle birlikte oldun mu?"

Leo birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "Bir kişi. İlk ay Kaliforniya'dayken. Sadece tek gecelik bir şeydi. Duygusal bir bağ yoktu. Hiçbir şey ifade etmiyordu ve ben de dikkatliydim."

"Birçok kadınla birlikte olduğunu söylemiştin..." Yüzümün ısındığını hissedebiliyordum. "Özür dilerim. Bu konuşmayı şimdi yapmayı planlamamıştım. Sadece merak ediyordum."

Leo yanıma oturdu. "Bak, sana daha önce de söyledim, bana

her şeyi sorabilirsin ve ben de sana doğruyu söylerim." İç çekti. "Hiç saymadım. Ama hiç korunmasız seks de yapmadım. Bir kez bile. Ve tedbirli olmak için düzenli kontroller yaptırıyorum."

"Tamam," dedim, verdiği son bilgi beni rahatlatmıştı.

Gözlerini kaçırdı. "Tahmin etmem gerekirse, birlikte olduğum kız sayısı yirmi beş civarında falandır. Lisedeyken bir kız arkadaşım vardı ve ondan sonrası sadece sıradan takılmalardan ibaretti. Çoğunlukla da benden bir şeyler isteyen ya da statüm nedeniyle benimle yatmak isteyen kadınlarla. Son derece dikkatli davrandım çünkü İngiltere'deki kadınların çoğunun beni tuzağa düşürmek için büyük motivasyonları olabileceğini biliyorum. Dürüst olmak gerekirse, her cinsel deneyim sırasında biraz tedirgindim. Her zaman kendi prezervatifimi kullanmakta ısrar ettim ve bunun gibi şeyler... Birinin onları kurcalamayacağına asla güvenmedim. Bu kulağa çılgınca geliyor olabilir."

"Hayır, hiç de çılgınca gelmiyor. Yerinde olsam ben de kimseye güvenmezdim."

"En son ne zaman seks sırasında kendimi tamamen bıraktığımı, kendime birinin içinde tamamen kaybolmaya izin verdiğimi hatırlamıyorum. Her zaman işleri gölgeleyen bir endişe vardı." Durakladı, gözleri benimkileri arıyordu. "Senin için en son ne zamandı?"

Of. Şimdi durup hesap yapma sırası bendeydi. O kadar çok olmadığı kesindi. "Uzun zaman oldu..."

"Öyle mi? Ne kadar uzun?"

"Sana daha önce iki ilişkim olduğunu söylemiştim. İlk seferim Matt'leydi, sonra da üniversitedeki erkek arkadaşım Finn'le. O bittikten sonra uzun bir süre kimseyle birlikte olmadım." Durdum, avuçlarım terlemeye başlamıştı. "Yaklaşık bir yıl önce, hâlâ Boston'da yaşarken seksi gerçekten özlemeye başladığım bir dönem oldu. Ben de internette tanıştığım ve sadece tek gecelik bir ilişkiyle ilgilendiğini söyleyen biriyle birlikte oldum. Elbette güvendeydim ama çok uzun zaman olmuştu ve buna ihtiyacım vardı." Nefes verdim. Leo çok daha deneyimliyken bunu itiraf etmenin neden zor olduğunu anlayamamıştım.

O da titrek bir nefes verdi. Az önce itiraf ettiğim şeyden dolayı üzgün mü, yoksa tahrik mi olduğunu anlayamamıştım. Sonra, "Bu... ihtiyacını giderdi mi peki?" diye sordu.

"Sanırım. Ama o zamandan beri başka kimse olmadı. Yani uzun zaman oldu." Başımı salladım. "Bunu sana itiraf ettiğime inanamıyorum." Yere doğru bakmaya başladım ama elini çenemde hissettim.

Yüzümü kendi yüzüne doğru çevirdi. "Neden?"

"Bilmiyorum. Bunu hafife aldığımı falan düşünmeni istemiyorum."

"Utanmana gerek yok. İnsansın. İhtiyaçların var." Elini bacağıma doğru indirdi. Sesi kalınlaştı. "Bu konuda gerçekten ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

"Evet."

Dizimi sıktı. "Tamam. Elbette, senin yabancı bir adamla seks yaptığını düşünmeyi sevmiyorum. Ama ne istediğini bilmeni ve bunu kendine itiraf etmeni inanılmaz seksi buluyorum. Biraz çekingen görünüyorsun ama bence içinde bir yerlerde vahşi bir taraf var. Ve ben buna varım. Lanet olsun, buna o kadar çok varım ki." Eğildi ve boynumu öptü.

Tadını çıkarmak için başımı arkaya eğdim. "Sanırım herkesin libidosu farklı zamanlarda zirve yapıyor. Yaşım ilerledikçe seks yapmayı daha çok istemeye başladım."

Leo yastıklarından birini kapıp yüzüne yapıştırdı ve boğuk bir inilti çıkardı.

"Bu da neydi şimdi?" Kıkırdadım.

Yastığın arkasından çıkarken saçları biraz dağılmıştı. "Şu anda beni öldürdüğünün farkındasın, değil mi? En son ne zaman bu kadar tahrik olduğumu hatırlamıyorum. Ve daha sadece konuşuyoruz. Bu hafta sonu henüz böyle hissetmem için çok erken. En iyi davranışımı sergilemem gerekiyordu ama lanet olsun, Felicity..." Siyah egzersiz taytını delmekle tehdit eden devasa ereksiyonu işaret etti. "Tabii ki bu şartlar altında giyilebilecek en kötü şeyi seçmişim. Hâlime bak. Çok acınası."

"Aslında seksi duruyor." Onunla göz göze gelebilmek için kendimi zorladım. "Bence inanılmaz seksisin."

Yaklaştı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet."

Gözbebekleri büyümüş gibi görünüyordu. "Bu his fazlasıyla karşılıklı."

"Uslu davranma konusunda o kadar da endişelenmene gerek yok. Bir zamanlar ne söylemiş olursam olayım, işler değişti. Sanırım en iyi davranışını sergilemediğin hâlini deneyimlemek isteyebilirim."

Dudaklarıma uzun ve sert bir öpücük kondurmadan önce sırıtışını gördüm. Konuşmamızın da verdiği heyecanla dilinin ağzımın etrafındaki her dönüşünde daha da ıslandım.

Leo geri çekildi. "Benden uslu durmamamı isteyerek neye imza attığınızı tam olarak bildiğinizden emin değilim, Bayan Dunleavy."

Tekrar sertleşmiş aletine baktım ve ağzım sulanmaya başladı. *Şu anda bana neler oluyor?*

"Cidden..." dedi. "Seni ne kadar çok istiyor olursam olayım, üzerinde baskı hissetmeni istemiyorum, tamam mı? Umarım bunu biliyorsundur. Ve bilgin olsun, seks yapmadan da birbirimizi keşfedebileceğimiz pek çok yol var. Hem de oldukça."

"Seçeneklerimin neler olduğunu bilmek isterim." Alaycı bir şekilde gülümsedim.

"Bir sürü var, gerçekten."

"Anlat bana."

"Birini detaylıca anlatmamı mı istiyorsun?"

Altdudağımı ısırarak başımı salladım. "Olur."

"Tamam, daha açık olmak gerekirse..." Leo kulağıma eğilip fısıldarken nefesi kulağımı gıdıkladı. "Senin içinde olmaktan daha çok istediğim bir yer yok, Felicity. Ama eğer bunu tercih etmiyorsan, yüzüme oturmanı ve bana çılgınca binmeni isterdim. Seni çığlık attırmanın yollarını bulabilirim. Tek yapman gereken bana ne istediğini söylemek. Top sende ve benim hiçbir sınırım

yok. Ama hiçbir şey yapmamak da bir seçenek. Burada olduğun için mutluyum ve bu zamanı seninle geçirmek için sabırsızlanıyorum."

Bacaklarım beklentiyle titriyordu.

"Bu senin için yeterince açıklayıcı oldu mu?" Kıkırdadı.

"Mmm-hmm," diye mırıldandım, o kadar tahrik olmuştum ki zorlukla konuşabiliyordum. "Kulağa hoş geliyor."

"Bu arada..." Leo bacağıma hafifçe vurdu. "Ben duş alacağım. Soğuk bir duş. Bu sana biraz mahremiyet sağlar. Sen üstünü değiştir. Birazdan aşağıda buluşuruz."

Dudaklarıma son bir öpücük kondurdu ve ben onun bu yatakta kalıp beni becermesini arzuladım. Dillerimiz birbirine dolanırken tekrar geri çekilmeden önce öpücüğü birkaç saniye daha uzattı. "Lanet olsun. Bugün kendimi kontrol etmem lazım." Ayağa fırladı. "Duşa gidiyorum!"

Odadan o kadar hızlı çıktı ki ayağı halıya takıldı. Kapıdan çıkıp gözden kaybolurken, "Kahretsin, ne kadar da havalıyım," dedi.

Gülümsemekten ağzım ağrıyordu. Soyunurken meme uçlarımın çelik gibi sert olduğunu fark ettim. Bikinimi giydikten sonra üzerime bir deniz elbisesi geçirdim ve parmak arası terliklerimi giydim.

Seks hakkındaki tüm o konuşmalar beni ateşlendirmiş ve tahrik etmişti ama beni bu hâle getiren Leo'ydu. Onunla tanıştığım andan itibaren bana bakışı. Beni isteme şekli. Benim onu isteyişim. Hep böyle yoğundu. Sadece derinliğini deneyimleyecek kadar uzun süre kendimi serbest bırakmamıştım.

Aşağıya indikten sonra Leo'yu telefonda gergin bir şekilde konuşurken buldum.

"Bekle, anne," dedi. Sonra bana fısıldadı. "Hemen geliyorum. Annem telefonda."

Elimi sallayarak, "Acele etme," dedim.

Terasa açılan Fransız kapılara doğru yürüdüm ama onun konuşmasına kulak misafiri olmaktan kendimi alamadım.

"O zaman yeni bir tedavi aşamasına başlayacaklar," dedi.

Kalbim sıkıştı. *Kahretsin. Bu babasıyla ilgili olmalı.* Duymamış gibi davranamayarak arkamı döndüm.

Birkaç dakika boyunca annesiyle konuşmaya devam etti. Bir noktada, sonunda onu biraz yalnız bırakmak için yan odaya geçtim. Mutfağa döndüğümde hâlâ konuşmaya dalmış, volta atarken saçlarını çekiştiriyordu.

"Evet. Tamam. Tedaviyi başlatın." Annesinin babasını telefona verdiği anlaşılmadan önce nefes verdi. "Bir anlaşmamız var sanıyordum, ihtiyar. Ben yokken hastalanmak yoktu hani?" Duraksadı. "Nasıl hissediyorsun?"

Leo telefon görüşmesi bitmeden önce babasıyla yaklaşık beş dakika konuştu.

Telefonu kapattı ve bana dönmeden önce bir süre telefona baktı. "Babamın kanseri büyüyor. Tedavi sürecine yeniden başlamaları gerekiyor."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Çok üzgünüm, Leo." Böyle korkunç durumlarda ne söyleyeceğimi asla bilemezdim.

"Geçtiğimiz yıl boyunca iyiydi. Şimdiye kadar akciğer tümöründe bir büyüme olmamıştı. Bu durumun böyle devam edeceğini umuyordum."

"Sadece hayal edebiliyorum. Annen ve senin için çok zor olmalı."

"Şu anda geri dönmeme gerek olmadığı konusunda ısrar ediyor. Dönmem gerektiğini hissediyorum ama aynı zamanda Narragansett'i henüz terk edemem. Bu beni kötü bir insan mı yapar?"

Onun gitme ihtimaliyle içimde oluşan paniği bir kenara ittim. "Bence eve gitmen gerekiyor olsaydı bunu bilirdin. Yedi saatlik bir uçuş mesafesindesin, değil mi? Bir şey değişirse annen sana söylerdi."

Başını salladı. "Bu doğru. Haklısın. Babam bu geziyi çok destekledi. Suçlu hissetmemeye çalışacağım. Bunun yerine olumlu düşünmeliyim, tıpkı diğer tüm tedavi süreçlerinde olduğu gibi bunu da atlatacağına inanmalıyım."

Kollarımı ona doladım. "Şu anda neye ihtiyacın var?"

Bana daha da sıkı sarıldı ve boynuma doğru derin bir nefes verdi.

"Sen. Bu. Sadece sana dokunmam gerekiyor."

Birkaç dakika birbirimize sarıldık. Kalbinin göğsümde attığını hissedebiliyordum.

"Hadi körfeze bir dalıp çıkalım," dedi sonunda.

Dışarı çıktığımızda üzerimdeki elbiseyi başımdan çıkardım. Leo bakışlarını gizli tutmaya çalışıyordu ama onu her fırsatta beni incelerken yakalıyordum. Hiç umurumda değildi çünkü üzerinde sadece mayosu varken onun mükemmel vücudunu seyretmenin her dakikasından zevk alıyordum.

Körfez oldukça soğuk olmasına rağmen sonraki bir saati iki ergen gibi suda oynayarak geçirdik. Suda o kadar uzun süre kaldık ki, suyun içi dışarıdan daha sıcak gelmeye başladı. Leo beni her havaya kaldırdığında ve fırlattığında soğukluğu hissediyordum. Bacaklarımı ona dolamayı, beni öperken sudan ıslanan ağzını hissetmeyi sevmiştim.

Koydan çıktığımızda, "İstersen içeri girmeden önce dışarıdaki duşa girebilirsin," dedi.

"Teşekkür ederim."

Meşhur duşa doğru yürüyüp suyu açtığımda, içimden Leo'nun bir zamanlar yaptığı gibi burada çırılçıplak soyunmak geldi. Yapsaydım ne yapardı acaba?

13

Leo

Parça 13: Spice Girls'ten "2 Become 1"

Felicity boynundaki ipleri çözüp bikini üstünün yere düşmesine izin verdiğinde kalbim neredeyse duracaktı. Ellerini hızla göğüslerinin üzerine koyarak onları örttü. Evet, bu Adirondack sandalyede oturup onun bikinisiyle duş almasının keyfini çıkarmayı planlıyordum. Ama benim önümde soyunmasını hiç beklemiyordum. Bunu hiç mi hiç beklemiyordum.

Ne yapıyor?

Rüya mı görüyorum?

Gözlerini kapattı ve suyun saçlarına yağmasına izin verdi. Sonra ellerini indirdi ve sonunda göğüslerini net bir şekilde görmeme izin verdi.

Lanet olsun.

Neye benzediklerini sadece hayal etmiştim ve gerçek, beklentilerimi aşmıştı. Ben daha onun üstsüz olduğunu bile sindiremeyişken, Felicity bikinisinin altını da çıkardı.

Onun çırılçıplak vücudunu gördüğümde kalbim hızla çarpmaya başladı. Tahrik olduğum kadar donup kalmıştım da. Vajinası pürüzsüzce tıraşlıydı. Lanet olasıca pürüzsüz ve ku-

sursuzdu. Sigmund'un ateşten kasık şakaları buraya kadarmış. *Siktir. Siktir. Siktir.* Mükemmel. *O mükemmel.*

Göz göze geldiğimizde Felicity bana "yanıma gel" dercesine bir bakış attı ve ben de bunun ona katılmam için bir işaret olduğunu hissettim. En azından bu sinyali hayal etmediğimi umuyordum.

Kaya gibi sertleşmiş hâlde hevesle ayağa kalktım ve duşa doğru yürüdüm.

Biraz nefessiz kalarak, "Göze göz, dişe diş, öyle mi?" diye sordum.

"Belki." Yüzünde muzip bir sırıtma belirdi. "Tanışma şeklimizi yeniden yaratabileceğimi düşündüm."

Güzelliğini incelemek için bir an durdum. Onu ilk gördüğümden beri neredeyse her gece bu bedenin hayalini kurmuştum. Hayal gücüm onun hakkını verememişti tabii. Tahmin ettiğim gibi, yüzü ve boynundan çok daha fazlası çillerle kaplıydı. Hepsini sayma hayalim beklediğimden daha zor olacaktı. Yine de denerken ölsem bile umurumda olmazdı.

"Tanrım. Mükemmelsin. Şu anda seni ne kadar çok istediğimi biliyor musun, Felicity?"

"Hayır... ama bence bana göstermelisin."

Nefesim kesildi. "Emin misin? Ne istediğini bildiğinden emin değilim."

Nefes nefese kaldı. "Evet. Biliyorum."

İnledim, dudaklarımı boynuna götürdüm ve dilimi göğsünde gezdirmeden önce emdim.

Göğsünün üst kısmı, kolları ve bacakları çillerle kaplıyken, doğal olarak birbirine yakın ve mükemmel yuvarlaklıkta olan göğüslerinde neredeyse hiç çil olmadığını görünce şaşırdım. Sanki Tanrı'nın çilleri tükenmiş gibiydi.

Pembe renkli meme ucunu ağzıma aldım ve öyle sert emdim ki canını yakmadığımı umdum. Sonra aynısını diğer tarafa da yaptım. Elim aşağı kaydı, emmeye devam ederken bir anlığına kıçını avuçladım.

Dizlerimin üzerine çökerek ellerimi göğüslerinden karnına doğru kaydırdım ki burada da vücudunun diğer kısımlarına kıyasla pek çil yoktu.

Güzel, çıplak vajinası artık göz hizamdaydı. Kafamı kaldırıp ona baktım ve bana bakan gözlerindeki arzuyu fark ettim, nefesi her saniye ağırlaşıyordu.

Karşı koyamayarak ağzımı dayadım ve dilimi gezdirmeye başladım. Onun tadını ilk kez tanımanın zevkini çıkarırken gözlerim geri yuvarlandı. *Cennet gibi.* Onu yalamaya devam ederken beni saçlarımdan kavradı.

"İşte bu. Saçlarımı çek," diye inledim ona karşı. "Ağzımı kullan."

Başparmağımı klitorisinin üzerine bastırarak hassas etini yaladığım sırada, doyumsuz dil hamlelerime karşılık vermek için kalçalarını hareket ettirmesinden ve ellerinin her bir çekişi ve tırmalamasından zevk alıyordum. Birkaç dakika boyunca onu yemeye devam ettim, ta ki aniden geri çekilene kadar.

Onu incitecek bir şey yapmış olmaktan korkarak ayağa kalktım. "İyi misin?"

Su üzerimize akarken gözlerimin içine baktı ve "Neredeyse boşalıyordum," dedi.

"Bu kötü bir şey mi?"

"Önce içimde olmanı istiyorum, Leo."

Hevesli kalbim hızla çarpıyordu. Onunla tartışmaya ya da bunu sorgulamaya hiç niyetim yoktu. Ona ihtiyacım vardı.

"Gidip bir şeyler alayım," dedim, o devasa prezervatif kutusunu almak için yukarı çıkmaya hazırlanıyordum.

Beni bileğimden yakaladı. "Sadece bilmeni istiyorum... Doğum kontrol hapı kullanıyorum. İlk görüşmeye başladığımızda, her ihtimale karşı tedbirli olmak için hap kullanmaya başladım. Olmayacağına hiç güvenmedim. Yine de daha dikkatli olmak istersen prezervatif kullanabiliriz."

Benim için doğum kontrol hapı mı kullanmaya başlamıştı?

Beynimdeki çarklar dönmeye başladı. Hiçbir engel olmadan kendimi onun içine gömmekten başka bir şey istemiyordum.

"Hiçbir şey kullanmasam... sorun olur mu?"

"Benim için sorun değil ama daha dikkatli olmak—"

"Hayır. Seni çıplak hissetmek istiyorum. En azından bir kez."

Duştan çıkarken Felicity başıyla onayladı. Bir havlu aldım ve kendi vücudumdan önce onunkini kuruladım.

"Hadi içeri girelim," dedim boğuk bir sesle.

Daha başını bile sallayamadan onu kollarıma aldım ve evin içine taşıdım, zonklayan sikim o kadar sertleşmişti ki düpedüz acı veriyordu. Eve doğru ilerlerken dudaklarımız bir öpücükle birbirine kilitlendi.

"Hadi bunu ateş başında yapalım," dedi.

Daha önce elektrikli şömineyi açmıştım ama bunun böyle bir sahnenin arka planı olacağını hiç düşünmemiştim. Belki yatak odam ilk seferimiz için daha uygun bir yer olabilirdi, yine de umurumda değildi.

Neredeyse birbirimizin üzerine yığılarak yere düştük. En azından altımızdaki halı oldukça yumuşaktı. Şömine kükrerken onu hiç bu kadar sert öpmediğimi fark ettim, önce boynundan aşağıya sonra da vücudunun tamamı boyunca.

"Yatağa geçmek istemediğine emin misin?" Teninin üzerindeyken mırıldandım.

"Hayır. Lütfen. Sadece..." Sözleri kesildi. "Beni burada becermeni istiyorum."

Siktir. Duymam gereken tek şey buydu. Saniyeler içinde mayomu indirdim ve sikimi girişine yerleştirdim, içine girmek için bir saniye bile bekleyemedim. İçinde olmanın verdiği inanılmaz his karşısında nefesim kesildi. Sıcak ve ıslaktı; hayal ettiğim her şey ve daha fazlasıydı. İçine girip çıkmaya başladım ve boşalmamak için kendimi tutmakta zorlandım.

"Çok iyi hissettiriyorsun, Felicity. Çok korkuyorum."

"Neden?" diye soludu.

"Çünkü seni parçalayacakmış gibi hissediyorum."

"Yap," dedi nefes nefese. "Bunu kaldırabilirim."

Bu noktaya nasıl bu kadar hızlı geldiğimizi bile bilmeden onu

pervasızca sikmeye başladım. Daracık vajinasının sikimi sarmasından aldığım saf zevk, sonuçları düşünmemi imkânsız hâle getiriyordu.

Bacaklarını geriye doğru büküp içine girdiğimde altımda kıvrandı. Hayatım boyunca hiç olmadığım kadar kontrolden çıkmış hissediyordum. Beni tutan hiçbir şey yoktu; ne sonuç korkusu ne de güvensizlik. Bu benim için bir ilkti: gerçekten kendimi bırakmak. Bunu prezervatifsiz hiç yapmamıştım ve çıplak bedenlerimizin sürtünmesi sırılsıklam ve coşkuluydu. Onunla; kalbimi, bedenimi ve ruhumu tamamen ele geçiren bu güzel kadınla, bu hissi yaşadığım için çok mutluydum.

"Bu şekilde içinde olduğum ilk kadınsın ve bu hayal edebileceğimden de iyi. Bu... çok... Lanet olsun... İyi hissettiriyor."

"Biliyorum." Nefes nefese kaldı. "Biliyorum, Leo."

Onu o kadar sert beceriyordum ki, oturma odasının zemininde olmamız daha iyi olmuş olabilirdi çünkü şimdiye yatağı kesinlikle kırmıştık. Dayanamayacağımı hissederek yavaşladım, kendimi çok erken patlamadan durdurmayı umuyordum.

Ama yavaşladığım anda Felicity kalçalarını daha hızlı sallamaya başladı. Hızımı artırmaktan başka çarem yoktu ki bunun benim sonum olacağını biliyordum.

Saniyeler içinde orgazmım zirveye çıktı ve patlayan bir volkan gibi içimden fışkırmaya başladı.

"Siktir," diye bağırdım boşalmaya başladığımda, çekilmemiş olmamın sorun olmamasını umuyordum.

Spermim onu doldururken, vajinasının etrafımda kasıldığını hissettim. Felicity orgazm olurken zevkle çığlık attı.

Birkaç dakika boyunca yerde yattık, hâlâ onun içindeyken öpüştük. Doymuş olmamız gerekirken, ben sadece daha fazlasını istiyordum. Dilimi boynunun altındaki çiller boyunca gezdirdim ve sonra ağzımı indirerek yumuşak bir şekilde göğüslerine bastırdım. Kafamı kaldırdığımda yaptığım her hareketi izliyordu.

"Seni yiyip bitirmemi izlemek hoşuna gidiyor, değil mi? Burada parçalanmamı izlemek hoşuna gidiyor."

Gülümsedi. "Suçluyum. Özellikle içime girip çıkarken yüzünü seyretmeyi çok sevdim. Ve boşaldığında gözlerinin geriye kayışını."

"Çok sakin ve soğukkanlıydım."

Güldü. "Tam tersiydin."

Onun yanına uzanmadan önce içinden çıktım. "Bu gece için büyük planlarım vardı. Seni akşam yemeği için güzel bir restorana götürmek istiyordum, sonra belki seni odama çıkarır ve seninle düzgün bir şekilde sevişirdim. Seni yerde becermek biraz barbarca oldu."

Parmağını çenemde gezdirdi. "Mükemmeldi."

"Biliyor musun? Ben de öyle düşünüyorum. Ve bu yerden kalkmak bile istememem yanlış mı? Sonsuza kadar seninle burada, bu şöminenin önünde uzanmak istiyorum."

"Yemeği paket almalıyız ki çıplak yiyebilelim."

"Sen tam da bana göre bir kadınsın, bunu biliyor musun?"

"Yaz sonunda senden vazgeçmek zorundayım," dedi omuz silkerek. "Bu gece seni kimseyle paylaşmak istemiyorum."

Bir gerçeklik dalgası çarptığında göğsüm sıkıştı. Onunla yatma kararım işleri çok daha karmaşık hâle getirmişti. Her ne kadar bu deneyimi asla takas etmeyecek olsam da, şu anda ona ne kadar bağlı hissettiğimi göz önünde bulundurduğumda, bu muhtemelen bir hataydı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Ona daha önce hiç böyle hissetmediğimi söyleyemedim. Gitmek üzereyken kalbimi böylesine açmak adil olmazdı.

"Ne kadar berbat durumda olduğumu düşünüyorum," dedim sonunda.

"Bir tek sen değilsin."

Ayağa kalktım ve ona elimi uzattım. "Hadi. Şimdi seni odama götüreceğim."

Onu kaldırıp merdivenlerden yukarı taşırken Felicity kıkırdadı.

Onu yatağa yatırdıktan sonra vücudunun her yerini öpücüklere boğdum.

Zarif elini göğsüme koydu, düşünceli görünüyordu.

"İyi misin?" diye sordum.

Bakışlarıma karşılık verdi. "Evet. Gerçekten öyleyim. Bu yaşadığım en güzel 4 Temmuz'du."

"Az önce kendi havai fişeklerimizi yaptık, değil mi?"

Yanakları sevimli bir şekilde kızarırken gülümsedi.

Bugün garipti. Huzurlu hissetmekten bir anda endişeli hissetmeye geçmiştim. Onun hakkında hâlâ öğrenmem gereken çok şey vardı ve zamanım tükeniyordu.

"Bana senin hakkında kimsenin bilmediği bir şey söyle," dedim. "Tümüyle bana ait olan bir sırrını istiyorum."

Gözlerini kırpıştırdı. "Sakladığım iğrenç bir şey yok. Sadece arkasına saklandığım şeyler var."

Kızıl saçlarından bir tutamı parmağımın etrafında döndürdüm. "Ne demek istiyorsun?"

"Kendimi güçlü olduğuma ikna etmek için bazen bir güç maskesinin arkasına saklanıyorum. Çoğunlukla öyleyim. Ama kendime ve diğer insanlara söylediğim bazı yalanlar var. Sana da aynısını söyledim. Ya da en azından ima ettim."

"Neymiş o?"

"Kimseye ihtiyacım olmaması. Bu doğru değildi. Herkesin birine ihtiyacı vardır. Ve bana babamı bulma fikri hakkında ne hissettiğimi sorduğunda tam olarak dürüst değildim. Gerçek şu ki, reddedilmekten korkuyorum. Kalbimin derinliklerinde beni sevebilecek bir baba düşüncesi beni o kadar duygulandırıyor ki bunu düşünemiyorum bile. Kendime izin veremem. Yani, ilk tanıştığımızda göründüğüm kadar güçlü değilim. Bu benim sırrım. Ya da iki sır."

İtirafı kalbime dokunmuştu. "Bunu paylaştığın için teşekkür ederim. Yine de söylemeliyim ki, bu seni benim için daha az güçlü yapmıyor. Güç duygulardan değil, eylemlerden gelir. İçimizde nasıl hissettiğimizi, duygularımızı veya zayıflıkları-

mızı kontrol edemeyiz. Ancak bunlara rağmen nasıl dayanıklı olacağımızı kontrol edebiliriz. Bu anlamda, tanıdığım en güçlü insanlardan birisin. Duygusal hassasiyetlerin, en azından sevgiye duyduğun ihtiyacın, kesinlikle bundan bir şey eksiltmiyor."

Parmaklarını benimkilerle birleştirdi. "Senin sıran. Bana daha önce kimseye söylemediğin bir şey söyle."

Vay canına. Samrım bunu ben istemiştim.

Tavana bakarak, "Mantıksal olarak bunun benim hatam olmadığını bilsem de kardeşimin hayatta olmaması yüzünden sık sık kendimi suçluyorum," dedim. "Bana onun varlığını internette okuduğunu söylediğinde boğazım düğümlenmiş ve şaşırmıştım. Sana daha fazlasını anlatmak istemiştim. Ama bu konuda konuşmak benim için çok zor, gerçekten bu konuda hiç konuşmadım."

Gözlerimi kapattım. "Onunla birlikte anne karnında geçirdiğimiz sürenin hayatta kalamayana kadar onun sistemini altüst ettiği fikrinden asla kurtulamayacağım. Sık sık bir erkek kardeşim olsaydı hayatım nasıl olurdu diye merak ediyorum. Tüm ihtişamı, ailemi memnun etmenin tüm sorumluluğunu isteyebilirdi ve ben de bunu almasına memnuniyetle izin verirdim. Üzerimdeki yükün bir kısmını hafifletebilirdi. Onun varlığı benim Westfordshire'dan çıkış biletim olabilirdi. Belki de onu asla terk etmek istemezdim. En iyi arkadaşım olabilirdi. Ama bunu asla bilemeyeceğim." Nefes verdim. "Ailemi memnun etmek için her zaman büyük bir ihtiyaç duymamın nedenlerinden biri de o. Bazen Tanrı'nın yanlış seçim yapıp yapmadığını merak ediyorum." Sonunda gözlerinin içine baktım. "İşte sırrım bu."

Sanki acımı dindirmek istermiş gibi eğildi ve beni öptü.

"Açıkçası böyle hissetmen beni çok üzüyor ve sana bunun senin hatan olmadığını söylediklerinde insanlara inanmanın her zaman kolay olmadığını biliyorum," dedi. "Ama anlıyorum. Bazen üzerinde kontrolümüz olmayan şeyler için kendimizi suçlarız. Sık sık annemin beni doğurmasaydı hayatta olup olmayacağını merak ederim. Uyuşturucuyla mücadele ederken gayrimeşru bir çocuk sahibi olmanın baskısı onu uçuruma mı

itmişti? Bunu asla bilemeyeceğim. Ama ben de böyle şeyler düşünüyorum."

Gülümsedim. "Annen her neredeyse, eminim kızıyla gurur duyuyordur."

"Beni oturma odanın zemininde becermene izin verdikten sonra bugünlük duymayabilir." Kızardı. "Ama genel olarak, evet."

"Aslında lafı açılmışken, şu anda bu yatakta tekrar yapmak istiyorum," dedim aptal gibi sırıtarak. "Ama bence önce yemek yemeliyiz çünkü enerjiye ihtiyacın olacak."

Pencerenin dışında havai fişekler patlayınca Felicity yerinden sıçradı. "Tanrım! Bir an için silah sesi sandım. Doğru ya, bugün 4 Temmuz. İnsanı sinsice yakalıyorlar."

"Hayattaki en iyi şeyler genellikle öyle yapar." Gerçek bu değil mi?

Felicity Dunleavy bir anda dünyama girmiş ve hayatımı olabilecek en iyi şekilde altüst etmişti.

Duzenleme
Ny.ozlem

14

Felicity

Parça 14: Beyoncé'den "Drunk in Love"

Pazar günü nasıl bu kadar çabuk geldi? Leo'nun evine geldiğimden beri bir rüyanın içinde yaşıyordum. Cuma günü, tamamen birbirimizin vücutlarını tanımakla geçmişti; birden fazla odada, birden fazla yüzeyde ve birden fazla şekilde. O gece, seksten kaynaklanan bir sersemlik hâli içinde geçmişti.

Ardından cumartesi, dışarı çıkıp günü geçirmek için Newport'a gitmiştik. Leo'yu meşhur malikâneleri görmeye götürmüştüm. Orada akşam yemeği yemiş ve erkenden Narragansett'e dönmüştük çünkü seks yapmak için daha sonrasını bekleyemeyecek kadar azmıştık. Bu hafta sonu, Leo'yla geçirdiğim bu değerli anların her birini iyice hatırlamak istediğim için, bilinçli olarak içmemeye karar vermiştim.

Ancak pazar öğleden sonra mutfakta durup onun kahve makinesiyle uğraşmasını izlerken, her şeyin gerçekliği bir anda üzerime yıkıldı. Bu adama âşık olmuştum ve sadece birkaç haftası kalmıştı. Sonrasında onu bir daha asla görmeyecektim. Plan hep buydu ama nedense bu acı gerçek bana hep dalgalar hâlinde çarpıyordu ve ve bu seferki dalga beni tamamen yıkmıştı.

Kahve makinesinin düğmesine bastıktan sonra Leo yanıma geldi. Gözleri, ona karşı hissettiğimle eşleşen açık bir şefkat taşıyordu. O anda fark ettim ki eğer bir içki içmezsem —şu an demlenmekte olanı değil— bu acı dayanılmaz olacaktı. Bunu uyuşturmam gerekiyordu. Bunun yanlış olduğunu biliyordum ama duygularımın daha fazla tırmanmasını göze alamazdım.

"Dalgınlaştın," dedi. "Her şey yolunda mı?"

"Bence biraz tekila içmeliyiz."

"Bu çok rasgele oldu."

"Biliyorum. Ama bütün hafta sonu usluydum. Biraz çakırkeyif olma havasındayım."

Bu gece endişelerimi unutmak için çakırkeyif olmaktan fazlası gerekecekti.

Eğildi ve dudaklarını dudaklarıma dayayarak konuştu. "Benden faydalanmaya mı çalışıyorsun? Bunu alkol olmadan da yapabileceğini biliyorsun, değil mi?"

"Daha önce hiç sarhoşken seks yapmadım. Bence denemeliyiz. Kendimi bu şekilde serbest bırakacak kadar güvende hissetmemi sağlıyorsun."

"Benimle kafayı bulmak mı istiyorsun?" Yüzünde sinsi bir sırıtma belirdi. "O zaman tekila olsun."

Leo *shot* bardaklarını ve şişeyi aldı, ardından körfeze bakan terasta içkilerimizin tadını çıkarmak için arka tarafa yöneldik.

Bir saat sonra ikimiz de sarhoş olmuştuk.

Sonrasında kendimi Leo'nun kucağında, üst kattaki yatak odasına çıkarken buldum. Alkol sadece tüm kaygılarımı uyuşturmakla kalmamış, normalde var olmayan maceracı bir yanımı da ateşlemişti.

Leo beni yatağa atarken, "Bağlayın beni, lordum," diye mırıldandım.

Güldü. "Bunu söylemiş olamazsın."

"Hangi kısımdan bahsediyorsun? Bu arada, sana böyle hitap etmem seni rahatsız etmiyor, değil mi?"

"Başka birinden duysam sinir bozucu olurdu ama senden du-

yunca çok seksi oluyor. Tekrar söylemekten çekinme ama ben aslında seni bağlama kısmından bahsediyordum."

"'Lord Covington köylü kızı bağlıyor' oynayabilir miyiz?"

"Sarhoşken kötü biri oluyorsun, bunu biliyor musun?" Dizlerini vücudumun iki yanına yerleştirdi ve boynumu öptü. "Bu senin şeytani tarafını ortaya çıkarıyor."

Omuz silktim. "En azından yollarımız ayrılmadan önce her iki tarafımı da deneyimlediğini söyleyebilirsin."

"Şu anda bundan bahsetme, gidişimden."

"Sana karşı gelirsem ne yapacaksın?"

"Dur tahmin edeyim... doğru cevap seni bağlamak mı?"

"Belki."

"Ne istediğinize dikkat edin, Bayan Dunleavy. Size tam olarak istediğinizi ve daha fazlasını vermekte bir sorunum yok. Özellikle de şu anda hissettiklerimden sonra."

"'Ve daha fazlası' kısmını merak ediyorum."

Leo gözlerinde bir parıltıyla yataktan fırladı ve dolabma gitti. Kravatlarından biriyle geri döndü.

"Ellerini başının üzerine kaldır," diye emretti. Gözleri çok ciddiydi ve içimi bir heyecan kapladı. Leo kravatı bileklerime doladı ve düğümledi. "Gözlerini de bağlardım ama onlara bakmayı çok seviyorum."

Bikinimi çıkarmayı başardıktan sonra şortunu indirdi ve parlayan aletini havada bıraktı.

"Önce ne yapayım?" diye sordu.

"Ağzımı becer."

Bu hafta sonu ona sadece bir kez oral seks yapmıştım, o da banyoda gizlice yaklaştığım rasgele bir andı. Hazırlıksız yakalanmıştı ve birkaç saniye içinde boşalmıştı.

"Zayıflığımı keşfettin, değil mi? Belki bu sefer yirmi saniyeden fazla dayanabilirim."

Ellerim hâlâ başımın üzerindeyken biraz doğruldum, Leo yatakta önümde diz çöküp aletini ağzıma soktu. Gözleri geriye kayarken inledi, onu boğazıma kadar alırken tamamen zevke teslim oldu.

Aniden çekildi ve aşağı kaydı. "Bacaklarını iyice aç."

Saniyeler içinde kendini içime itti ve beni sertçe becerdi. Keşke ellerim serbest olsaydı da saçlarını tutabilseydim diye düşündüm ama kontrolü biraz olsun bırakmanın tahrik edici bir yanı vardı.

"Siktir, tüm yükümü boşaltacağım, Felicity," diye inledi. "Lanet olası vajinan ve alkol beni güçsüzleştiriyor. Ama senin hâlâ boşalmaya hazır olmadığını biliyorum."

Başımı arkaya eğerek, "Göğsüme boşal," diye nefes aldım.

Gözleri büyüdü, dışarı çıkıp aletini sıcak spermi tenime fışkırana kadar sıvazladı. Orgazm olurken ağzının açık kalması ve üzerimi kaplarken çıkardığı sesler nefes kesiciydi.

"Çöz beni," diye yalvardım, inanılmaz derecede tahrik olmuştum.

Dediğimi yaptı ve ellerim serbest kaldığı anda iki parmağımla daireler çizerek klitorisimi okşadım. Leo, ben kendimi tatmin ederken dikkatle izledi. Bacaklarımın arasındaki kasların kasılması sadece birkaç saniye sürdü.

"Her yerin spermlerimle kaplı halde seni bunu yaparken izlemek gördüğüm en seksi şeydi."

Üstüme uzanıp dilini ağzıma kaydırdı ve bir kez daha derin bir öpücükle birbirimize düştük.

Tekilayı bulduk ve günün geri kalanında sarhoş hâlimizle yatakta kaldık.

Öğleden sonra akşama döndü ve biz tekrar sevişmeyi bitirmiştik ki Leo yavaşça içimden çıkıp, "Seni... becermeyi çok seviyorum," dedi.

Kalbim neredeyse duracaktı. Bir an için beni sevdiğini söylediğini sandım. Bunu sarhoşken söylemiş olmasının bir önemi olur muydu? Muhtemelen hayır. Ama cümleyi tamamladığında, rahatladığım kadar hayal kırıklığına uğradığımı da hissettim.

Neden onun bu sözleri söylemesini isteyeyim ki? Aptal.

Oda biraz dönüyordu ama tekiladan pişmanlık duymuyordum. İşini yapmıştı. Beni sevdiği ya da sevmediği düşüncesinin uzaklaşması için dua ettim ve zihnimi başka bir şeye zorladım.

Leo'nun ipek çarşaflarına gömülürken rasgele bir sarhoşluk ilanı daha yaptım.

"Keşke bir Shetland midillim olsaydı."

Leo kahkahayı bastı. "Tanrı aşkına bu da nereden çıktı?"

Hıçkırdım. "Tekilayı suçla. Ama bir Shetland midillisi gençken çok istediğim bir şeydi ve nedense şu anda gerçekten bir tane istiyorum."

"Yani, hemen şu anda mı?"

"Evet."

"Hukuk fakültesine giderken yanında götürür müsün?"

"Sorun orada başlıyor zaten."

"Aile mülkümüzde birkaç atımız var aslında."

"Gördün mü? Şanslısın. Bir Shetland midillisi hemen uyum sağlardı."

"Sanırım hepsini hafife alıyorum." Leo boynuma sokuldu. "Shetland'ın nesini seviyorsun?"

"Hiç gördün mü?"

"Gördüğümü söyleyemem." Komodine uzandı ve telefonunu aldı. "Bir bakayım." Bir süre kaydırdı. "Ah. İskoçlarmış. Bin sekiz yüzlü yıllarda İngiltere'deki kömür madenlerinde çalıştırılmak üzere yük atı olarak kullanıldıkları yazıyor." Bana döndü. "Temelde İngilizler. Bu yüzden onları seviyorsun."

Kıkırdadım. "Bundan olmalı."

"Gerçi, ben senin at gibi *donanımlı* erkeklerden hoşlandığını sanıyordum. Atların kendilerinden değil." Kendi kendini tokatladı. "Tanrım, kuzenim gibi konuşuyorum. Özür dilerim." Telefonundaki görüntüye tekrar baktı. "Çok küçükler, değil mi?"

"Evet. Çok tatlılar."

Telefonu fırlattı ve kollarını bana dolayarak başımın üstünü öptü. "Sen de çok tatlısın."

Gecenin geri kalanını en iyi şekilde değerlendirmek istiyordum ama bir şekilde Leo'nun kollarında uzanmam, uykuya dalmadan önce hatırladığım son şey oldu.

Pazartesi sabahına kasvetli bir hava gölge düşürmüştü. Kısa tatilimiz resmen sona ermişti ve bu beni çok üzüyordu. Beklediğim gibi korkunç bir akşamdan kalma hâliyle uyandım. Leo simit almak için Dunkin' Donuts'a gitti ve sadece simitle değil; çörekler, diğer hamur işleri ve dev bir kutu kahve ile geri döndü.

"Tüm kasabanın kahvaltısına sponsor olduğumuzu fark etmemiştim," diye takıldım.

"Neyi sevdiğinden emin değildim, o yüzden çeşit olsun istedim. Ve bu sabah kahveye oldukça ihtiyacın olacağını düşündüm."

"Bu kesinlikle yeterli."

Telefonunu kontrol ederken biraz gergin görünüyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum. "Sig mi? Yakında Boston'dan dönüyor olmalı."

Telefonunu cebine yerleştirdi. "Hayır, kimse mesaj atmadı. Sadece saate bakıyordum."

"Telefonuna çok sık bakıyorsun. Birinin sana mesaj attığını düşündüm."

Tereddüt etti. "Bir... ziyaretçi bekliyorum."

Daha detaylandıramadan kapı çaldı.

"İşte geldi. Burada bekle. Hemen döneceğim."

Beklemek yerine onu antreye kadar takip ettim.

Kapıyı açtığında gözlerime inanamadım.

Ağzım açık kalmıştı.

Verandada bir adam, hayatımda gördüğüm en güzel, gri Shetland midillisinin yanında duruyordu.

"Leo, ne yaptın sen?"

Cevap vermeden cüzdanından bir tomar para çıkarıp adama ödedi. Biraz bilgi alışverişinde bulundular ve ben daha ne olduğunu anlamadan adam gitti, midilli kaldı. Ağzım hâlâ açıkken yanına gittim ve yumuşak yelesini okşamaya başladım.

"Deli misin sen?" diye bağırdım Leo'ya.

"Tamam, beni dinle. Ben—"

"Onunla ne yapacağız?"

"Dün gece sen sızdıktan sonra bölgede satılık Shetland midillisi olup olmadığına bakmak için internete girdim. Şansıma Florida'ya taşınmak üzere olan sahibi bu küçük dostumuzu sahiplendirmek istiyordu. Onunla birkaç hafta eğleniriz ve sonra ikimiz de şehirden ayrılmadan önce ona kalıcı bir ev buluruz diye düşündüm."

"Tamam... ama onu nereye koyacaksın?"

"Onu burada tutacağım."

Etrafıma bakındım. "Burada mı?"

"Evet. Sigmund aldırmaz."

"Ona bir yuva bulamazsak ne olacak?"

"En kötü ihtimalle onu İngiltere'ye geri götürürüm. Mülkümüzdeki diğer atlara katılabilir."

"Bir atı İngiltere'ye göndermenin ne kadar pahalı olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Büyük bir köpekten çok daha büyük değil. Bu bir sorun olmamalı."

"Eve bir at getirdiğini nasıl açıklayacaksın? Ailen delirdiğini düşünecek."

Telefonumu çıkardım ve hızlı bir Google araması yaptım. "Aman Tanrım, Leo. On bin dolar mı? Bir atı yurtdışına göndermek yaklaşık olarak bu kadar tutuyor!"

"Önemli değil." Bana doğru yürüdü. "Sana şunu sorayım. Seni mutlu etti mi?

"Evet. Çok, ama—"

"O zaman her kuruşuna değer." Midilliyi okşadı. "Sana dünyayı sunamam. Sana kendimi bile veremiyorum. Yaz sonuna kadar onu sana vermeme izin ver. Sonra söz veriyorum, kendi evim bile olsa iyi bir yuvaya gitmesini sağlayacağım."

Gözlerim yaşardı. Az önce söyledikleri beni çok duygulandırmıştı. Ve bu, birinin benim için yaptığı en tatlı şeydi.

"Seninle birlikte gelme ihtimalinden dolayı onu biraz kıskanmam yanlış mı?" Gözümden bir damla yaş düştü.

Leo diz çöktüğüm yerde benimle buluşmak için eğildi. Gözyaşlarımı sildi ve at kişneyip ânımızı bölene kadar beni uzun uzun ve tutkuyla öptü.

"Bir adı var mı?" diye sordum.

"Hiç sormadım." Hayvana döndü. "Kendini tanıt!"

At tekrar kişnedi.

Gülmekten başımı salladım. "Bu çok gülünç."

"Gerçekten de öyle." Leo hayvana baktı. "Hmm... Bu onun için uygun bir isim olurdu, sence de öyle değil mi?"

"Ne?"

"Gülünç."

"Biliyor musun?" Kollarımı midillinin boynuna doladım ve ona sarıldım. "Tuhaf ama daha iyi bir isim düşünemiyorum."

İşte buradaydı: Yeni, geçici aşk çocuğumuz.

Günün geri kalanını onun için malzemeler alarak geçirdik. Gülünç, Leo'ya giderek artan bağlılığımdan kurtulmak için ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı "o" şeydi. Yine de hem bir ata hem de elimde tutamayacağım bir adama âşık olmayı gerçekten istiyor muydum?

Az önce kendime itiraf ettiğim şeyi fark ettiğimde donup kalmıştım: Leo'ya âşık oluyordum.

15

Leo

Parça 15: Bon Jovi'den "Never Say Goodbye"

Felicity, tam anlamıyla tüm günü atla haşır neşir olarak geçirdikten sonra pazartesi akşamı evine döndü. Sigmund o gece seyahatten döndüğünde yeni ev arkadaşımız konusunda pek de mutlu görünmüyordu.

"Oturma odamızda ne diye bir at var ki?"

Bakmakta olduğum dergiyi kapattım. "Ah, dönmüşsün."

"Evet. Görünüşe göre Boston'da kalmalıymışım. Neler oluyor böyle?"

"Bu Gülünç."

"Bunu bana mı söylüyorsun?"

"Hayır. Adı bu. Gülünç. Onu Felicity için aldım."

"Nedenini sorardım ama mantıklı bir cevap alma ihtimalim olduğunu sanmıyorum."

Oturma odasının bir bölümünü çevrelemek için bir bahçe kapısı kurmuştuk.

"Bana hep bir Shetland midillisi istediğini söyledi, ben de bir tane almaya ve yazın geri kalanında burada tutmaya karar verdim."

"Evet. Bu çok mantıklı, Leo. Konu ona geldiğinde biraz aptal olduğunu biliyordum ama bu, işi yeni bir seviyeye taşıyor."

"Merak etme. Normalde zamanını yan bahçede geçirecek. Bu akşam yağmur yağdığı için onu içeri aldım."

"Burayı komik bir çiftliğe çevirmeden önce... En azından onunla sevişebildin mi?"

"Bu seni ilgilendirmez."

Güldü. "Sana bıraktığım prezervatif kutusunu kontrol edeceğim ve açılıp açılmadığına bakacağım."

"Bu sana hiçbir şey söylemeyecek." Sözlerimden hemen pişman oldum.

"Nedenmiş o? Lütfen bana çavuşu giydirdiğini söyle."

Yanıt vermeyişim ve belki de yüzümdeki ifade onun doğru cevaba ulaşmasını sağlamıştı.

Gözleri büyüdü. "Onunla hiçbir şey kullanmadın mı? Delirdin mi sen?"

"Doğum kontrol hapı kullanıyor."

Ses tonunu yükseltti. "Ne dediği umurumda değil. Ona güvenemezsin."

"Evet, ona güvenebilirim. Güveniyorum da."

"O zaman düşündüğümden daha aptalmışsın."

"Böyle şeyleri hafife almadığımı biliyorsun. Her zaman dikkatli olmuşumdur, herkese karşı."

"Seni ne kadar kolay tuzağa düşürebileceğinin farkında mısın?"

"Bunu yapmaz."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü onu tanıyorum ve ona tanıdığım herkesten daha çok güveniyorum. Tanrı aşkına, ona senden daha çok güveniyorum."

"Bence sen resmen hayal görüyorsun."

"Bu seni ilgilendirmez, Sigmund. Ayrıca benim güvendiğim ve doğum kontrol hapı kullanan biriyle korunmasız seks yapmam, senin aynı anda birden fazla kadınla yatıp sadece prezervatife güvenmenden nasıl daha kötü olabilir? Yırtılabilir. Hiçbir

şey kusursuz değildir. Aletini birine her soktuğunda risk alıyorsun."

"Prezervatifle en azından biraz kontrol edebiliyorum. Elinde hap aldığına dair onun sözünden başka bir kanıt yok. Ya hamile kalırsa? Bunu ailene nasıl açıklayacaksın? Hayatının sonuna kadar onunla sıkışıp kalırsın."

Onunla sıkışıp kalırsın.

Felicity'ye kalıcı olarak bağlanma fikrinin beni korkutacağını mı düşünüyordu? Bu bende tam tersi bir tepki uyandırdı: Belki de onu hamile bırakmak, beni onunla birlikte olmaktan başka seçeneğimin olmadığı bir duruma sokacaktı. Bu senaryoda, kalbimin sesini dinlemek ve doğru olanı yapmak aynı şey olurdu.

"Bunu daha fazla tartışmamıza gerek yok," dedim.

"Evet çünkü belli ki seninle konuşmak işe yaramıyor."

Memnuniyetle konuyu değiştirdim. "Hafta sonun nasıl geçti?"

Sigmund ayakkabılarına baktı ve "Daha iyi olabilirdi," diye mırıldandı.

"Neden?"

"Görünüşe göre küçük bir hareme sahip olmak sadece kimse bağlanmadığı sürece iyi." Gözlerini devirdi. "Onlar... kavga etmeye başladılar."

"Neden?"

"Benimle yeterince yalnız kalamamakla ilgili. Rekabete girmeye başladılar. İşler tuhaflaştı ve ben bir anda hafta sonunun bitmesine hazırdım."

"Yani artık Marialar yok, anladığım kadarıyla."

"Hayır."

Onun son "ilişkisini"—tabii buna ilişki denilebilirse— eğlenceli buluyordum çünkü dikkatini benden uzaklaştırıyor gibiydi. Ama muhtemelen zamanını meşgul edecek başka birini bulması uzun sürmeyecekti.

Ertesi sabah kuzenimden gelen bir mesajla uyandım.

Sigmund: Hey, aptal. O lanet atın az önce yere sıçtı. Ben kusmadan aşağı gel de temizle.

Pekâlâ. Güne tam olarak istediğim gibi başlamamıştım ama sanırım hayvanı satın alma konusundaki aceleci kararımdan dolayı bunu hak etmiştim.

Ortalığı temizledikten sonra atı dışarı çıkardım ve karnını doyurdum. Güzel bir gündü, bu yüzden suçlu hissedeceğim bir şey yapmadan yan bahçede takılabilirdi. Onun için kalıcı bir yuva bulmaya başlamam gerekiyordu. Ne kadar erken aramaya başlarsam o kadar iyiydi. Ama kesinlikle Gülünç'e iyi bir yuva bulmak sorunlarımın en küçüğüydü. Özellikle bugün, Felicity'den ayrılmak zorunda kalmanın kaçınılmazlığı konusunda her zamankinden daha da üzgün hissediyordum. Birbirimizi sadece birkaç haftadır tanıdığımıza inanmak zordu çünkü onun hayatımda olmadığı bir zaman dilimini hatırlamakta zorlanıyordum.

Bugün için planlarım suya düşmüştü. Normalde salı günü Bayan Barbosa'nın evine gidecektim ama elektrikçinin ve tesisatçının işlerini tamamlamaları için bir güne daha ihtiyaçları vardı. Bu yüzden en erken yarın işe dönebilecektik. Felicity'yi arayıp aramamakta ya da geçirdiğimiz hafta sonu fırtınasından sonra onu biraz rahat bırakıp bırakmamakta kararsızdım. Şimdi ona daha da bağımlı hissediyordum ama işleri bu hızda sürdürürsem, ayrıldığımda onu daha fazla inciteceğimin de farkındaydım. Ama bir yanım bu işi yürütebilmemizin bir yolu olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Bunu düşünmek bile delilikti ama onu nasıl unutacağımı bilmiyordum. Hiç şüphesiz bu, şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en acı verici şey olacaktı. Gerçekten değer verdiğiniz birini öylece bırakıp gitmek mümkün müydü?

Biriyle konuşmam gerekiyordu. Sigmund olamazdı, bu kesindi. Bana sadece yara bandını yırtıp atmamı ve bu gece eve dönüş biletimi ayırtmamı söylerdi.

Bu konuda güvenebileceğim tek bir kişi vardı. Telefonumu elime aldım ve onu aradım.

"Merhaba, Leo," diye cevap verdi. "Her şey yolunda mı? Genelde seni ben ararım."

"Ben iyiyim, büyükanne. Ama seninle konuşmam gerek."

"Ne hakkında?"

"Felicity hakkında."

"Ne oldu? Aman Tanrım, hamile değil, değil mi?"

"Hayır, hayır büyükanne. Öyle bir şey değil."

"Şükürler olsun. Neredeyse kalp krizi geçirecektim."

"Sana dürüst bir soru sormam gerekiyor."

"Tabii, canım."

"Onunla ilişkimi yürütmenin bir yolunu bulursam beni evlatlıktan reddedeceklerini gerçekten düşünüyor musun?"

Büyükannem duraksadı ve sonra kulağıma uzun bir nefes verdi. "Ailen..." İç çekti. "Dürüst fikrim şu ki, seni evlatlıktan reddetmezler. Ama bu, hayatını çekilmez hâle getirmeyecekleri anlamına gelmiyor, özellikle de annen. Yine de hakkın olan herhangi bir şeyi senden alacaklarını düşünüyor muyum? Sanmıyorum."

"Benim için mesele para ya da miras gibi maddi şeyler değil. Beni endişelendiren bunlar değil. Korkum, özellikle de bu durumdayken babamı üzmek. Onun benden beklentilerini yerine getirmek istiyorum. Ama ne pahasına? Felicity'yi öylece bırakabileceğimi sanmıyorum. Ya o doğru kişiyse, büyükanne? Sadece bir aydan biraz fazla oldu ama bazen içgüdülerin bir şeyler söyler. Ya aradığım kişi oysa ve ben ondan vazgeçtiğim için hayatımın geri kalanını pişmanlık içinde geçirirsem?"

Büyükannem iç geçirdi. "Kendini gerçekten bir çıkmazın içine soktun, değil mi?" Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Dürüst fikrimi istedin, canım. Bu yüzden duymak istemesen de sana dürüstçe fikrimi söyleyeceğim."

Onu haklı bularak yutkundum. "Tamam."

"Şu anda nasıl hissettiğini anlıyorum ve işler oldukça hızlı ilerlemiş olsa bile bu kıza karşı hislerinin gerçek olduğuna dair hiçbir şüphem yok. Açıkçası, anlattıklarına bakılırsa kulağa harika biri gibi geliyor: zeki, güzel, ağırbaşlı ve samimi. Torunuma

layık, gerçekten. Ama aynı zamanda hayatında ilk kez birine karşı bu şekilde hissediyorsun. İlk aşklar sadece ayaklarımızı yerden kesmekle kalmaz, aynı zamanda muhakeme yeteneğimizi de bulandırır. Ona ne kadar değer verirsen ver, bence derinlerde bir yerde bu ilişkinin neden yürümeyeceğini biliyorsun. Elbette bu nedenlerin ona karşı hissettiklerin üzerinde hiçbir etkisi yok. Ve bunu anlıyorum. Ama büyük resme bakmalısın. Burada alışmak zorunda kalacağı hayat kendisininkinden çok daha farklı ve bu fark onu zamanla yıpratacaktır. İnsanların baskısı, annenin baskısı... Eğitiminde bir sonraki adımı atmak üzere olduğu bir dönemde onu tüm bu karmaşanın içine sürüklemenin adil olduğunu düşünüyor musun? Onu özgür ruhlu, kimseye bağlı olmayan bir kadın olarak tanımladın. Yoluna taş koyma. İngiltere'ye gelmesini istemek bu olurdu çünkü. Ve Amerika'da yaşamanın senin için bir seçenek olmadığını kesinlikle biliyorsun. Babanın gerçekten affedemeyeceği tek şey, buradaki mirasını terk etmen olurdu. Bu yüzden, kabullenmesi senin için ne kadar zor olsa da başka seçeneğin olmadığını düşünüyorum."

Her şeyi sindirmeye çalışırken hiçbir şey söylemedim. Haklıydı ama bunu kendime itiraf etmekten nefret ediyordum.

"Bazen..." diye ekledi. "Birini bırakmak, ona tutunmak kadar önemli bir jest olabilir."

Başımı salladım. Karnım ağrımaya başlamıştı. Söylediği her şey doğruydu. Kalbimde Felicity'nin gitmesine izin vermem gerektiğini biliyordum, her şeyden çok kendi iyiliği için. Sadece bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Günün geri kalanını düpedüz depresyonda geçirdim ve uzun zaman sonra ilk kez Bob Ross derslerime geri döndüm. Sigmund çoktan yeni birini bulmuş, onunla buluşmak için evden çıkmıştı. Çok şükür. Bu bana tüm eşyalarımı mutfağa yaymak için alan sağlamıştı.

Felicity'yi aramak istiyordum ama büyükannemle yaptığım

beni sarsan konuşmadan sonra, kendimi bugün onu rahat bırakmaya ikna etmiştim. Bu konuşma, zaten bildiğim bir şeyin pekişmesine neden olmuştu; işlerin yürümesi için hiçbir şans yoktu ve bu acı gerçek, yutması zor bir hap gibiydi. Bu konudaki hislerim ne olursa olsun, Felicity için en iyisini istiyorsam gitmesine izin vermeliydim.

Bugün üzerinde çalıştığım resim bana Narragansett'teki bir sahneyi anımsatıyordu. Bir su kütlesi ve etrafını saran ağaçlar... Ve tabii ki küçük mutlu bulutlar. Gözlerim tuvalden pencereye kaydı. Rüzgârda uçuşan kızıl saçların parıltısı gözlerime takıldı.

Felicity yan bahçedeydi ve Gülünç'ü uzun bir havuçla besliyordu. Yüzündeki mutluluk ifadesi, bir an için bana üzüldüğüm her şeyi unutturdu. Havucu tamamen yedirdikten sonra kollarını onun boynuna doladı ve ona sıkıca sarıldı. Gözlerini kapattığında o kadar memnun görünüyordu ki içimi bir suçluluk hissi kapladı. Bu güzel ruh, bir aydan biraz fazla bir süre içinde paramparça olacaktı.

Fırçamı yere bırakarak arka kapıya doğru yürüdüm ve dışarıya çıktım.

"Bir atı kıskanacağım hiç aklıma gelmezdi ama işte buradayım."

Aniden başını kaldırdı. "Beni korkuttun."

"Burada olduğunu bilmeyeceğimi mi umuyordun? Neden beni aramadın?"

"Sabahtan beri konuşmadık. Meşgul olup olmadığından emin değildim. Ama Gülünç'ü gerçekten görmek istiyordum, bugün de hava güzel olduğu için gizlice gelip bahçede olup olmadığına bakayım dedim."

"Senin için asla çok meşgul değilim."

"Ne yapıyordun?" diye sordu.

"Aslında... resim yapıyordum. Alıştırma yapmayı bırakmıştım, geri dönmek için Sigmund'un evde olmamasını fırsat bildim ki onun alaylarıyla uğraşmak zorunda kalmayayım. Her neyse, burada olmana sevindim. Seni görmek istiyordum ama bu hafta

sonu oldukça yoğun geçtiği için sana biraz alan tanıyayım dedim. Belki biraz nefes almaya ihtiyacın vardır diye düşündüm."

Atı okşamaya devam etti. "Belki de öyle hissetmeliyim ama hissetmiyorum. Keşke hissetseydim. Bu her şeyi daha kolay hâle getirirdi."

"Evet. Biliyorum." Ellerimi ceplerime soktum.

Kararım konusunda dik durmak kolay olmayacaktı. Felicity ne zaman fiziksel olarak yanımda olsa, onu sonsuza dek kaybetme düşüncesi daha da imkânsız geliyordu.

"Her şeyden sonra... nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

Dikkatini bir an için Gülünç'ten başka yöne çevirerek, "Kendimi iyi hissediyorum. Yaptığımız hiçbir şeyden pişman değilim, eğer sorduğun buysa," dedi.

"Sanırım bu konuda ne düşündüğünü merak ediyordum, evet. Kendimizi çok kaptırdık. Dün gittiğinden beri seni her zamankinden daha fazla düşünüyorum. Günler bu kadar hızlı geçerken daha da endişeli hissediyorum. Sana nasıl veda edeceğimi bilemiyorum."

Felicity bana bakmadı. "Belki de veda etmemeliyiz."

"Ne demek istiyorsun?" Bir an için kalbim umutla doldu.

Hâlâ Gülünç'e bakarak, "Bunu çok düşündüm ve sanırım zamanı geldiğinde birbirimizi görmemeyi seçip vedalaşmayı tamamen atlayabiliriz. Sana veda etmeyi hayal edemiyorum, Leo. Az önce önerdiğim şeyin kulağa çok sert geldiğini biliyorum ama sanırım bazı açılardan benim için daha kolay olabilir..."

"Ama bir veda olmalı. Eğer birlikte geçireceğimiz son zaman olduğunu biliyorsak, bunu nasıl görmezden gelebiliriz? Sana veda etmeden öylece çekip gidemem."

"Belki de bundan tamamen kaçınamayız, evet. Sadece uzun bir veda istemiyorum."

Bu konuyu daha fazla erteleyemezdim.

"Bugün bu konuşmayı yapmak istemiyordum ama belki de böylesi daha iyidir." Göğsüm endişeyle doldu. "Sonraki süreci hiç konuşmadık. Demek istediğim, birbirimizden ayrıldıktan sonra ne olacak? İletişim hâlinde kalacak mıyız?"

Felicity gözlerini kapadı ve ellerini midillinin yelesinde gezdirirken ona daha sıkı sarıldı. Sonra nihayet başını kaldırıp bana baktı. "Bununla başa çıkabilir miyim bilmiyorum."

Yutkundum. "Benimle iletişim hâlinde olmayı... kaldıramaz mısın?

Başını salladı.

"Birbirimizle bir daha hiç konuşmamamızı mı öneriyorsun?" Şok olmuştum. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum, Felicity. En azından iyi olduğunu bilmem gerekiyor. Seni öylece silemem."

"Bu benim için de acı verici. Doğru cevabın ne olduğunu bilmiyorum. Ama bir gün senin hayatına devam ettiğini, evlendiğini ve çocuk sahibi olduğunu duymayı kaldırabileceğimi sanmıyorum."

Onu tanıdığım onca zaman boyunca, bir kez olsun irtibatı tamamen koparmak isteyeceği izlenimini edinmemiştim. Belki de bu benim saflığımdı. Birlikte olamayacağımızı biliyordum. Ama onu bir daha görmemek ya da ondan haber almamak mı? Hayal bile edemiyordum. Paniğe kapıldım.

"Bu konuda pazarlık payı var mı?"

Yüzüne yerleşen perişan ifadeyi görebiliyordum. "Leo..."

Önceliğim onun iyiliği olmalıydı. Belki de iletişimde kalma ihtiyacım bencillikti. Ya da belki bu, sonumuz olmayacağına dair son umut kırıntılarına tutunma çabasıydı. Eğer asıl önceliğim, gidişimin ona vereceği zararı en aza indirmekse, belki de haklıydı; onu bir daha asla göremeyeceğimi ya da ondan haber alamayacağımı hayal etmek ne kadar acı verici olsa da.

"Ne istersen yaparım, Felicity. Canımı yakıyor ama iletişimde kalmak istemediğin için seni suçlamayacağım. Bu, seninle olan muhteşem anılarımı hiçbir şekilde değiştirmeyecek. Şu anda kabul etmesi zor olsa da kararına saygı duyacağım."

"İstediğimin bu olduğunu mu düşünüyorsun?" Başını yavaşça salladı, sesi titriyordu. "Başka türlü üstesinden *gelemem*, anlıyor musun?"

"Buraya gel." Ağlamaya başladığında uzandım ve onu kollarımın arasına aldım.

Kokusunu uzun uzun içime çekince göğsümün sıkıştığını hissettim. O âna kadar planlamadığım bir şekilde ona karşı dürüst olmaya karar verdim.

"Bu sabah beynimi zorluyor, bu işi yürütmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordum."

Benden uzaklaştı ve kocaman gözlerle bana baktı.

"Ailemi bırakmak tabii ki zor olurdu. Üstlendiğim tüm sorumluluklar orada. Babama verdiğim sözleri, kalıcı olarak İngiltere'de olmadığım sürece yerine getiremem. Ama son birkaç gündür, benimle İngiltere'ye gelmen için sana yalvarma fikriyle boğuşuyorum."

Felicity şok olmuş gibiydi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Bunu söylediğini duyduğuma şaşırdım."

"O zaman sana olan hislerimi hafife almışsın."

"Bunu düşüneceğini hiç tahmin etmemiştim."

Büyükannemin tüm tavsiyelerine rağmen bilmem gerekiyordu. "Risk alıp benimle birlikte olmanı istesem, evet der miydin?"

Gözlerini kırpıştırdı, acı çekiyormuş gibi görünüyordu. "Gerçekten bilmiyorum."

Tereddüttü çok şey anlatıyordu. Eğer şu anda bile endişe duyuyorsa İngiltere'ye vardığımda bizi karşılayan stres, yanlış karar verdiğini sadece pekiştirirdi. Bu yapacaksa yüzde yüz emin olması gerekiyordu ve o bundan çok uzaktı.

"Bu sabah büyükannemle bu konuyu konuştum. Ona herkesten çok güveniyorum ve dürüstçe fikrini almak istedim. Senden benimle gelmeni istemek her ne kadar istediğim şey olsa da bunun senin için adil olmayacağını anlamama yardımcı oldu. Her şeyi bırakmanı ve alıştığından çok farklı bir hayata uyum sağlamanı istemek sana iyi gelmeyecek. Ayrıca akbabaların ortaya çıkıp hayatını çekilmez hâle getirmeye çalışacağından bahsetmiyorum bile; sonsuza kadar olmasa da başlangıçta. Hayatının en güzel zamanlarında seni böyle bir şekilde altüst edersem, kendimi affedebileceğimi sanmıyorum."

Ama kahretsin, eğer bana evet dersen her şeyi riske atarım.

Felicity başını salladı. "Eğer bana soracak olsaydın... bil ki

evet demek isterdim. Ama büyükannenin yanıldığını sanmıyorum. Neye bulaştığım hakkında hiçbir fikrim yok. İnsanların bana nasıl davrandığını düşünmek zorunda kalman gibi bir stresi sana yüklemek de istemem. Bir de hukuk fakültesi konusu var. İngiltere'ye taşınmak bunu bir süreliğine rayından çıkarırdı. İstesek bile bunu nasıl yürütebileceğimizi bilmiyorum."

Onu tekrar kendime çektim ve kulağına konuştum. "Peki kalan haftalarımızı nasıl geçireceğiz? Bana ne istediğini söyle."

Omzuma yaslanarak konuştu. "Seni hâlâ her gün görmek istiyorum. Her anı iyice yaşayacağız... ta ki hiç an kalmayana kadar."

İçimi çektim. Bunu halletmenin başka bir yolu yoktu. "Hava ısınıyor, değil mi?" Elimi uzattım. "Hadi içeri girelim."

Felicity beni eve kadar takip etti ve mutfaktaki şövalemi görünce kısa bir süre durdu. "Aman Tanrım. Bunu sen mi yaptın?"

"Evet. Görünüşe göre stresli olduğum zaman böyle şeyler yapıyorum." Tezgâhın üzerinde duran kâseye uzandım. "Şeker ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Hayır." Daha yakından bakmak için şövaleye doğru yürüdü. "Resim yapma becerilerini anlatma şeklinden korkunç bir ressam olduğunu düşünmüştüm. Bu gerçekten çok iyi, Leo."

"Bir süre sonra alışıyorsun. Onun hareketlerini birebir taklit etmekte iyiye gidiyorum. Ama sürekli bir başkasını takip etmek zorundaysan bu gerçek bir yetenek sayılmaz."

"Aynı fikirde değilim. Ben bunu asla yapamam."

Geri bildirimi aslında kendimi oldukça iyi hissetmemi sağladı. Sigmund'un bana inandırmak istediği kadar kötü bir sanatçı olmadığımdan hep şüphelenmiştim. Ama kendi çalışmanızı yargılamak zordur.

"Bu muhtemelen şimdiye kadarki en iyi eserim. İltifatm için teşekkür ederim."

"Bittiğinde benim olabilir mi?"

Gülümsedim. "Elbette."

"Odama asacağım."

"Hatırlatıcı olmasından rahatsız olmayacağına emin misin?"

Felicity elini yanağıma koydu. "Seni asla unutamayacağım, Leo. Bugünleri hep hatırlamak isteyeceğim. Sadece seni başka biriyle görmek zorunda kalmak istemiyorum."

Göğsümde bir acı hissederek elini tuttum ve öptüm. "Akşam planın var mı?"

"Bu gece çalışmam gerekiyor ama hazırlanmadan önce birkaç saatim var. Resim yaparken seni izleyebilir miyim? Belli ki daha yapacak çok işin var."

"Eğer istersen. Elbette."

Sonraki bir saat boyunca kızıl saçlı güzelim bağdaş kurarak yere oturdu ve Bob Ross'un dizüstü bilgisayardan verdiği talimatlar doğrultusunda resim yapmamı izledi.

Huzurluydu. Ve şimdilik, Felicity buradaydı.

Daha ne isteyebilirdim ki? Zamanı dondurabilseydim bu anı seçerdim.

O gece Felicity tabloyu alıp gittikten sonra kuzenim beni oturma odasında, başımı ellerimin arasına almış otururken buldu.

"Bunu yaptın, değil mi?" dedi.

"Neyi?" diye sordum, sanki ruhum bedenimden koparılmış gibi hissediyordum.

"Ona âşık oldun."

Ona bakmak için döndüm. "Ne dememi istiyorsun?"

Derin bir nefes aldı. "Aslında senin için üzülüyorum, kuzen. Keşke bu lanet yerde hiç durmasaydık diyorum."

Onunla geçirdiğim bu zamanı, birine karşı gerçek duygular beslemenin deneyimini asla değişmeyeceğimi biliyordum. Sigmund hiç âşık olmamıştı, bu yüzden anlamasını bekleyemezdim. Başınıza gelene kadar anlayamıyordunuz.

"Ona söyledin mi?" diye sordu.

"Neyi söyledim mi?"

"Onu sevdiğini?"

"Hayır. Bir anlamı yok. Ona söylemek işleri daha da karmaşık hâle getirecekti. Buradaki zamanımın geri kalanını birlikte geçirmeye karar verdik."

"Geçirmek derken, birbirinizin aklını başından almaktan bahsediyorsun herhâlde."

Cevap vermedim, onu ciddiye almadım.

Sigmund'un sesi ciddileşti. "Tamam, peki sen gittikten sonraki plan nedir?"

"Bu kadar. Birlikte olmadığımız sürece iletişim hâlinde olmamamız gerektiğini düşünüyor."

"Gerçekten mi? Hiç mi?"

"Bu doğru. Bunun çok acı verici olacağını düşünüyor."

Çenesini kaşıdı. "Aslında bu akıllıca. En azından biriniz bunun fayda etmeyeceğini anlıyor." İç geçirdi. "Bilesin diye söylüyorum, seni bu hâlde görmekten hiç keyif almıyorum."

"Tüm yaz boyunca söylediğin en güzel şey olabilir."

"Evet, sanırım havada kalan aşk dumanı beni de zehirledi."

Gözlerimi devirdim ve kıkırdadım. "Sen bir aptalsın, bunu biliyor muydun?"

16

Felicity

Parça 16: Zara Larsson'dan "Never Forget You"

Ağustos sonu

Leo, Bayan Barbosa'nın garajındaki tadilatın son rötuşlarını yaptığım bir sabahın ardından beni evime bırakmıştı. Duştan çıkarken zamanın ne kadar hızlı akıp gittiğini düşünüyordum. Bir hafta içinde Pensilvanya'ya gitmem gerekiyordu ve Leo da uçuşunu aynı zamana ayarlamaya karar vermişti. Geriye bir hafta kalmıştı.

Son altı hafta boyunca her şeyi günü gününe ele alarak mükemmel bir iş çıkarmış, kendimizi çoğunlukla Bayan Barbosa'nın evindeki işleri bitirmeye adamıştık. Garaj artık tamamen işlevseldi. Theo'nun yeni kapalı salıncağının keyfini çıkarmasını ve odanın bir köşesinde terapi seansları almasını seyretmek çok tatmin ediciydi. Leo'yla bu yaz aklımızı kaçınılmaz sondan uzaklaştırmaya çalışırken faydalı bir şey de yapmıştık.

Jane'de çalışmadığım zamanları mümkün olduğunca birlikte geçirmiş, istiridye avı gibi basit şeylerin ve Gülünç'le birlikte rahatlatıcı öğleden sonralarının tadını çıkarmıştık.

Ayrıca birkaç hafta önce Leo'ya artık yakınlaşmayı bırakmamız gerektiğini düşündüğümü söylemiştim. Onu ne kadar üzse de cinsel ilişkimizi sürdürmenin sonunda işleri daha da zorlaştıracağını kabul etmişti. Böylece bir anda kestik, geceyi onun evinde geçirmeyi bırakmak bunu daha da kolaylaştırmıştı.

Artık birlikte uyumuyorduk ama onunla ilgili sık sık beni uykumdan uyandıran seks rüyaları görüyordum. Çok tutkulu ve gerçekçi hissettiren rüyalardı. Yine de bir tanesinde benimle sevişen adamın benim olamayacağının farkına varmıştım. O başka birinin müstakbel kocası, başka birinin geleceğiydi. Rüyanın uyandırdığı duygularla ter içinde uyanmıştım, adeta işkence çekiyordum.

Ama mesele şuydu: Her ne kadar kendimi seksi bırakmanın daha iyi olacağına ikna etmiş olsam da, bunun beni ona daha az bağlı hissettirdiğini söyleyemezdim. İki insanı fiziksel olarak ayırabilirdiniz ancak tek istedikleri birlikte olmaksa birbirlerinden uzak durma çabası sadece aralarındaki duygusal bağı güçlendirirdi. Yani aksine, onu daha çok seviyordum, daha çok istiyordum. Özlemim, seks yapmaktan çok daha güçlüydü.

Kurulandığım sırada gelen bir mesaj beni düşüncelerimden kopardı. Telefonuma baktım.

Leo: Konuşmamız lazım. Oraya geleyim mi?

Kulağa pek hoş gelmemişti.

Felicity: Bayan Angelini'nin bir arkadaşı geldi. Ben sana gelebilirim. Her şey yolunda mı?

Leo: Buraya geldiğinde açıklayacağım.

Midemde huzursuz bir hisle, olabildiğince hızlı bir şekilde giyindim ve Leo'nun evine olması gerekenden çok daha hızlı sürdüm.

Kapıyı açtığında ciddi bir yüz ifadesi vardı.

İçeri girdim. "Ne oldu?"

"Az önce annem aradı. Babam son tedavisi sırasında kötü bir enfeksiyon kapmış ve ona bir şey olmasından endişeleniyor. Gitmek zorundayım, Felicity. Yarın akşam için bir uçak bileti ayırttım çünkü bulabildiğim en erken uçuş buydu. Başka seçeneğim yok."

Kalbimin yerinden fırlamasını engellemek istercesine göğsümü tuttum. Zaten sadece bir haftası kalmıştı ama bu, durumu daha az sarsıcı hâle getirmiyordu.

"Elbette, başka seçeneğin yok. Gitmek zorundasın."

"Bu beni öldürüyor," dedi. "Birlikte geçirdiğimiz son haftayı güzel geçirmemiz gerekiyordu. Seni terk etmeye hiçbir şekilde hazır değilim."

"Sig nerede?" Başka ne diyeceğimi bilememiştim.

"Eşyalarımızı topluyor."

"Yardımım dokunur mu?"

Gözleri boş bakıyordu. "Bana bunun bir kâbus olduğunu söyle ki uyanabileyim."

Sakin kalmaya çalıştım, bunun üstesinden gelmem gerektiğini biliyordum. Bu yaklaşım ikimiz için de en iyisi olacaktı.

"Gülünç'ü almamı ister misin?"

Leo, geçtiğimiz ay boyunca midilliye kalıcı bir yer bulmak için uğraşmış ama başarılı olamamıştı. Durum iyi görünmüyordu.

"Bu sabah ilgilenen bir çiftlikten haber aldım. Özel ihtiyaçları olan çocuklar için terapi amaçlı gezintiler sunan bir yer. Yarın sabah onu bırakıp bırakamayacağımı sordum ve bana geri dönüş yapmalarını bekliyorum. Umut verici görünüyor ama olmazsa sana haber veririm."

"Sorun değil. Bir yolunu bulabilirim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Leo pencereye doğru döndü, sersemlemiş gibiydi.

Geçen her saniye kalbim biraz daha acıyordu. Bu sefer kendimi kapatmak yerine onu kendime çektim. "Leo, her şey yolunda. Her şey yoluna girecek."

Başını göğsüme gömdü ve birbirimize sarılarak durduk.

Sig'in odaya girdiğini fark etmemiştim. Hiçbir şey söylemedi, bu genelde onun yapacağı bir şey değildi ama bunun için minnettardım.

Leo boynuma doğru konuştu. "Uzun ve acılı bir veda istemediğini biliyorum ama senden koparılıyormuşum gibi hissediyorum ve bu daha iyi değil."

"Yapman gerekeni yap, Leo. Babanın sana ihtiyacı var. Zaten bugünün geleceğini biliyorduk. Bundan daha kolay olmayacaktı." Sonunda geri çekildim ve "Bence şimdi birbirimizden ayrılmamız en iyisi," dedim kendimi zorlayarak. "Bu akşamı ve yarını kafanı toplamak ve uçuşundan önce halletmen gerekenlerle ilgilenmek için kullan. Uzatırsak daha çok canımız yanacak. Bununla başa çıkamam."

"Yapamam." Başını sallamaya devam etti. "Sana veda edemem."

"Buna gerek yok." Göğsüm bir inip bir kalktı. "Sadece yürüyüp gideceğim."

"Bana beş dakika ver." Leo gözlerini açmadan önce sıkıca kapattı. "Sana sarılmam için bana sadece beş dakika ver."

Başımı salladım ve kendimi onun kollarına bıraktım. Kalp atışlarımız saatin tik takları gibiydi. Beş mi, on mu, yoksa yirmi dakika sonra mı kendimi geri çekmeye zorladığımı bilmiyordum. İlk hareket eden ben olmasaydım, Leo'nun sarılmaya devam edeceğini biliyordum.

Gözlerimdeki yaşları silerken onun da gözyaşlarıyla mücadele ettiğini fark ettim.

"Bana telefonunu ver, lütfen," dedi.

Ona uzattım ve bazı bilgileri girmesini izledim.

"E-postamı ve adresimi iki yere kaydettim; rehberinde adımın altına ve notlar kısmına. Eğer benimle iletişim kurma konusunda fikrini değiştirirsen artık tüm bilgilerim sende var. Ve Felicity, eğer bir şeye ihtiyacın olursa, herhangi bir şekilde yardıma ya da herhangi bir şeye ihtiyacın olursa, lütfen bana haber vereceğine söz ver."

Leo beni son bir uzun ve acı verici öpücük için kendine çekti ve ben de bunun büyüklüğünü engellemek için elimden geleni yaptım.

Derin bir nefes alarak birkaç adım geri attım.

"Yürüyüp gideceğim, tamam mı? Gülünç'e veda etmek için dışarı çıkacağım ve sonra eve döneceğim."

Leo başını salladı ve sanki gidişimi izlemeye dayanamıyormuş gibi gözlerini kapadı. Bu kapıdan çıkmadan önce ona dair gördüğüm son şeydi. Birkaç adım atarken kalbim sanki milyonlarca parçaya ayrılıyormuş gibi hissediyordum.

Ertesi gün kendimi berbat hissediyordum. Tüm gece bir sağa bir sola dönüp durmuştum ve vücudumdaki ağrı, kalp kırıklığımın fiziksel bir yansımasıydı. Leo'nun hâlâ körfezin öbür ucunda olduğunu ve onun da en az benim kadar acı çektiğini bilmek beni perişan ediyordu.

Odamda oturup somurtmaktan ve penceremden Leo'nun evine doğru bakmaktan başka bir şey yapmadım. Pensilvanya'ya gitmek için eşyalarımı toplayarak kendimi oyalamaya çalıştım ama aklım hep ondaydı.

Bayan Angelini evde değildi. Nadiren tüm günlüğüne dışarı çıkardı ama bugün Massachusetts'e, bir saat uzaklıktaki bir arkadaşını ziyarete gitmişti. Benimle ilgilenmek ve dikkatimi dağıtmak için planını iptal etmesini tercih edip etmediğimi sormuştu ancak bunun bir fark yaratmayacağını söylemiş ve onu planlarını sürdürmeye ikna etmiştim.

Uçuşunun saat kaçta olduğunu bile bilmiyordum, sadece bu gece olduğunu biliyordum. Beni Gülünç hakkında hiç aramamıştı, bu yüzden bulduğu çiftliğin bu sabah onu almayı kabul ettiğini varsayabilirdim; en azından öyle umuyordum. Bana ihtiyacı olsaydı, bir çözüm bulurdum.

Saat 17:00 olduğunda nihayet aşağıya indim. Tek bildiğim,

Leo'nun çoktan havaalanına gitmiş olduğuydu. Narragansett'ten çoktan ayrılmıştı.

Kapı çaldığında kalbim yerinden fırladı. Bayan Angelini saat dokuzdan önce dönmeyecekti.

Kapı deliğinden baktığımda Leo'yu gördüm ve bu manzara beni çok şaşırttı.

Kapıyı açtığımda nefes nefese kalmış gibiydi. "Çok özür dilerim, Felicity," diye kekeledi. "Bunu yapmayacağıma, vedalaşmamızı uzatmayacağıma söz verdiğimi biliyorum ama sana bir şey vermeyi unuttum." Onu eve davet ettiğim ilk gece aldığı mavi ajandayı bana uzattı. "Bunun içine yazdım ve sana bir hatıra olarak vermek istedim. Burada olmam seni üzdüyse özür dilerim. Ben—"

Kollarma atladım. Bütün gün içimde biriken pişmanlık dayanılmaz bir hâl almıştı. Zorunlu kıldığım kısa veda anlamsızdı. Duygularım üzerime bir darbe gibi iniyordu; onları durdurmaya çalıştığım için bir cezaydı bu. Dünkü vedalaşma asla istediğim gibi değildi; sadece şu anda hissettiklerimi yaşamaktan korkmuştum.

Beni öyle bir güçle öptü ki neredeyse geriye düşüyordum. Dün hiçbir şey hissetmek istemediysem de, bu onun tam tersiydi. Son bir kez bile olsa kokusunu içime çekmek dünyada önemli olan tek şeydi. Söyleyecek söz yoktu. Leo beni havaya kaldırdı ve ben de bacaklarımı beline doladım. Kalplerimiz birbirine karşı atıyordu.

Şu anda ihtiyacım olan şeyin zararlı olduğunu biliyordum. Ama uyuşturucu almak üzere olan bir bağımlı gibi, bunu umursamıyordum.

"Seni istiyorum," diye fısıldadım ağzına, daha önce koyduğum bariyeri aşmak için izin beklediğini biliyordum. "Lütfen."

Boğazımda titreşen derin bir inilti çıkardı.

Birkaç saniye içinde pantolonlarımız indi ve sırtımı Bayan Angelini'nin antresindeki duvara dayayarak kendini içime itti.

Saçlarını çekiştirerek kalçalarımı onun çılgınca hareketlerine uydurdum. Ne onun beni becerme biçiminde ne de benim umutsuzca her bir darbesini karşılayışımda nazik bir yan vardı. Öfkemizi birbirimizden çıkardık, çaresiz bir son hamleydi. Bu, şimdiye kadar yaşadığım en yoğun seksti ve muhtemelen bu yaz hissettiğimiz tutkuya uygun tek sondu.

Çok uzun sürmedi. Birkaç dakika içinde Leo'nun vücudu titremeye başladı. Kaslarım onun sikinin etrafında kasılırken bacaklarımın arasında sperminin sıcaklığını hissettim. Ona yaslandığımda beni tutmaya devam etti, aniden halsiz ve bir vedaya daha dayanamayacak kadar zayıf hissettim.

"Tanrım, bu çok acı veriyor," diye fısıldadı.

Beni yavaşça yere bıraktı ve ben şortumu yukarı çekerken o da pantolonunu düzeltti.

Sonra telefonu çaldı.

Gözümdeki bir damla yaşı sildim. "Sig mi o?"

"Evet," diye fısıldadı, perişan görünüyordu.

"Uçağın saat kaçta?"

"Dokuz. Şimdiye kadar gitmiş olmamız gerekiyordu. Burada olduğum için bile bana cehennemi yaşatıyor."

"Git," dedim elimi sallayarak.

Yanağımdaki bir damla gözyaşını sildi. "Kuralları çiğnediğim için sonsuza dek minnettar olacağım."

"Ben de, Leo." Gömleğini kavradım. "Pişmanlık yok, tamam mı?"

Birkaç saniye boyunca bana baktı. Büyükbabasının elmas yüzüğünü taşıyan kolyeyi çıkardı ve boynuma taktı. Hayranlıkla ona baktım. Sonra uzaklaşmadan önce son bir kez sert ama masum bir öpücük için beni kendine çekti.

Garaj yolunda son bir kez arkasını döndü ve "Senden bir tane daha asla bulamayacağım," dedi.

Sonra arabasına bindi. Ve gitti.

Bu sefer gerçek olduğunu biliyordum. Bütün gün huzursuzdum çünkü bir şekilde bana geleceğini biliyordum, uzak dura-

mayacağını biliyordum. Farkında olmasam da onu beklemiştim. Artık gerçekten gittiğini bildiğim için üzerime garip bir sakinlik çöktü. Artık ona kalması için yalvarma ya da düşüncesizce bir şey yapma baskısı yoktu.

Bana iade ettiği ajandayı açmak için cesaretimi toplamam biraz zaman aldı. Çay yapıp okumak için mutfak masasına oturduğumda Bayan Angelini henüz eve gelmemişti. İçinde ajandanın onda olduğu her gün için bir kayıt vardı. Tüm yaz yaşadıklarımız küçücük bir deftere sığmıştı.

26 Haziran: *Bunu sadece burada itiraf edeceğim çünkü yüzüne söyleyemeyecek kadar korkağım. Bugün eski sevgilin seni kenara çektiğinde çok kıskandım. Onu birçok nedenden dolayı kıskanıyorum; seninle benim yaşamadığım şeyleri yaşadı. Ben kalıp seninle olamıyorken, başkasının sana sahip olmasını istememem ne kadar doğru ki? Bu adil değil, o yüzden sineye çekmem gerekiyor. Ama kahretsin, sırf sana baktığı için onu boğmak istedim.*

Okumaya devam ettim.

30 Haziran: *Gözlerinden birinin diğerinden daha açık yeşil olduğunu biliyor muydun? Bunu büyüleyici buluyorum, neredeyse benimle sürekli dalga geçen ve onları saymam için bana yalvaran çillerin kadar büyüleyici. Çok güzelsin, Felicity.*

Bazı yazıları sadece belirli bir günde ne yaptığımızı tarif ediyordu; Bayan Barbosa'da çalışmak ya da istiridye toplamaya gitmek gibi. Ama ara sıra içlerinden bazıları kalbimi kırıyordu.

7 Temmuz: *Birlikte geçirdiğimiz hafta sonundan sonra eve yeni döndün ve ben bunu yazarken yeni atımıza bakıp gülüyorum. Gerçekten aklımı kaybettim, hem de olabilecek en iyi şekilde. Hiç şüphesiz hayatımın en güzel hafta sonuydu. Kendime o üç harfli kelimeyi söylemeyeceğimi söyledim, Felicity. Çünkü*

içinde bulunduğumuz koşullar göz önüne alındığında bu adil olmaz. Ama bunu hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Gözlerimde görebiliyor musun? Kalp atışlarımda hissedebiliyor musun? Acaba bunu söylememe gerek var mıydı, yoksa bir süredir zaten açıkça belli miydi?

Yanağımdan süzülen bir damla yaşı sildim ve sonuncusuna gelene kadar her bir günü tek tek okudum.

21 Ağustos: *Bu kapıdan son kez çıktın ve ben bomboşum. Birlikte geçirdiğimiz zamandan hatırlayacağın tek bir şey olacaksa, lütfen bil ki seninle yaşadığım bu deneyimi asla unutmayacağım. Seni asla unutmayacağım, Felicity. Ama beni, hayatında seni terk eden başka bir insan olarak düşüneceğin fikrinden çok korkuyorum. Şu anda tek bir dileğim olsaydı (babamın sağlığının yanı sıra) bu olurdu: Seninle birlikte olmak ve bu kararın hayatını mahvetmeyeceğini bilerek yaşamak isterdim. Seni pişman olacağın bir hayata sürüklersem bununla asla yaşayamam.*

Birbirimizden ne kadar uzakta olursak olalım, her zaman aynı aya bakıyor olacağımızı unutma. Geceleri ona her baktığında umarım beni düşünürsün. Ben de aynısını yapacağıma söz veriyorum, aya bakıp seni düşüneceğim. Güneşe ve yıldızlara da... Gidiyor olabilirim ama sen hep kalbimde olacaksın. Şu anda bu bir teselli olmayabilir ama tek gerçek bu.

BEŞ YIL SONRA

Ninova

17

Felicity

Parça 17: Skylar Grey'den "Coming Home"

Çok şey değişse de her şey hâlâ aynıydı. Bailey'nin Providence'taki dairesinde bir kadeh şarabımı yudumlarken, eski günlerden pek de farklı hissetmiyordum; sadece artık iki yaşında bir çocuk da bizimle takılıyordu. Ben hukuk fakültesindeyken en iyi arkadaşım hamile kalmıştı. Stewart'la bunu planlamamışlardı ve Stewart, Brown Üniversitesi'nin Araştırma Laboratuvarı'nda çalışırken Bailey, küçük Kayla'yla evde kalmak için kariyer hedeflerini askıya almıştı.

"Peki, bu gece büyük evde mi kalacaksın?" Bailey kızını mama sandalyesine oturturken sordu.

Başımı salladım. "Muhtemelen. Onsuz orada olmak biraz garip olacak. Ama buna alışsam iyi olur."

Philadelphia'dan dönünce doğruca Baileylere gitmiştim çünkü henüz Bayan Angelini'nin boş evine gitmek için hazır değildim. Arabayla ilerlerken radyoda Skylar Grey'in "Coming Home" şarkısı çalıyordu ve beni o kadar duygulandırmıştı ki mendil almak için bir dinlenme tesisinde durmak zorunda kalmıştım. Bastırdığım tüm duygular tekrardan su yüzüne çıkmıştı.

Ama sanırım bu normaldi. Koruyucu annemin iki yıl önce, hukuk fakültesinden mezun olduktan bir hafta sonra, aniden kalp krizi geçirerek ölmesinden bu yana Rhode Island'a ilk kez dönüyordum. Hâlâ şoku atlatamamıştım. Olay olduğunda anma töreni ve cenaze için Pensilvanya'dan dönmüştüm ama sonrasında Rhode Island'da fazla vakit geçirememiştim. Baro sınavına hazırlanıyor ve iş başvurularında bulunuyordum ama asıl mesele, Bayan Angelini gittikten sonra burada kalmamın bir anlamı olmamasıydı.

Onun ölümünden beri hayattan ne beklediğimi yeniden değerlendiriyordum ve evimi, Bayan Angelini artık orada olmasa bile gerçekten özlediğimi fark etmiştim. O benim aile olarak bildiğim tek kişiydi ve onun varlığına yakın olmayı özlüyordum. Tam olarak anlamasam da bir şey beni Rhode Island'a geri çağırıyor gibiydi. Ayrıca okuldan mezun olur olmaz başladığım kıdemsiz avukatlık işinden daha tatmin edici bir pozisyon bulmayı umuyordum.

Yaklaşık bir ay önce Narragansett'e geri dönmek için istifa etmiştim. Başka bir iş bulmadan önce Rhode Island baro sınavını geçmem gerekiyordu. Bir sonraki sınav altı ay sonra olacaktı, dolayısıyla aradaki bu zaman dilimi, Bayan Angelini'nin eviyle ilgili durumu düzeltmek ve kafamı toparlamak için bir fırsat olacaktı. Mükemmel senaryo, sonunda Narragansett'e nispeten yakın olan Providence'ta bir iş bulmaktı; böylece evde kalabilir ve başka bir yer kiralamak zorunda kalmazdım. Bayan Angelini'nin mülkünü satmaya gönlüm el vermiyordu ve maddi nedenlerden dolayı buna asla mecbur kalmamayı umuyordum.

"Ev hâlâ iyi durumda mı?" diye sordu Bailey.

Başımı salladım. "Komşumuz Hank Rogers ve Bayan Angelini'nin kardeşi Paul buraya göz kulak oluyorlardı. Artık orada kalacağım için bunu yapmalarına gerek kalmayacak. Yine de kaçınılmaz olarak bir şeyler bozulduğunda onları arayıp yardım için yalvarabilirim."

"Bize de güvenebileceğini biliyorsun. Başın sıkışırsa ve bir şeyi tamir edemezsen Stewart her zaman yardıma gelebilir."

"Umarım sizi rahatsız etmem gerekmez ama yine de teşekkür ederim."

Tereddüt ederek, "Sadece bir uyarı, Matt muhtemelen İşçi Bayramı tatili için buraya gelecek. Stewart barbekü yapmak istiyor ama onu görmek konusunda ne hissediyorsun bilmiyorum," dedi.

İç çektim. "Sorun değil. Bir şekilde hallederim. Onu yıllardır görmedim, görmek de istemiyorum."

Hukuk fakültesinden mezun olduğumdan bu yana geçen sürede pek çok ders almıştım. İlki, çocukken hep duyduğum bir şeyi doğruluyordu: Biri size kim olduğunu gösterdiğinde ona ilk seferinde inanın. Pensilvanya'ya taşındıktan yaklaşık bir yıl sonra eski sevgilim Matt'e ikinci bir şans vermiştim. Bir süredir arkadaş olabileceğimizi söyleyerek yanıma geliyordu. Kalbimin en çok kırıldığı zamanlarda bana destek oldu. Ne kadar berbat durumda olduğumu hiçbir zaman itiraf etmemiş olsam da Leo'yu atlatmaya çalıştığımı biliyordu.

Matt tekrar gözüme girmeyi başardığında yeniden bir ilişkiye başlamıştık. Ona güvenmek, tamamen yeni birine güvenmekten daha kolay görünüyordu. Leo'dan sonra sıfırdan başlamak için zihinsel enerjim yoktu. Aynı zamanda yalnız kalmak da istemiyordum.

Ama yeniden bir araya gelmemizin heyecanı geçtikten sonra Matt farklı davranmaya başlamıştı. Bir iş arkadaşıyla ilişkisi olduğundan şüpheleniyordum ama bunu asla kanıtlayamamıştım. Yeniden incinmemek için bir yıl kadar sonra ondan ayrıldım. Yine de kendime karşı dürüst olacak olsaydım, şüphelerimden bağımsız olarak, ona âşık değildim. Bu süre zarfında Leo'yu düşünmemeye çalıştım ama içten içe ona karşı hâlâ beslediğim duygular, kendimi tamamen Matt'e vermemi imkânsız kılıyordu. Belki bir gün, karşıma Leo'yu unutacak kadar sevebileceğim biri çıkabilirdi ama bu kişi kesinlikle Matt değildi. Ve o zamandan beri başka kimse olmamıştı.

Buna rağmen, Leo gittiğinde ne kadar incindiğimi düşünürsek, yıllar içinde onu aklımdan çıkarmak konusunda oldukça iyi

bir iş çıkardığımı düşünüyordum. Hayatın zorluklarıyla karşılaştığımda her zaman yaptığım gibi, kendimi okula ve Matt ile başarısız bir ilişkiye verdim. Ardından baroyu geçip daha önce staj yaptığım firma tarafından işe alındığımda, daha büyük bir dikkat dağıtıcıya sahip oldum.

Yine de son altı aydır Pensilvanya'da kendimi yalnız hissetmeye başlamıştım. Her şeyimi anlamsız bir işe vermek yetmiyordu, daha tatmin edici bir şeye ihtiyacım vardı. Rhode Island'daki baroyu geçtikten sonra, her zaman istediğimi söylediğim şeye geri dönecektim: Diplomamı benim gibi büyüyen çocuklara yardım etmek için kullanmak. Bu benim nihai hedefimdi.

Bailey bana biraz daha şarap doldurdu. "Uzun zamandır çok çalışıyorsun. Hukuk fakültesinden mezun olur olmaz Bayan Angelini'yi kaybettin ve sonra baroyu geçip işe başladın. Bu molayı hak ediyorsun."

"Evet, çok uzun sürmese de olabilir. Beni bilirsin. Her zaman oyalanacak bir şeye ihtiyacım var, yoksa çıldırırım. Evle ilgilenmek yeterli olmayacak."

"Ne kadar süre çalışmamayı göze alabilirsin?"

"Bayan Angelini sağ olsun, konut kredim yok. Ve bana, en az beş yıl boyunca emlak vergilerini karşılayacak kadar para bıraktı."

"Güzel. Bu zamanın tadını çıkarmaya çalış."

Sorun da buydu. Çok fazla boş zamanım olmasını istemiyordum. Anılar beni buraya geri getirmiş olsa da her şeyin geri tepebileceğinden endişeleniyordum. En büyük korkum Narragansett'teki evde tek başıma yaşarken, odaklanabileceğim çok az şeyle depresyona girmekti. Sadece sevgili koruyucu annemi özlemenin yanı sıra, Leo'nun anıları en taze hâlleriyle orada, evde olacaktı. Körfezin karşı tarafına bakmak ve bunun bende uyandıracağı tüm duygularla başa çıkmak zorunda kalmaktan korkuyordum.

Sanki kader şu anki güvensizliğimi fark ediyormuş gibi, Bailey dolaba gitti ve bir kutu SpaghettiOs ile geri döndü. Bu ev-

renden gelen garip bir işaret gibi görünüyordu. Gözlerim doldu.

"Sen iyi misin?" Bailey konserveyi açıp içindekileri ocağın üzerindeki küçük bir tencereye koyarken sordu.

"Evet. Alerjim tuttu." Burnumu çektim.

Evde onsuz olmak ürkütücüydü. Uzun zamandır bundan kaçınmamın nedenlerinden biri de buydu.

Üst kata çıkıp doğruca Bayan Angelini'nin odasına gittim; her şey hatırladığım gibi görünüyordu. Uzun, yünlü kazağı hâlâ köşedeki bir sandalyenin üzerinde duruyordu, sanki her an içeri girip onu giyebilirmiş gibi. Yatağa uzandım ve onun kokusunu taşıyan yastığına kıvrıldım. İki yıl sonra bu nasıl mümkün olabiliyordu? Komodinin çekmecesini açtığımda yarısı boş bir Fireball şişesi buldum.

Gülümseyerek açtım ve tavana doğru kaldırdım. "Bu senin için, Bayan Angelini." Uzun bir yudum aldım, tarçınlı likör boğazımdan aşağı inerken yaktı.

Birkaç dakika ve birkaç yudum sonra, alkolün başıma vurduğunu hissedebiliyordum. Ama rahatlatıcı bir etkisi yoktu. Onun yerine duygusal hissettim. Bayan Angelini'ye dair düşünceler beni sardı. Onunla ilgili çok fazla pişmanlığım vardı. Ona ne kadar değer verdiğimi, onu ne kadar sevdiğimi göstermek için daha uzun yıllarım olacağını düşünmüştüm. O gidene kadar, onun benim annem olduğunu fark etmemiştim; en azından önemli olan her şekilde.

Onu bu şekilde gördüğümü hiç bilmiyordu. Beni doğuran kadından daha uzun süredir hayatımdaydı ve ona ilk adıyla bile hitap etmezdim. Kalbimi ona açtığımı bilmek, şüphesiz onu çok mutlu ederdi. Odasına bakmak da bunu doğruluyordu. Her yerde benim fotoğraflarım vardı: Mezuniyet balosu için giyinmiş Matt ile ben, lise ve üniversite mezuniyetlerim, Bayan Angelini ve benim, kardeşi Paul ile teknede çekilmiş fotoğraflarımız.

Neden bazen birini ne kadar sevdiğimizi ancak onu kaybettiğimizde fark ediyorduk? Bana sorarsanız, bu hayattaki en adaletsiz

şeylerden biriydi. Fireball şişesini kapattım ve komodinin içine geri koydum. Hıçkıra hıçkıra ağlayarak onun yatağında uyuyabilirdim ama kendimi yataktan kaldırdım ve odama gittim.

Bunun acıyan kalbimi rahatlatacağını düşündüysem, yanılmışım. Gözlerime ilk çarpan Leo'nun resmi oldu; bizim için her şeyin bittiğini kabul ettiğimiz gün onu yaparken izlediğim resim. O öğleden sonra onun resim yapışını izlerken hissettiğim o korkunç ve acı-tatlı duyguyu hatırladım; umutsuzluğun ve o an için duyduğum minnettarlığın bir karışımıydı bu. Ve şimdi yine onu düşünüyordum. Sanki iki yaşındaki bir çocuğun *SpaghettiOs*'u için ağlamak yeterince kötü değilmiş gibi.

Pencereme doğru yürüdüm, Leo ve Sig'in bir zamanlar yaşadığı eve baktım. Aklıma Leo'nun kuzeni gelince kıkırdadım. Tam bir aptaldı ama komik biriydi.

Evin ışıkları yanıyordu. Şu anda orada kimin yaşadığma dair hiçbir fikrim yoktu ama Leo ve Sig'in içeride olduğunu hayal etmek sanki daha dünmüş gibi kolaydı, Leo tekneyi körfezden geçirmeye hazırlanıyor, Sig mutfakta yemek yapıyordu.

Gece gökyüzünü aydınlatan aya baktım.

"Geceleri ona her baktığında umarım beni düşünürsün."

Son beş yıl içinde aya bakıp da Leo'yu düşünmediğim tek bir an bile olmamıştı. Kalbim sıkıştı. Durmam gerekiyordu. Ama her şeyde olduğu gibi, onu düşünmeyi bırakmaya çalıştıkça daha da kötü oluyordu.

Şimdi otuz üç yaşında.

Evlenmiş olmalıydı. Çocuğu olup olmadığını merak ettim. Döndüğünde ne olduğunu, babasının kanserden kurtulup kurtulmadığını merak ettim. Bu soruların beynimi ele geçirmesine izin vermemeye çalışsam da pek çok şeyi merak ediyordum. Leo hep aklımın bir köşesindeydi. Her zaman.

Pişmanlık hissi bir kez daha geldi. Keşke Bayan Angelini'ye karşı hissettiklerimi söyleseydim diye düşünmekle kalmadım, Leo bana onunla İngiltere'ye gitmeyi düşünüp düşünmediğimi sorduğunda ona farklı bir yanıt verseydim ne olurdu diye

de merak ettim. Şüphelerimi ve korkularımı dile getirdiğimde yüzünde beliren hayal kırıklığını hatırladım. O an, tüm umutları gerçekten bitiren, bizi bitiren andı.

Doğru kararı vermiş miydim? Elbette, "sorumlu" davranmaya devam etmiş, eğitimimi tamamlamış, kariyerime başlamıştım. Ama planlarımı uygulamak beni gerçekten nereye getirmişti? Henüz beni mutlu edecek bir iş bulamamıştım. Ve kesinlikle beni Leo'yla geçirdiğim o haftalarda olduğu kadar mutlu edecek birini de bulamamıştım.

İngiltere'nin yarısının bana dik dik bakmasıyla başa çıkmak, hayatımın geri kalanı için sonsuz özlem duymaktan daha mı kötü olurdu? En azından Leo yanımda olurdu. Stres geçici olabilirdi. Buna alışabilirdim. Ama bugüne kadar kalbimde taşıdığım pişmanlık? Bu sonsuza dek sürebilirdi.

Kafamın arkasında zaman zaman "Ara onu," diyen küçük bir ses vardı. Ama her konuştuğunda onu susturuyordum. Kararımı beş yıl önce vermiştim. Artık bununla yaşamak zorundaydım. Ondan ayrı kalmak sürekli "ya şöyle olsaydı" diye düşünmek demekti ama onunla iletişime geçmek kalıcı bir kalp kırıklığı anlamına gelebilirdi. İçgüdülerim bana onun çoktan hayatına devam ettiğini söylüyordu ve bunu doğrulamak beni mahvederdi. Bilmemek daha iyiydi. Kalbinde yaşamaya devam ettiğimizi hayal etmek, beni tamamen unuttuğunu görmekten daha iyiydi.

Kafamdaki düşünceleri bir kenara bıraktım, kendimi pencereden uzaklaştırdım ve neden burada olduğuma odaklanmam gerektiğini kendime hatırlattım: Anlamlı bir yaşam sürmenin yolunu bulurken Bayan Angelini'yi onurlandırmak. Bu durumda bir ironi vardı. Bir keresinde Leo'ya bir ailem ya da mirasım olmadığını söylemiştim. Ancak Bayan Angelini ölmüştü ve işte buradaydım; onu gururlandırmaktan, bu evi çalışır hâlde tutmaktan ve anısını yaşatmaktan başka bir şey istemiyordum. Eğer bu bir mirası sürdürmek değilse, ne olduğunu bilmiyordum.

18

Felicity

Parça 18: Robert Plant ve Alison Krauss'tan "Please Read the Letter"

Ertesi gün kapı çaldı. Gelen Bayan Angelini'nin ölümünden bu yana geçen iki yılda oldukça yardımcı olan komşusu Hank Rogers'tı.

"Selam, Felicity. Eve hoş geldin," dedi kapıyı açtığımda. "Her şey yolunda mı?" Büyük, inşaat işçisi çizmelerini paspasa sildi.

"Evet." İç geçirdim. "Sadece buraya yeniden alışmaya çalışıyorum. Geldiğine sevindim. Burada yapmam gereken bir şey var mı diye soracaktım."

İçeri girdi, ellerini kalçalarına koydu ve etrafına bakındı. "Yok. Geçen hafta değiştirdiğimiz sıcak su ısıtıcısı dışında önemli bir şey yok. Tabii ki bunu zaten biliyorsun çünkü parasını sen ödedin, ama hepsi halledildi."

Bayan Angelini bana bu tür işleri halledebilmem için iyi bir miktar para bırakmıştı, ben de Hank'e faturaları göndermesini söylemiştim, o da benim yokluğumda getir götür işlerini nezaketle halletmişti.

"Çok fazla stres yapmamaya çalış," dedi. "Biraz rahatlamanı ve evde olmanın tadını çıkarmanı isterdi. Bunu biliyorsun."

"Evet, deneyeceğim. Rahat bir yaz geçirmeyi ve evi kışa hazır hâle getirmek için bolca zamanım olmasını umuyorum."

"İyi bir bakış açısı." Sırıttı.

"Bilmem gereken bir şey olmadığına emin misin?"

Hank çenesini kaşıdı. "Birkaç günde bir postaları kontrol edip getiriyorum. Oturma odasının köşesindeki masanın üzerinde bir yığın hâlinde bırakıyorum. Faturaların çoğu sana gönderildiği için fazla bir şey yok ama insanların gönderdiği bazı kartlar var, öldüğü sıralarda gelen bir sürü kart; taziye kartları falan. Onları sakladım. Ve muhtemelen istemeyeceğiniz bazı kataloglar. Önemsiz olduğunu düşündüğüm her şeyi attım. Ama yine de arada sırada sana ve ona gönderilmiş şeyler geliyor. Ne olduğundan emin değilsem, faturalar ve vergi bildirimleri dışında hiçbir şeyi göndermememi söylediğin için yığının içinde tutuyorum."

Başımı salladım. "Teşekkür ederim. Hepsini gözden geçireceğim. Tüm yardımların için tekrar teşekkür ederim. Sana borcumu ödeyemem."

"Gerek yok. Eloise gerçek bir dosttu. Onun için her şeyi yaparım." Gülümsedi. "Ve bu seni de kapsıyor. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver, tamam mı?"

"Vereceğim, Hank."

"Eşim bu hafta akşam yemeğine gelmek için bir gece belirlemeni istiyor. Sevdiğin deniz ürünleri güvecini yapacak."

"Çok isterim. Ona mesaj atarım." Gülümsedim.

O gittikten sonra öğle yemeğimi hazırladım ve bahçedeki Adirondack sandalyelerden birinde yedim. Ağustos sıcağı biraz fazlaydı, bu yüzden uzun süre dışarıda kalamadım.

İçeri döndüğümde Hank'in son birkaç yıldır biriktirdiği mektupların bir kısmını gözden geçirmeye karar verdim.

Dediği gibi birkaç taziye kartı vardı. Ve ne kadar çok Victoria's

Secret kataloğu olduğunu görünce gülümsedim. Hank'in onları neden atmadığından emin değildim. Belki de hoşuna gitmişti.

Bana gönderilmiş bir zarfı görünce duraksadım. Üzerinde adımın yazılı olduğu kartların aksine, bu daha çok bir mektuba benziyordu. İade edilen adresteki ismi gördüğümde neredeyse kalp krizi geçiriyordum: Leo Covington. Dondum kaldım ve zarf ellerimden kaydı. Kalbim hızla çarpmaya başladı.

Zarfı almak için eğildiğimde, adımın altındaki satıra daha yakından baktım: Eloise Angelini'nin dikkatine. Adresimi hiç bilmediği için bana ulaşmanın tek yolunun onun aracılığıyla olduğunu biliyordu.

Aman Tanrım. Bu ne zamandır burada duruyor?

Açmaya korkuyordum. Öğle yemeğimi geri çıkartacakmışım gibi hissettim ve duvarlar üzerime geliyor gibiydi.

Elim titreyerek mektubu kanepeye götürdüm ve zarfı titreyerek açtım. Kâğıt kalındı ve krem rengindeydi, kelimeler mavi mürekkeple yazılmıştı.

Sevgili Felicity,

Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum ama muhtemelen şöyle başlamalıyım: "Nasılsın? Uzun zaman oldu, değil mi?"

Bu mektubun seni iyi bir hâlde bulmasını içtenlikle diliyorum. Eminim bunu beklemiyordun. Dürüstçe söyleyebilirim ki ben de bunu yazmayı beklemiyordum.

Ama işte başlıyoruz.

Burada, odamda tek başıma otururken, aşağıda benim için kutlama yapan yüzden fazla insan var. Ve bütün akşam boyunca tek yapmak istediğim kaçmaktı. Bugün seni düşünmek özellikle ağır geliyor. Bu yeni bir şey değil; sadece gece başımı yastığa koyup gözlerimi kapatana kadar normalde olmuyordu. O anlarda hep seni düşünüyorum.

Bazen sadece ben mi böyle hissediyorum diye merak ediyorum. Acaba benim seni düşündüğüm kadar sen de beni düşünüyor musun? Kendime seninle iletişime geçmeyeceğimi, bu kadar

uzun süre sonra bundan iyi bir şey çıkmayacağını söyledim. Gerçi bu, sana ulaşmaya çalışmama yeminimi ilk bozuşum değil. Yaklaşık bir ay önce seni aramaya çalıştım ama telefonuna ulaşamadım.

Bir an için kendimi okumayı bırakmak zorunda hissettim. Bu kalbimi çok acıtmıştı. Birkaç yıl önce eski cep telefonumdan kurtulmuş ve hukuk büromun bana verdiği yeni bir telefona ve numaraya geçmiştim. Leo'nun tüm bilgilerini yeni telefonuma aktarmış olsam da bana eski numaramdan ulaşmaya çalışmışsa bundan haberim olmayacaktı. İşten ayrıldığımda kurumsal telefon numaramı korumuş ancak kişisel bir plana geçmiştim.

Okumaya devam ettim.

Sana ulaşmanın başka bir yolu yok, bu yüzden bu mektubu eline geçmesi umuduyla yazıyorum. Felicity, gerçek şu ki seni hâlâ seviyorum. Ve eğer bunu açıkça belli etmediysem, o yaz sana gerçekten âşık oldum. Buraya dönerken bunu bir şekilde biliyordum. Ama ne kadar derin olduğunu, birlikte olmadığımızda fark ettim. Hâlâ seni, soluduğum havadan daha çok özlediğim anlar oluyor. Çok rasgele zamanlarda aniden bana seni hatırlatan bir şeyin kokusunu alıyorum. Ya da Londra sokaklarında bir kızıl saç parıltısı görüyorum ve bir an için fikrini değiştirip benim için geldiğini düşünüyorum, sonrasında bunun sadece geçici bir hayal olduğunu fark ediyorum.

Sana hâlâ âşığım ya da en azından hatırana. Sözde birlikte olamamamızın nedenlerine gelince, bu konuda hiçbir şey değişmedi. Benim hayatım seninkine hiç uymuyor. Seni sevdiğim gerçeği dışında senin için her yönden yanlış biriyim. Eğer hâlâ bunu okuyorsan ve hayal kırıklığından dolayı buruşturup atmadıysan, muhtemelen tüm bunları sana neden anlattığımı merak ediyorsundur. Neden şimdi... bunca zaman geçtikten sonra?

İşte nedeni: Evleniyorum, Felicity. Babam ölmek üzere. Geçtiğimiz birkaç yıl boyunca iyi bir mücadele verdi ama ar-

tık yapılabilecek bir şey kalmadı. Tüm tedavileri durdurdular ve eğer şanslıysak sadece altı aylık ömrü kaldı. Her zaman planladığım gibi, ona ihtiyacı olduğunu bildiğim huzuru vermek istiyorum. Yerleştiğimi ve onun isteklerini yerine getireceğimi, aile adını ve işini devam ettireceğimi bilmek istiyor.

Harika bir kadınla nişanlandım; kalbi sadece kendisine ait olan bir erkeği hak eden harika biriyle. Adı Darcie. Aslında büyürken arkadaşlarımdan biriydi ve yaklaşık bir yıl önce yeniden bağlantı kurduk. Nazik ve güzel biri ve bu hayatın içini dışını biliyor. Dahası, çok sevdiğim iyi bir insan. Onunla evlendiğime pişman olacağımı sanmıyorum. Pişman olduğum tek şey onun sen olmaması. Evlendiğimizde, yeminimi ciddiye almayı planlıyorum. Bunun için, ömür boyu sürecek bir bağlılığa girmeden önce bu çözülmemiş duyguları çözmeye çalışıyorum.

Tek bildiğim, şu anda başka birine âşık olabilirsin. Hayatına devam etmiş olabilirsin. Seni araştırmaya, bir bilgi bulmaya çalıştım ama hiçbir şey bulamadım.

Bu mektubun sana ulaşmak için son umudum olduğunu hissediyorum. Saçmaladığımın farkındayım. Ve itiraf etmeliyim ki, biraz kendimi kaybetmiş durumdayım. (Bu sarhoş olmak demek, hatırlıyor musun?) Bu nişan gecesine tahammül edebilmemin tek yolu birkaç kadeh Negroni içmekti. Bu da bana bir noktada geri dönmem gerektiğini hatırlatıyor. Bu mektubun özüne geleyim.

Eğer benim senden ayrı kaldığım için pişman olduğum kadar, senin de benden ayrı kaldığın için pişman olma ihtimalin varsa, bunu bilmem gerek. Bana ulaş. Bunun bizim için ne anlama geleceğini bilmiyorum ama bu düğünü gerçekleştirebilmem için, yeniden bir araya gelme ihtimalimizin olmadığını bilmem gerekiyor.

Hâlâ beni düşünüp düşünmediğini bilmek zorundayım. Beni tekrar görmek isteyip istemeyeceğini bilmek zorundayım. Eğer cevap vermezsen, anlarım. Mesajı çok net bir şekilde alacağım. Bu mektubu ne zaman alırsın bilmiyorum ama düğünüm 16 Eylül'de.

Bir kez daha okumayı durdurmak zorunda kaldım. Kalbim dakikada bir kilometre hızla atıyordu. Mektubun üstündeki tarihe baktım: 2 Haziran 2025. Vay anasını. Bunu iki aydan fazla bir süre önce yazmıştı.

16 Eylül.

Kafamda hesapladım. *Aman Tanrım. Bundan üç hafta sonra.*

Bayan Angelini'nin bunu bana söylemek için burada olacağını düşünmüştü ki mektubu alır almaz kesinlikle söylerdi. Ama şimdi, cevap vermemeyi seçtiğimi düşünmüş olmalıydı. Zarfa baktım, tarih damgası lekeli olmasına rağmen üzerinde Ekspres Posta etiketi vardı, bu da buraya gelmesinin muhtemelen bir haftadan az sürdüğü anlamına geliyordu. Muhtemelen iki aydır burada duruyordu.

Mektubun son kısmını okumak için kendimi hazırladım.

Darcie'yi incitmek istemiyorum. Vermek üzere olduğum sözü yerine getirmeye niyetliyim. Ama en azından çok geç olmadan sana ulaşmazsam kendime büyük bir haksızlık yapmış olurum.

Tekrar ediyorum, bu mektup seni herhangi bir şekilde üzerse cevap vermene gerek yok. Şu anda hayatının neresinde olduğunu ve bu haberi almanın yıkıcı olup olmadığını hayal bile edemiyorum. Ama Felicity, eğer beni tekrar görmek istersen, birlikte bazı şeyleri çözerken tedbiri elden bırakmak istersen bunu bilmem gerek.

Sevgilerimle (her zaman),

Leo

Elimde mektupla üç saat boyunca volta atmış olmalıydım.

Evlenmeden önce onu durdurmak için bir şansım var.

Ancak muhtemelen çoktan yanıt vermeyeceğimi varsaymış ve planlarını kabullenmişti. Onunla şimdi iletişime geçmek zalimlik olurdu. Dünyasını altüst ederdi. Bu adil miydi? Ama nasıl yapamazdım? Onu hâlâ seviyordum. Bu, ona söylemek için bir

fırsattı, daha önce hiç yapmadığım bir şeydi. Bayan Angelini'nin ani ölümü bana bazı şeyleri söylemeden bırakmamayı öğretmemiş miydi?

Bayan Angelini'den bahsetmişken, şu anda onun tavsiyesini almak için her şeyimi verirdim. Elbette Bailey'yi arayabilirdim ama onun benim için en iyisini düşündüğüne her zaman güvenmiyordum. Onu seviyordum ama çok umursamazdı. Bana uçağa atlayıp bu gece oraya gitmemi söylerdi.

Tavana baktım ve sessizce dua ettim. Muhtemelen Tanrı'yla konuşuyor olmalıydım ama ulaşmaya çalıştığım kişi Bayan Angelini'ydi.

"Bana ne yapmamı söylerdin?" diye fısıldadım.

Akan suyun bana biraz berraklık getirebileceğini düşünerek kendimi duş almaya zorladım. Ama işe yaramadı.

Giyinirken kendimi daha da paniklemiş hissediyordum, sanki hayatımda bir zamanlayıcı vardı ve tik tak sesi beni sağır ediyordu.

Bayılmadan önce karnımı doyuracak bir şeylere ihtiyacım olduğu için atıştırmalık dolabına yöneldim. İçinde pek bir şey yoktu ama eski, mavi bir kutuda tereyağlı kurabiye olduğunu fark ettim ve hâlâ iyi olup olmadıklarını merak ettim. Eğer iyilerse, muhtemelen hepsini yiyip bitirirdim.

Kutuyu açtığımda içinde hiç kurabiye yoktu. Onun yerine beş yıldır görmediğim bir şey buldum: Leo'nun kolyesi. Büyükbabasına ait olan elmas yüzüklü kolye. Muhtemelen küçük bir ev fiyatındaydı ve onu yanımda Pensilvanya'ya götürmekten çok korkmuştum. Başına bir şey gelmesinden korkuyordum ve ona bakması da çok acı vericiydi. Bayan Angelini'ye onu güvenli bir yere koymasını söylemiştim ve o da bana onunla ilgileneceğini söylemişti. Neden bu teneke kutuya koyduğunu biliyordum. Biri evi soyacak olsa, servet değerindeki mücevherleri arayacakları son yer burası olurdu.

Kolyeyi taktığımda Leo'nun boynuma taktığı zaman nasıl hissettiğimi tam olarak hatırladım. Gitmek üzere olduğu için yıkılmıştım ama aynı zamanda, bir daha ne onu ne de beni gö-

remeyecekken neden böylesine önemli bir aile yadigârını bana emanet ettiği konusunda kafam karışmıştı. Garip bir güvence gibi görünmüştü ve beni biraz tedirgin etmişti. Bu kadar önemli bir şeyi sonsuza kadar saklamamı istemesini hayal bile edemiyordum.

Bunu fark ettiğimde vücudum ürperdi. İşte buydu. Dua ettiğim işaret buydu. Bayan Angelini, beni kolyeyi sakladığı yere götürmüştü ama bunun ne anlama geldiğini sadece ben yorumlayabilirdim. Gözlerimi kapattım ve kalbimin sesini dinledim, ona gitmemi istediğini biliyordum. Korksam da ben de bunu istiyordum.

Boynumdaki kolyeyle oynarken, telefonu elime aldım ve az önce olan biten her şeyi anlatmak için Bailey'yi aradım.

"Onu hiç Google'ladın mı?" diye sordu.

"Hayır. O kızla fotoğraflarını görmek istemiyorum. Ve bunca yıldır onu Google'da aramamayı zar zor başardım. Şimdi de bunu bozmayacağım. Neye inanacağımı bile bilmiyorum."

"Tamam. Peki bir sonraki adımın ne olacak?"

"Sence onu aramalı mıyım?"

"Oraya gitsen nasıl olur?" diye önerdi Bailey.

"Habersiz mi?"

"Belki de düğünü durdurmak isteyip istemediğini anlamak için onu görmen gerekiyordur. Aranızdaki bağın hâlâ devam edip etmediğini anlamak için orada olman gerektiğini düşünmüyor musun? Onu arayıp her şeyi berbat edersen her şey için çok geç olabilir. Bu tür şeyler yüz yüze yapılmalı. Bence uçağa atla ve git. Gözlerinin içine bak ve bence doğru olup olmadığını anlamak saniyelerini alacak. Olmazsa da en azından son bir kez vedalaşmış olursunuz."

Bir şeyleri çok fazla düşünürsem hiçbir şey yapamazdım. Ve bu durumda zaman lüksüm yoktu. Zırvalamaya başlamadan önce bir karar vermem gerekiyordu.

Midem bulanmaya başladı. İçimdeki tartışma yüzünden değil, gitmeye karar verdiğimi bildiğim için.

19

Felicity

Parça 19: Enya'dan "Long Long Journey"

İngiliz kırsalından geçmek bir rüya gibiydi, hayal edebileceğimden çok daha şiirseldi. Yol kenarlarında otlayan hayvanlar, güzel taş mimariler, kilometrelerce uzanan yeşil alanlar... Araba yolculuğunun neredeyse tamamı boyunca tüylerim diken dikendi.

Şoförüm sonunda beni kalacağım sarmaşıklarla kaplı kulübeye bıraktı.

İşletme sahibi küçük yaşlı kadın beni kapıda karşıladı. "Bainbridge Inn'e hoş geldiniz."

İçeri girmem için kenara çekildi. Burayı seçmiştim çünkü Westfordshire'daki Covington malikânesine sadece üç kilometre uzaklıktaydı.

Uçağım indiğinde doğrudan Leo'ya gitmek için saat çok geçti. Sabah gitmeye karar vermiştim. Kendimi toparlamak için zamana da ihtiyacım vardı. Uzun bir uçuş olmuştu ve bekleyişin stresi beni zihinsel olarak yormuştu. Onu böyle görmek istemiyordum. İyi bir gece uykusuna ihtiyacım vardı ve sonra ne olursa olsun sabah onun evine gidecektim.

"Ben Lavinia," dedi kadın. "Kaldığınız süre boyunca hizmetinizdeyim."

Kısa boylu ve çelimsizdi. Ondan benim için bir şey yapmasını istemek yanlış görünüyordu.

"Bana uyuyabileceğim güvenli bir yer sağladınız, tek ihtiyacım olan da bu."

"Misafirlerime hizmet etmek için yaşıyorum." Gülümsedi. "Ve bundan çok keyif alıyorum. Size çay yapayım. Odanızı göstermek isterdim ama son zamanlarda merdivenlerle aram pek iyi değil. Üst kata yapmak zorunda kaldığım yolculukların sayısını sınırlamaya çalışıyorum."

Bu beni kötü hissettirmişti. Bu saçmalıklar için çok yaşlıydı.

"Çay kulağa harika geliyor," dedim ona. "Ve hiç endişelenmeyin. Bana eşlik etmenize gerek yok. Sadece nerede olduğunu söyleyin yeter."

"En üst kata ulaşır ulaşmaz soldaki ilk kapı."

Üst kattaki odanın eski tarz bir cazibesi vardı. Çiçekli duvarkâğıtları ve demir karyola çerçevesiyle 1970'lerin bebek evlerindeki yatak odalarının gerçek boyutlu bir versiyonu gibi görünüyordu. Yatak gıcırdıyordu ve biraz rahatsızdı ama belli ki idare etmek zorundaydı.

Çantalarımı bir köşeye yerleştirdikten sonra aşağı indim.

Lavinia mutfakta masayı hazırlamıştı bile. Çay suyu ocakta kaynamaya başlamıştı.

"Yemek için aç mısın, canım?"

"Hayır, teşekkür ederim. İndiğimde havaalanında bir şeyler yedim."

Önüme bir tabak kurabiye koydu. "Seni Westfordshire'a getiren nedir?"

Leo Covington'ın kim olduğunu biliyor olmalıydı, bu yüzden onun adını asla anmayacaktım. Her şeyi genel tuttum.

"Geçmişimden bir adamla yeniden bağlantı kurmaya geldim," dedim o çayı doldururken.

Eğildi. "Bu uzun zamandır buralarda duyduğum en heyecan verici şey olabilir."

Bir yudum aldım ve güldüm. "Heyecan verici olmaktan çok korkutucu aslında."

"Bana hikâyeyi anlat."

Ayrıntılara girmeden, ona Westfordshire'dan yakışıklı, çekici bir İngiliz'e âşık olduğum ve ayaklarımı yerden kesen o yazı anlattım. Mektubun özetiyle bitirdim.

"Çok romantik," diye mırıldandı.

"Öyle ama bir o kadar da korkutucu. Keşke mektup iki ay önce geldiğinde alsaydım. Bu noktada, muhtemelen mektubu aldığımı ve ona cevap vermemeyi seçtiğimi varsaymıştır. Beni görmek onun için büyük bir şok olacak." Kalbim sıkıştı. "Bunun sonu iyi bitmeyebilir, Lavinia."

Kurabiye tabağını yaklaştırdı. "Umudunu kaybetme. Eğer kaderde varsa, sonunda her şey yoluna girecektir." Lavinia başını öne eğdi. "Önce onu aramamayı seçmenin bir nedeni var mı?"

"Sadece gelmemin daha anlamlı olacağına karar verdim. Bu bir telefon görüşmesinde konuşulamayacak kadar önemli. Beni kanlı canlı görmezse, hissettiğini sandığı duyguların gerçekten var olup olmadığını bilemez. Onun gözlerindeki bakışı görmem gerek, anlıyor musun?"

"Sanırım zavallı adam kalp krizi geçirebilir."

Tüylerim diken diken oldu. "Umarım öyle olmaz."

"Bu pek de mutlu bir son olmazdı, değil mi?" Dikkatlice sandalyesinden kalktı. "Neye girişmek üzere olduğunu bilseydim sana çaydan çok daha sert bir şey ikram ederdim."

Leo ve Sig ile içtiğim ilk çayın tea-kila'ya dönüştüğünü hatırlayarak kıkırdadım.

"Yatmadan önce seni sakinleştirecek bir şey ister misin?" diye sordu.

İçmek için çok geçti. Ve tam reddetmek üzereydim ki elindeki şeyi fark ettim: bir şişe Fireball.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Fireball mu içiyorsun?"

"Birkaç farklı seçeneğim var. Ama bu benim favorim, evet. Sen sevmiyor musun?"

"Öyle değil. Bu... Benim için çok özel olan ve kaybettiğim birinin en sevdiği içkiydi. Şimdi karşıma çıkmasının ondan bir mesaj olduğunu düşünmeden edemiyorum."

"İşte bak, yatmadan önce bir içki içmelisin." Benim için küçük bir bardağa biraz Fireball doldurdu.

Yudumlarken, "Teşekkür ederim," dedim.

"İşte bu!" Güldü.

O boğazı yakan baharatlı tat gibisi yoktu. Kesinlikle favorim değildi ama Bayan Angelini onu çok sevdiği için sonsuza kadar özel kalacaktı.

Bardağımı lavaboya götürdüm. "Burayı bulduğum için gerçekten minnettarım. Burada hoşuma giden bir ev rahatlığı var. Çok heyecanlıyım ve her şey istediğim gibi gitmezse yarın geri dönebileceğim bir yer olduğunu bilmek güzel."

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, odan uzun bir süreliğine müsait, kimseye rezervasyon yapmadım. Yani, işler yolunda gitmese bile umarım bir süre kalır ve Westfordshire'ın tadını ve evden uzaklaşmanın keyfini çıkarırsın."

Gülümsedim ama Leo beni geri çevirirse bu kırsal bölgeyi cehennemden kaçmış bir yarasadan daha hızlı terk ederdim.

Ertesi sabah sinirlerim tamamen bozuk bir şekilde uyandım. Lavinia bana çay ve yumurta yaptı. Biraz enerjim olsun diye her şeyi zorla gırtlağımdan aşağı indirdim. Beni Leo'nun mülküne götürmesi için bir araba servisi çağırmıştım ve aracım her an burada olabilirdi.

Kalbimin kırılması ya da hayatımın aşkıyla yeniden bir araya gelmek için, sade siyah bir elbise seçmiştim. Leo'nun büyükbabasının yüzüğünü de boynuma takmayı tercih etmiştim. Onu Bayan Angelini'nin kurabiye kutusunda bulduğumdan beri hiç çıkarmamıştım.

Arabam durduğunda Lavinia bana sarıldı, ben de şoförümü

selamlayıp arabaya bindim. Yola çıktığında ona gideceğim yerin adresini verdim.

"Covington Malikânesi'nde randevunuz var mı, hanımefendi?" diye sordu.

"Ben... bir arkadaşımı ziyarete gidiyorum."

"Ben bunu sormadım. Sizi bekliyorlar mı?"

"Hayır."

"Randevunuz yok mu?"

Kahretsin. Bunu hiç düşünmemiştim. Leo'yu normal bir evde ziyaret ediyormuşum gibi değildi. İçeri girmekte sorun yaşayabileceğim aklıma gelmemişti.

"Şey... Ben sadece doğaçlama yapacağım."

"Kusura bakmayın ama hanımefendi, eğer bu bir tür sapıklık durumuysa maskaralıklarınıza tanık olmak istemiyorum."

Ne? Başımı salladım. "Yemin ederim öyle bir şey değil."

İçini çekti ama sürmeye devam etti. Sonunda Covington Malikânesi olduğunu tahmin ettiğim yere vardık. Araba yolu olarak kullanılan uzun bir yol ve sonunda bir çeşme vardı. Tuğla arazinin etrafı inişli çıkışlı, yeşil tepelerle çevriliydi ve bir filmden fırlamış gibi görünüyordu. Uhrevi bir yerdi.

Ana binaya yaklaştıkça kalbim daha da hızlı atmaya başladı. Artık geri dönüş yoktu. Keşke bu işin zile basıp Leo'nun cevap vermesinden daha karmaşık olacağını daha önce fark etmiş olsaydım. Harvard'a gitmiş ve hukuk fakültesinden mezun olmuş olabilirdim ama bazen pek de zeki davranmıyordum.

Şoför ön tarafa yanaştı ve titreyen bacaklarımla araçtan indim. Kapıyı kapattıktan sonra gitti. Ondan beni beklemesini istemeyi planlamıştım ama bana hiç fırsat vermedi.

Kahretsin! Gerçekten de benim bir sapık olduğumu düşünüyordu ve benimle ilişkilendirilmek istemiyordu. *Desteğin için teşekkürler, pislik.*

Kalbim hızla atarken, iki devasa sütunla çevrili devasa ve süslü ön kapıya doğru ilerleyerek merdivenleri çıktım. Neredeyse kilise çanlarını taklit eden kapı zilini çaldım.

Birkaç saniye sonra siyah takım elbiseli bir adam kapıyı açtı. "Yardımcı olabilir miyim?"

Kelimeler güçlükle döküldü. "Evet. Leo Covington'ı görmeye geldim."

Kaşları kalktı. "Sanırım sizi bekliyordu?"

"Hayır, aslında. Randevum yok. Ama kim olduğumu biliyor ve burada olduğumu bilmek isteyecektir."

Gözleri kısıldı. "Adınız?

Boğazımı temizledim. "Felicity Dunleavy."

Cebinden telsize benzeyen bir cihaz çıkardı ve onunla konuştu. O kadar sessizdi ki ne dediğini anlamadım.

Sonra kapıda çok daha iri yarı bir adam belirdi.

"Hanımefendi, randevusu olmayan hiç kimseyi bu eve almıyoruz. Sizi bekliyor olsaydı haberimiz olurdu. Her gün gelmesi beklenen misafirlerin bir listesini tutuyoruz ve siz bu listede yoksunuz."

"Anlıyorum. Uymanız gereken güvenlik önlemleriniz var. Sizden beni içeri almanızı istemiyorum, sadece burada olduğumu ona bildirmenizi istiyorum."

"Her rasgele bir yabancı gelip içeri girmeye çalıştığında onu rahatsız etseydik, eminim ikimizin de işi olmazdı," dedi adamlardan biri.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Dinleyin, ben onun eski bir arkadaşıyım. Ona burada olduğumu söylerseniz sizi kovmayacağını kesinlikle garanti ederim."

İki adam birbirlerine baktı. Alnımda bir ter tabakası oluştu. Kapısına geldiğim anda hayal ettiğim birçok şeye rağmen bu beklediğim bir senaryo değildi.

"Eğer gerçekten eski bir dostsanız," dedi küçük adam, "onunla doğrudan iletişime geçebilmeniz gerekir. O zaman sizi bu eve girmesine izin verilen onaylı kişiler listesine koyacaktır. O zamana kadar, sizden binayı terk etmenizi istemek zorundayım."

Bu hiç iyi değildi. Leo'nun numarası hâlâ bendeydi ve onu arayabilirdim. Ama bu ona burada olduğumu bildirmenin küstah ve gayriresmî bir yolu gibi görünüyordu.

Ama başka seçeneğim yokmuş gibi görünüyordu. Çantamdan telefonumu almaya gittim ama dibini uzun uzun yokladıktan sonra içinde olmadığını fark ettim. Bu sabah kafam o kadar karışıktı ki Lavinia'da bırakmış olmalıydım.

Kahretsin! Şimdi ne yapacağım? Yolumu kesen adamlara baktım. "Dinleyin, gerçekten yardımınıza ihtiyacım var. Birleşik Devletler'den buraya kadar geldim. Burada olduğumu bilmemesini anlıyorum ama söz veriyorum ona söylerseniz kızmayacaktır—"

Kapı yüzüme kapandı.

Sessizlik sağır ediciydi.

Bunun olduğuna inanamıyordum. Etrafıma bakındım ve çığlık atıp atmamayı düşündüm. Nedense bunun buralarda iyi karşılanmayacağını hissettim. Ama Leo'ya başka nasıl ulaşabilirdim ki?

Başka ne yapacağıma dair bir ipucu bulamayınca kapı zilini tekrar çaldım.

İri yarı adam hemen cevap verdi. "Kapıyı kapatmam, onurlu bir şekilde gitmeniz için bir işaretti. Sizi mülkten çıkarmak için kaba kuvvet kullanmak zorunda kalmak istemiyorum. Ama korkarım ki içeri girmekte ısrar etmeye devam ederseniz, sizi mülkten çıkarmaktan başka çarem kalmayacak."

Bu beni çok kızdırmıştı. Sesimi yükselttim. "Böyle bir şey yapmayacaksın. Bana elini bile süremezsin. Anladın mı?"

"Korkarım bana başka seçenek bırakmayacaksınız."

"Birinin kapısında durmak suç değildir. Seni itip geçmedim ya da içeri girmeye çalışmadım. Eğer bana dokunursan taşaklarına tekmeyi yersin!"

Bu onu korkutmamış gibi görünüyordu. Bildiğim bir sonraki şey iki adamın daha ortaya çıktığı ve güvenliğim için endişelenmeye başladığımdı. Tam olarak ne yapmayı planlıyorlardı?

İçgüdülerim bana bağırmamı söyledi. "Leo! Yardım et!"

Evde olup olmadığına dair hiçbir fikrim yoktu. Ama onun adını tekrarlayarak bağırmaya devam ettim. Bu adamlar polisi

arayacak mıydı? Gitmeyi düşündüm ama şoför çağıracak bir telefonum yoktu. Lavinia'nın evine dönmek için iki mil yürümem gerekecekti.

Tam aklımı kaybedeceğimi düşündüğüm anda onun sesini duydum.

"Burada ne haltlar dönüyor?"

Kafamı kaldırdım. "Leo. Aman Tanrım."

Ben adını söyleyene kadar yüzüme bakmamıştı. Gözleri benimkilerle buluşunca yüzü bembeyaz oldu. Sanki gerçekten karşısında durduğumdan emin değilmiş gibi gözlerini kırpıştırmaya devam etti.

"Felicity..." diye fısıldadı.

"Olay çıkardığım için çok özür dilerim. Ama sana burada olduğumu söylemediler."

Adamlardan biri açıklamaya çalışırken Leo bana inanamayarak baktı.

"Bu kadını tanıyor musunuz? Biz—"

"Lütfen bizi yalnız bırakın." Leo elini uzattı. "İçeri geri dönün."

Adam kekeledi. "Ekselansları, biz sadece—"

"Bizi yalnız bırakın!" diye bağırdı Leo.

Hava birdenbire sessizliğe büründü. Adam başını salladı ve diğer adamlar da onu içeri doğru takip etti. Kapı arkalarından tam olarak kapanmadı ama en azından artık yalnızdık.

Leo ne mutlu ne de üzgün görünüyordu. Yüzünde saf bir şok ifadesi vardı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu sonunda.

Kalbim neredeyse duracaktı. Neden bana bunu soruyordu?

Sesim titriyordu. "Mektubunu aldım. İki ay gecikti. Cevap vermediğim için çok üzgünüm ama onu ancak birkaç gün önce bir yığının içinde buldum."

Kaşları çatıldı. "Mektubum...?"

"Evet." Zarfı almak için çantamı karıştırdım. "Haziran ayında bana yazdığın mektup. Eylülde evleneceğini söylemişsin,

yani üç haftadan az bir süre kalmış. Ve bu adımı atmadan önce sana karşı hâlâ bir şeyler hissedip hissetmediğimi bilmen gerekiyordu. Bunu duyduğumda çok şaşırdım ama dürüst olmak gerekirse Leo, ben de yıllar boyunca seni düşünmekten vazgeçmedim. Daha erken gelirdim eğer—"

"Bir bakayım, lütfen." Elini uzattı. "Mektup."

Kafam karışmıştı, mektubu ona uzattım.

Neler oluyor?

Sonra içimi bir korku kapladı. Mektupta içki içtiğinden bahsetmişti.

Olamaz. Panik göğsümü sıkıştırdı.

"Yazdığını hatırlamıyor musun?" diye sordum boğazımda bir yumruyla.

Mektuba bakarken inanamıyor gibi görünüyordu.

"Tabii ki hatırlıyorum."

"Neden hatırlamıyormuş gibi davranıyorsun?"

"Felicity..." Bana doğru birkaç adım attı ve mektubu geri uzattı. "Tarihe bak."

Mektuba baktım ve okudum. "2 Haziran 2025 yazıyor."

"Bu beş değil." Durakladı. "Üç. Bu mektubu sana iki yıl önce yazmıştım."

Söylediklerini düşünürken birkaç saniye geçti. Tüm havanın vücudumu terk ettiğini hissettim. Sonra kalbim ayaklarıma düştü. "Bu nasıl olabilir?" Tekrar aşağıya baktım, mektup titreyen ellerimde sallanıyordu. Üç... Beş... Şu anda her şey bulanık görünüyordu.

"Burada olduğuna inanamıyorum," diye fısıldadı.

Boğazımı temizledim. "Bekle... yani, eğer bu iki yıl önce yazıldıysa o zaman... sen..."

Cümlemi tamamladı. "Evlendim."

Güneş o anda kaybolmuş gibiydi. Dünya üzerime kapanıyormuş gibi hissediyordum. Kaçmak istedim ama hareket edemiyordum. "Ah."

"Neden mektubu şimdi gördün?"

Gözlerim kapandı. "Bayan Angelini yaklaşık iki yıl önce kalp krizi geçirerek vefat etti. Bu mektup öldüğü sıralarda gelmiş olmalı. Bir sürü taziye kartının arasına karışmış. Geçenlerde evindeki tüm postaları karıştırırken buldum ve bu yüzden..." Sözlerim kesildi.

"Ah, Felicity. Bayan Angelini'ye olanları duyduğuma çok üzüldüm."

"Teşekkür ederim."

"Senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Sen de benim için çok şey ifade ediyordun.

Birbirimize bakarken yağmur çiselemeye başlamıştı.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi.

Bu sözler kalbime saplanan bir bıçak gibiydi.

"Sen de öyle. Yakışıklısın." Başımı salladım. "Sağlıklı."

Sağlıklı mı? Bu noktada ne söylediğimi bile bilmiyordum.

Başını sallamaya devam etti. "Ne diyeceğimi bilmiyorum. Şu anda nutkum tutuldu. Bırak konuşmayı, nefes bile alamıyorum."

"Anlayabiliyorum."

Sanki bir aracın orada olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi arkama baktı. "Buraya ne zaman geldin? Bir yerde mi kalıyorsun?"

"Dün gece. Yolun iki mil aşağısında bir pansiyonda kalıyorum."

Kafamı çevirdiğimde evin içinde bir grup insanın pencereden bize baktığını fark ettim.

"Yerin adı ne?" diye sordu.

"Bainbridge Inn," diye cevap verdim, hâlâ pencereye odaklanmıştım.

"Konuşmamız gerek," dedi. "Seninle sonra orada buluşuruz."

"Sanırım beni neden içeri davet etmediğini sormama gerek yok. Söyleyecek bir şey kaldığından emin değilim. Dürüst olmak gerekirse, Amerika'ya geri dönmeliyim, Leo." Gözlerim dolmaya başladı.

"Lütfen Westfordshire'dan ayrılma." Ses tonu aceleciydi. "En azından özel olarak konuşma fırsatımız olana kadar, tamam mı?"

Tam o sırada kapı açıldı. Benim yaşlarımda, çekici bir kadın kapıda duruyordu. İnce belini ortaya çıkaran pembe bir elbise giymişti. Dümdüz, sarı saçları omuzlarının hemen üzerinde kesilmişti. Küçümseyen bakışlarından kim olduğunu anlamak zor değildi.

Beni baştan aşağı süzdü. "Burada neler oluyor?"

Leo ağzını açtı ama cevap vermesine fırsat vermedim.

"Hiçbir şey," dedim, duruşumu düzeltip gülümsüyormuş gibi yaparak. "Leo'nun eski bir arkadaşıyım. Kendisiyle yıllar önce Amerika ziyareti sırasında tanışmıştım ve şimdi İngiltere'yi ziyaret ederken gelip bir merhaba demek istedim. Arayacaktım ama telefonumu kaldığım yerde unutmuşum. Ayrıca bir aptallık yaparak randevu almam gerektiğini fark etmedim. Güvenlik görevlilerini biraz rahatsız ettim. Leo gürültüyü duyunca dışarı çıktı."

Gözleri ikimizin arasında dolaştı. "Anlıyorum," dedi şüpheci bir ifadeyle.

Sesimdeki titremeyi hissedip hissetmediğini, gözlerimde kalan yaşları görüp görmediğini merak ettim. Tüm dünyamın altüst olduğu anı böldüğünü görebiliyor muydu? Kalbimin göğsümden sökülüp atıldığı anı?

Leo'nun iyiliği için umarım bunları fark etmemişti. Benim aptallığımın ve basit bir sayıyı karıştırmamın onu düşürdüğü durumu hak etmiyordu.

Nefes alamıyorum.

Buradan çıkmam gerek.

Soğukkanlılığımı zorlayarak, "Leo, seni görmek güzeldi. Umarım günün geri kalanında iyi vakit geçirirsin," dedim.

Uzaklaşmak için döndüğümde, "Felicity, bekle," diye seslendi.

Yalvarışı acı vericiydi. Dönüp bunu kabul etmeyi reddederek, Covington arazisinden çıkana kadar uzun patikada yürümeye devam ettim. Ancak ana yolun köşesini döndüğümde gözyaşlarımın boşalmasına izin verdim.

Lanet pansiyona nasıl geri döneceğimi bildiğimden bile emin değildim. Ve navigasyon için telefonum da yoktu.

Burada, bu yağmurlu kırsalın ortasında hayatımın en dip noktasındaydım.

20

Felicity

Parça 20: Adele'den "Someone Like You"

Üç kilometre yürüyeceğimi bilseydim spor ayakkabı giyerdim. Düz ayakkabılarım çamur içindeydi. Ancak bu sırılsıklam siyah elbise, Leo Covington'la bir geleceğe dair tüm umutlarımın yasını tutmak için mükemmeldi.

Yağmur yağarken yaklaşık bir kilometre daha gitmem gerektiğini anladım. Neyse ki durup Lavinia'nın yerine doğru yürümem için bana yol tarif eden birine rastlamıştım.

Bir noktada, bir araba yanımda yavaşça ilerlemeye başladı.

Harika.

"Tanrım, berbat durumdasın," dedi erkek sürücü.

Hızımı artırarak ona döndüm. Sakallıydı ve bereye benzeyen bir şey takıyordu.

"Yağmurda yürüyünce böyle oluyor işte."

"Atla."

Tam da ihtiyacım olan şeydi: İngiliz kırsalında saldırıya uğramak ve ölüme terk edilmek.

"Özür dilerim. Yabancı erkeklerin arabalarına binmem, özellikle de ses tonu rahatsız edici olanların."

"Kızıl, arabaya bin. Sırılsıklam olmuşsun."

Olduğum yerde kaldım. *Kızıl mı?*

Olamazdı. Ona hiç benzemiyordu.

Gözlerimi kıstım. "Sig?"

"Ben olduğumu anlamadığını mı söylüyorsun? Bu yüzden kaltak gibi davrandığını sanıyordum."

"Hayır, tabii ki sen olduğunu bilmiyordum. Ne zamandan beri sakalın var... ve şapka takıyorsun?"

"Ne zamandan beri İngiltere'de yağmur altında, cenazeye gidiyormuş gibi dolaşıyorsun? Gerçi hiçbir zaman moda anlayışın olmadı."

"Nerede olduğumu nasıl bildin?"

"Leo aradı. Yürüyerek gittiğini söyledi ve kalacağın yere sağ salim döndüğünden emin olmamı istedi."

"Neden kendisinin gelmediğini sorardım ama şu anda evde büyük bir yangını söndürdüğünden eminim." Hafif kızgın bir kahkaha attım. "Tüm bunları öğrendiğinde çok eğlenmiş olmalısın."

"Atla hadi, Kızıl."

Teklifini kabul etmeye karar verdim. İçeri girdiğimde emniyet kemerimi bağladım. "Teşekkür ederim."

Tek kelime etmeden devam etti ama sonunda ofladı. "Hayır, bilgin olsun, acı çektiğini bilmek beni hiç mutlu etmiyor. Huysuz bir piç olabilirim ama kalpsiz değilim."

Göğsüm sıkıştı. "Öyle olduğunu ima ettiğim için özür dilerim. Zor bir gün geçirdim."

Şöyle bir baktı. "Aptalca bir soru belki ama iyi misin?"

"Gerçekten mi?" İçimi çektim. "Hayır."

"Anlıyorum."

Yüzümü sileceklere doğru dönmeden önce bir süre pencereden dışarı baktım.

"Çocuğu var mı?"

Sig başını salladı. "Hayır."

İçimi bir rahatlama kapladı. Bu bir şeyi değiştirmezdi ama her şeyin üstüne bir de bunu düşünmek zorunda kalmamıştım.

"Sana her şeyi anlattı mı? Buraya nasıl geldiğimi?"

"Evet. Bana sorarsan çok acayip bir hata ama bunu herkes yapabilirdi."

Onu tepeden tırnağa inceledim. "Neden bu kadar farklı görünüyorsun?"

Çenesi gerildi. "Zor bir dönemden geçen tek kişi sen değilsin diyelim."

Hmm... "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır, kesinlikle istemiyorum."

"Tamam."

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra Lavinia'nın önünde durdu.

"Burası, değil mi?"

"Evet."

Arabayı park etti ve indi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Seninle geliyorum."

"Neden?"

"Çünkü henüz ülkeden ayrılmana izin vermemem ve iyi olduğundan emin olmam için talimat aldım. İyi olmadığını itiraf ettin. Leo'ya sana göz kulak olacağıma dair güvence verdim."

Gözlerimi devirdim. "Yalnız değilim. Buranın sahibi Lavinia benimle birlikte. Hem sen neden Leo'nun emrindesin?"

"Ona biraz borçluyum."

Pekâlâ.

Ben kapıya doğru yürürken o da beni takip etti.

"Gerçekten içeri geliyor musun?"

Başını salladı.

Kesinlikle Alacakaranlık Kuşağı'nın İngiliz versiyonuna girmiştim.

Lavinia kapıyı açtığında gülümsedi. "Bana bahsettiğin sevimli adam bu olmalı!"

"Hayır, hayır," diye düzeltmekte gecikmedim. "Bu Sig. Beni buraya o getirdi. Uzun hikâye ama bugün işler hiç de yolunda

gitmedi." Başımı salladım. "Meğer o mektubun tarihini yanlış okumuşum. Aslında iki yıl önce yazılmış, iki ay önce değil. Çoktan evlenmiş ve ben de kendimi aptal durumuna düşürdüm."

"Ah, canım." Kucaklamak için beni kendine çekerken ağzı açık kaldı. "Çok ama çok üzgünüm. Bu çok üzücü." Sig'e baktı. "Şoförünüz kalıyor mu?"

"Sig aslında Leo'nun kuzeni. Bana göz kulak oluyor."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Lavinia." Sig elini uzattı.

O da sıktı. "Bu kirli sakallı dış görünüşünün ardında çok yakışıklı bir yüz seziyorum. İstediğin kadar burada kalabilirsin."

Sig etrafına bakındı. "Alkol var mı? Kızıl'ın buna ihtiyacı olacak."

Alkol mü? Bırakın alkolü, şu anda hiçbir şeyi midem kaldırmıyordu.

"Ben iyiyim."

Lavinia'ya dönerken beni görmezden geldi. "Neyin var?"

"Fireball ve viski."

Sig karşı çıktı. "İğrenç. Ben markete gidiyorum." Kapıya doğru döndü. "Lavinia, ben yokken hiçbir yere gitmediğinden emin olmalısın."

Kendime baktım. "Şu anda tekrar dışarı çıkabilecek durumda gibi görünüyor muyum? Temizlenmem en az bir saat sürer, kaçmak için bir araba ayarlamamsa daha fazla zaman alır. Yani sorun yok. Kaçmayacağım."

Sig markete gittikten sonra Lavinia, ona olanları daha fazla anlatmamı istedi ama ben tekrar anlatmaya hazır değildim. Onun yerine kanepesine uzanıp gözlerimi kapattım ve başımın ağrısından kurtulmaya çalıştım.

Sig döndüğünde, kendimi kanepeden kaldırdım. İki kâğıt torba taşıyordu. Kısa süre içinde margarita yapmak için gereken malzemeleri ve bir sürü yiyeceği tezgâha boşalttı.

"Bir parti verdiğimizi fark etmemiştim," dedim.

"Bir acıma partisi."

"Bu biraz saçma, biliyorsun."

Duraksadı. "Alternatifi ne? Köşede oturup ağlamak mı? Buraya gelip seni o hâlde bulmasını mı istiyorsun?"

Sig haklıydı. Leo beni görmeye geleceğini söylemişti. Bunun amacından emin değildim ama dağınık bir hâlde olmasam iyi olurdu. Belki birkaç kadeh içki içmek kendimi tamamen kaybetmemi engelleyebilirdi.

"Yardım edebilir miyim?" diye sordum.

"Hayır. Ama kendine yardım edebilirsin. Hâlâ bataklık canavarına benziyorsun. Git bir duş al ve cenaze kıyafetlerini çıkar."

Başımı salladım ve kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlayan sıcak duşun altında güzelce ağlamaya gittim. En sevdiğim tişörtümü ve kot pantolonumu giydim ve kendimi çok daha rahat hissettim.

Mutfağa geri döndüğümde Sig ocağın başındaki yerinden tişörtüme baktı. "Aaa, Hello Kitty. Seni tekrar görmek çok güzel."

"Bazı şeyler asla değişmez, Sig." Güldüm.

"Korkunç tarzın gibi."

"Şu anda tarzdan bahsedecek biri olduğundan emin değilim, Sigmund."

"Tam isabet, sevgilim."

Büyük bir tencerede bir şeyler karıştırıyordu.

Başımı ocağın üzerine eğdim. "Ne yapıyorsun?"

"Karşılıksız Aşk Gözyaşları Çorbası."

Koluna bir tokat attım. "Ahmak."

"Yine de gülümsüyorsun." Göz kırptı. "Aslında bu chili con carne'nin başlangıcı." Tezgâhın diğer tarafını işaret etti. "Kırmızı plastik bardakta seni bekleyen bir margarita var."

"Vay canına. Teşekkür ederim."

Lavinia, elinde margaritayla mutfağa girdi.

"Bu oldukça güzel. Daha önce hiç içmemiştim."

Bu beni güldürdü. O büyük bardağı tutarken çok sevimli görünüyordu.

Bir kaşık yere düştü ve Sigmund onu almak için eğildi. Taktığı bere başından kaydı. Gür saçlarının gittiğini ve yerine kısa, kır-

pılmış bir saç geldiğini görünce şok oldum. Garipti. Bir şey söyleyemesem de neden kestiğini merak etmiştim.

Sonraki bir saat boyunca, Sig tost makinesinde mısır ekmeği yaptı ve chili için bir dizi malzeme çıkardı: dilimlenmiş avokadolar, rendelenmiş peynir, ekşi krema ve jalapeño biberleri.

O tencereyi taşıyıp nihalenin üzerine yerleştirirken ben de masayı kurmaya yardım ettim.

Biz yemeğimizi yerken Lavinia, Sig'e övgüler yağdırdı. "Yemek pişirebilen böyle yakışıklı bir adam bulmak zor."

"Bir şey mi ima ediyorsun, Lavinia?" diye sordu.

Lavinia kızardı. Çok sevimliydi. "Kırk yaş daha genç olsaydım, belki."

"Yaş sadece bir sayıdır." Sig bana doğru baktı. "2023'e karşı 2025 gibi."

Kaşığımı bıraktım ve ona ters ters baktım.

"Çok mu erken?" Sırıttı.

Sonra, inanılmaz bir şekilde, ağlamaya başlayana kadar güldüm. Gözyaşlarımm mutlu mu yoksa üzgün mü olduğunu bilmiyordum ama geçirdiğim günden sonra içimi dökmek iyi gelmişti.

Sig yemek sırasında telefonunu sık sık kontrol etti. Leo'nun ona mesaj atıp atmadığını merak ediyordum ama sormaya korkuyordum.

Boş fincanımı işaret etti. "Bir içki daha ister misin? Sadece bir tane içtin."

"Hayır, içmesem daha iyi."

"Bir taneye daha ihtiyacın olabilir."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü buraya geliyor."

Kahretsin. Midem bulandı. "Tamam, evet."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Sig ayağa kalktı ve son kalan donmuş margaritayı bardağıma doldurdu.

"Git hazırlan. Temizliği ben hallederim."

"Emin misin?"

"Yapacak başka bir şeyim yok."

"Teşekkür ederim, Sig. Gerçekten." Bu yemek sakinleşmek için tam da ihtiyacım olan şeydi. Böyle bir zamanda Sigmund Benedictus'un kurtarıcım olacağını kimbilebilirdi ki? Hayat çok komikti; acı verici derecede üzücü olmadığı zamanlarda.

On dakika sonra kapı çaldı. Lavinia'nın açmasına izin verdim çünkü bugün olanlardan sonra kapıya koşmamın bir anlamı yoktu. Bir daha asla kendimi böyle savunmasız bir pozisyona sokmayacaktım.

Kanepeden kalktım ama yerimden kıpırdamadım. Sadece dinledim.

Kapı aralığından Lavinia'nın sesi geldi: "Sizi tanıyorum," dedi. "Aman Tanrım. Siz... Ekselansları mısınız? Evimde ne yapıyorsunuz? Yanlış bir şey mi yaptım?"

Çıldıracağı hiç aklıma gelmemişti.

"Hayır, hanımefendi. Sizi telaşlandırdığım için üzgünüm. Felicity'yi görmeye geldim. Ve lütfen bana Leo deyin."

"Kaybettiği aşkının adının Leo olduğunu söylemişti ama bu hiç aklıma gelmemişti." Bir an için bana baktı. "Siz... Aman Tanrım. Sizsiniz. Siz onun kalbini kıran adamsınız."

Gözleri benimkilerle buluştu ve aniden margaritalar duygularımla boy ölçüşemez oldu. Bu plan işe yaramamıştı. Yüzündeki acı dolu ifade sadece kendime değil, ona da üzülmeme sebep olmuştu. Beni incittiğini bilmenin Leo'yu incittiğini biliyordum. Böyle olmasını istememişti. İkimiz de bunun olmasını istememiştik.

Lavinia hâlâ şokta olduğu için onu içeri davet etmemişti.

Sig imdadına yetişti. "Lavinia, daha önce bana nasıl oynandığını göstermek istediğin şu oyundan bahsediyordun. Masayı temizledim. Neden kartları getirmiyorsun?"

"Ah... evet." Sersemliğini üzerinden attı. "Getiriyorum." Aceleyle uzaklaştı.

Onlar odadan çıktıktan sonra Leo içeri girdi ve bana doğru yürüdü. İçimdeki her şey elektriklenmiş gibi hissettim. Bana bir-

kaç saniye baktıktan sonra uzanıp beni kollarına aldı. Ânında kalp atışlarını hissettim.

Bana dokunmasını beklemiyordum, daha önce mesafesini korumuştu. Kollarının sıcaklığında bir an için gardımı indirdim, buruk da olsa kucaklamasının ve tanıdık kokusunun rahatlığını yaşamak için kendime izin verdim. Yine de bırakmasını hiç istemedim.

"Bugün için çok üzgünüm," diye fısıldadı. "Ve buraya gelmem bu kadar uzun sürdüğü için de özür dilerim."

Uzaklaştığında bunun onu son hissedişim olup olmadığını merak ettim.

Göğsüme baktı. "Şu hâline bak, İngiltere'de Hello Kitty tişörtünle..."

"Sig de az önceki sırılsıklam kıyafetimle bir bataklık canavarına benzediğimi söyleme nezaketini gösterdi."

Leo zorla gülümsedi. "Telefonun olmadığından bahsetmiştin. Yağmurda yürüyüp gittiğinde kendimi çok kötü hissettim. Ben buraya gelene kadar seninle kalmasına sevindim."

"Kaçacağımı mı düşündün?"

"Evet, aslında. Ve seni suçlamazdım."

"Muhtemelen haklıydın. Yapabilirdim." Yere baktım. "Bugün benden sonra ne oldu?"

Nefesini verdiğinde, tenime değen kısa nefesi işkence gibiydi.

"Darcie'ye her şeyi açıkladım. Gerçi seni görür görmez kim olduğunu anladı zaten."

Başımı kaldırdığımda gözlerim büyüdü. "Biliyor muydu? Nasıl?"

"Yıllar önce ona senden bahsetmiştim. Her şeyi anlamak için seni bir kez görmesi yetti."

"Ona benden mi bahsettin?"

"Darcie ve ben gençken, yani çift olmadan çok önce arkadaştık. Babası bir devlet görevlisi ve aynı zamanda babamın arkadaşıydı. İki yetişkin olarak yeniden bir araya geldiğimizde ona hâlâ birine âşık olduğumu itiraf etmiştim. Şu âna kadar bilmediği tek şey, o mektubu yazdığımdı. Ama bugün onu da açıkladım."

"Bunu ona itiraf etmene şaşırdım."

"İçeriğini detaylandırmadım, sadece düğünden önce sana ulaştığımı çünkü aramızda bir şeyler olduğunu söyledim. Detaylandırmak zorunda değildim. Sanırım davranışlarımın uygunsuzluğunu anlayacak kadar aradaki bağlantıyı kurabildi."

"Beni görmeye geldiğin için üzülmüş olmalı."

"Mutlu değildi. Ama anlayış gösterecektir."

"Benden daha iyi bir kadın olduğu belli. Eğer kapımıza gelen bir serseriyi görmeye gitseydin, kıçına tekmeyi basardım."

"Bu, en hafif tabiriyle Darcie'yi pek de mutlu etmedi ama dürüst olmak zorundaydım." Uzun bir sessizlik ânından sonra başını salladı. "Özür dilerim. Sanırım hâlâ şoktayım. Buraya söyleyecek milyonlarca şeyle geldiğimi sanıyordum ama... nutkum tutuldu."

"Bunu anlıyorum."

Leo uzandı ve boynumda asılı duran yüzüğe dokundu. Elinin göğsüme değmesi içimde şok dalgaları yarattı.

"Bunu taktığını sabah da fark ettim." Elini geri indirdi.

Parmaklarımı yüzüğün üzerinde gezdirdim. "Güç vermesi için taktım. İyi şans getireceğini düşünmüştüm. Görünüşe göre tam tersi bir etkisi olmuş."

"Evet," diye fısıldadı.

Gözlerinin içine bakmaya devam edemezdim, bu yüzden kanepeye oturmayı önerdim.

Leo karşımdaki koltuğa oturdu. "Her şeyi bilmek istiyorum," dedi. "Bana son beş yılını anlat."

Derin bir nefes alarak düşüncelerimi toparladım. "Sen gittikten sonra doğruca Pensilvanya'ya gittim. Gidişine gerçekten çok üzülmüştüm ama okula odaklandım ve bunu unutmaya çalıştım." Parmaklarıma bakarak durakladım. "Yaklaşık bir yıl sonra... Matt'le yeniden çıkmaya başladım."

Leo yutkundu.

"Uzun lafın kısası, kısmet değilmiş. Hiçbir zaman olmadı. Ondan ayrıldım. Ondan sonra başka kimseyle ilişkim olmadı.

İki yıl önce hukuk fakültesinden mezun olduktan kısa bir süre sonra Bayan Angelini vefat etti."

"Ne oldu?"

"Uykusunda öldü. Kalp kriziydi."

Yüzünü hüzünlü bir ifade kapladı. "Hiç veda edemedin. Bu çok zor. Çok üzgünüm."

Başımı sallarken gözyaşlarım beni tehdit ediyordu. "Bundan sonra söyleyecek pek bir şey yok. O gittiğinden beri kendimi işime verdim. Ama geçen ay bıraktım çünkü çok tatmin edici değildi. Bayan Angelini artık orada olmasa da bir şey beni Rhode Island'a geri çağırıyordu. Eskiden büyük şehirde yaşamak istediğimi düşünürdüm. Ama son zamanlarda tek istediğim Narragansett'e geri dönmekti. Oraya varır varmaz mektubunu buldum ve her şey anlam kazanmaya başladı, yani neden geri dönmek için böyle bir çekim hissettiğim vesaire. Ya da öyle görünüyordu." Başımı salladım. "Artık hiçbir şey mantıklı gelmiyor."

Acı çekiyor gibiydi ve elleri huzursuzca hareket ediyordu.

Parmağındaki altın yüzüğün sarsıcı görüntüsüyle kalbim sıkıştı. *Benim Leo'm evlenmişti. Evli.* O elin bedenimde nasıl hissettirdiğini çok canlı bir şekilde hatırlıyordum. Ama onun hiçbir parçası; ne o muhteşem elleri ne de kalbi artık bana ait değildi.

Boğazımı temizledim. "Bana geçtiğimiz beş yılın senin için nasıl geçtiğini anlat. Yani, tabii ki olan en önemli şeyi biliyorum."

Leo bir nefes verdi ve kanepeye yerleşti. Gözlerini kaçırdı. "Eve döndüğümde babam beklediğimden daha iyi durumdaydı. O enfeksiyondan sonra oldukça çabuk toparlandı. Yani bu benim için bir rahatlamaydı elbette. Ama bunun dışında kendimi kaybolmuş hissediyordum. Amerika seyahatinin kafamı toparlamama yardımcı olması gerekiyordu ama tek yaptığı kafamı daha da karıştırmak olmuştu. İlk yıl mücadele ettim. Ta ki daha fazla dayanamayana kadar." Başını kaldırdı ve gözlerime baktı. "Ben de buradan ayrıldım ve Amerika'ya döndüm."

Adrenalin damarlarıma hücum etti. "Ne?"

"Seni bırakmanın büyük bir hata olduğunu fark ettim. Seni Drexel'de bulmaya gittim."

"Ne?" Tekrarladım. Ağzım açık kaldı. *Benim için geri mi dönmüştü?* "Anlamıyorum, Leo."

"Okulu bitirdikten sonra benimle birlikte olmanın bir yolunu bulman için sana yalvarmayı planlıyordum. Daha çok seni tekrar görmeye ihtiyacım vardı."

"Ne oldu?"

"Drexel kampüsünün yakınındaki bir Airbnb'de kalıyordum. Sana nasıl yaklaşacağımdan emin değildim, bu yüzden önce şehre gitmeye ve bunu sonra çözmeye karar verdim. Ama seni bulmaya fırsat bulamadan önce seni gördüm."

"Neden bana gelmedin?" Zor nefes alıyordum.

"Çünkü onunla birlikteydin."

Midem bulandı. "Beni Matt'le gördün..."

"Evet. Kollarını sana dolamıştı. Ve sen mutlu görünüyordun. Çok geç kaldığımı, hayatına devam ettiğini fark ettim. O noktada kendimi tamamen yetersiz hissettim."

Bu kalbimi parçalamıştı. Matt'le aramızdaki ilişkinin nasıl göründüğüne bakmaksızın, Leo için her şeyi gözümü kırpmadan bırakabilirdim. Matt'le barışmam, Leo'yu unutmak için boşuna bir çabaydı zaten.

"Yani sadece İngiltere'ye mi döndün?" Gözyaşlarımı tutmaya çalışarak sordum.

Başını eğdi. "Evet."

Gözlerim yandı. "Senden vazgeçmemiştim, Leo. Denemek için kendimi *zorluyordum.*"

Leo tekrar bana baktı. "Ancak bundan sonra hayatıma devam etmek için kendimi zorlayabildim çünkü senin devam ettiğini varsaymıştım. Bunun ne kadar iyi gittiğini düğünümden önce sana gönderdiğim abuk sabuk mektuptan anlayabilirsin. Başka biriyle birlikte olduğunu bilmek bile hislerimi değiştirmemişti."

Gözyaşlarımı sildim. "Tanrım, tam bir karmaşayız."

"Üstelik kusursuz zamanlaması olan bir karmaşa." Leo ayağa kalkıp mutfağa gitti ve elinde bir mendille döndü. Bana uzattı.

Burnumu çektim. "Teşekkür ederim."

Yüzümü silmemi izledi.

Bitirdiğimde berrak gözlerle ona baktım. "Darcie'ye âşık mısın?"

Tabii ki öyleydi. Tanrı aşkına, onunla evlenmişti. Ama bunu söylediğini duymam gerekiyordu.

Leo gözlerini kırpıştırdı. "Onu seviyorum. Ama bu farklı. Senin için hissetmiş olduğum türden bir aşk olduğunu söyleyemem."

Hissetmiş olduğum. Geçmiş zaman.

"Ona güveniyorum," diye devam etti. "Ve onu derinden önemsiyorum. Birbirimize karşılıklı saygı duyuyoruz. En başından beri benden daha iyisini hak ediyordu ama ona karşı dürüst davrandım. Ona senden bahsettim. O da biz yeniden bağlantı kurmadan kısa bir süre önce sevdiği bir adam tarafından kalbi kırılmıştı. Farklı durumlar olsa da ortak kalp kırıklıklarımız üzerinden bağ kurduk."

Leo parmak uçlarını birbirine bastırdı. "Darcie sen değildi, Felicity ama kendimi rahat hissettiğim ve bağ kurabildiğim biriydi. Karmaşadan uzak bir düzene ve arkadaşlığa ihtiyaç duyduğum bir zamanda hayatıma girdi. Onunla asla senin ve benim gibi çılgın bir kimyaya sahip olmadık. Onunla olan ilişkim farklı şekilde gelişti. Gerçek bir dostlukla başladı ve oradan ilerledi."

Sanki söylemek üzere olduğu şeyin etkisini nasıl yumuşatacağını düşünüyormuş gibi duraksadı.

"Bu sonunda romantik bir ilişkiye dönüştü. Babamın durumunu biliyordu ve neyle karşı karşıya olduğumu anlıyordu. O zamanki sağlık durumu nedeniyle ikimiz de buna hazır olmadan önce ona evlenme teklif ettim. Sebebini de biliyordu: Babamın buna tanıklık etmesini istiyordum. Bu onunla evlenmek istemediğim anlamına gelmiyor. Sen olmadığında, kendimi birlikte hayal edebileceğim başka kimse yoktu." Nefes verdi. "Felicity,

mektubuma yanıt vermediğinde Matt'le hayatına devam ettiğine dair varsayımımın doğru olduğundan emindim. Hayatıma devam etmek için kendimi zorladım."

"Peki ya şimdi?" Kendimi hazırladım. "Evliliğiniz nasıl gidiyor?"

"Şu anda, ben burada seninle konuşurken mi? Pek iyi değil."

"Açıkçası bugünden öncesini kastetmiştim..."

"Ne demek istediğini biliyorum." İç çekti. "Her şey mükemmel değildi. Sorunlarımız oldu."

"Ne gibi?"

"Yakında tam bir aile olmak istiyor."

"Peki sen istemiyor musun?"

"Kendimi hazır hissetmiyorum. Bu yüzden bu bir tartışma konusu oldu."

Başımı salladım. "Tüm bu sorular için özür dilerim. Evliliğinizde neler olduğu beni ilgilendirmez."

"Bana her şeyi sorabilirsin, Felicity. Bunu sana her zaman söyledim."

"Benden nefret ediyor olmalı."

"Buraya gelirken saygısızlık etmek istemediğini ve evli olduğumu bilmediğini biliyor."

Evli.

Evli.

Evli.

Bu kelime beni boğuyormuş gibi hissettirdi.

"Sanırım eve dönmeliyim," diye ağzımdan kaçırdım.

"Bir hafta kal," dedi hemen.

"Neden?"

"Çünkü henüz sana veda etmeye hazır değilim. Bundan daha iyi bir nedenim yok."

"Ne yani, beni malikâneye yemeğe mi davet edeceksin? Hadi ama, Leo. Kalmamın ne faydası olacak? Şu anda göğsümdeki bu acıyla sana zar zor bakabiliyorum."

"Seni incitmek istediğimi mi sanıyorsun?" diye bağırdı, sonra

hemen sesini alçaltti. "Mesele bu değil. Gitmeden önce bunu sindirmek için zamana ihtiyacım var." Duraksadı. "Bir hafta, Felicity."

Gözlerimin içine baktı. Kendime bu durumun benim için olduğu kadar onun için de şok edici olduğunu hatırlatmak zorundaydım. Ve bu kaderden başka kimsenin suçu değildi.

"Karın kim olduğumu biliyorken beni nasıl göreceksin?"

"Ona yalan söylemeyi planlamıyorum." Durdu. "Sigmund'a da burada, pansiyonda seninle kalmasını söyleyeceğim."

"Neden? Bunu yapmasına gerek yok."

"Burada seninle olamayacağım için iyi olduğundan emin olmam gerek. Westfordshire'ı bilmiyorsun. Ve dikkatinin dağılması onun da işine yarayabilir."

"Bu arada, ona neler oluyor?"

"Daha fazla zamanımız olduğunda açıklayacağım. Bu aceleye getirilecek bir konuşma değil."

Bu beni tedirgin etti.

"Geç oldu," dedi ayağa kalkarak. "Geri dönsem iyi olacak ama yarın görüşürüz, tamam mı?"

Kapıya yürüdü. Acı verecek kadar yakışıklı görünüyordu, altın rengine yakın kahverengi saçlarını yana yatırmıştı. Otuz üç yaşındaki Leo, her zamankinden daha seksiydi. Fiziksel olarak hatırladığımdan daha iyi durumdaydı. Cezayir menekşesi mavisi kazağı geniş omuzlarını ve kaslı göğsünü sarıyordu.

"Bu gece biraz uyumaya çalış," dedi uzaklaşmadan önce.

Bana bir daha sarılmadı. Hâlâ çok değer verdiğim bir adamın karşısında durmak ve ona dokunamamak gerçeküstü geliyordu. Bu, saf işkenceye çok yakındı.

21

Leo

Parça 21: James Blunt'tan "Goodbye My Lover"

Eve geri döndüğümde ay karanlık gökyüzünde parlıyordu. Ön kapıyı açtığımda suçlulukla karışık bir korku beni içeriye kadar takip etti.

Darcie beni girişte bekliyordu, bu da muhtemelen ben gelene kadar pencereden izlediği anlamına geliyordu.

Onu suçlamıyordum.

Kollarını göğsünün üzerinde korumacı bir şekilde kavuşturmuştu.

"Oldukça uzun sürdü."

"Özür dilerim."

"Seni Google'da aratıp evli olduğunu nasıl anlamadığını hâlâ anlamıyorum."

"Kafa karışıklığını anlıyorum." Ceketimi çıkardım ve kapının yanındaki portmantoya astım.

"Öyleyse açıkla," dedi.

"Gel, biraz benimle otur."

Beni bitişikteki oturma odasına kadar takip etti. Oturduk.

"Onunla ilişkim sona erdiğinde, eğer birlikte olmayacaksak

görüşmemeye karar vermiştik. Benim hakkımda bilgi edinmek için internette arama yapmamayı tercih etmiş olmalı."

"Ve bir süre sonra hata yaptığını anlayıp seni geri mi istedi? Yani öncesinde aramadan uçağa mı atladı? Bunu kim yapar?"

Bu durumu düzeltmenin doğru bir yolu yoktu. Darcie'nin kafasında dönen çarkları şimdiden görebiliyordum. Elimi uzattım ve onunkinin üzerine koydum. "Üzgün olduğunu biliyorum."

"Şimdi ne olacak?" Elini geri çekti. "Geri mi gidiyor?"

"Bir hafta buralarda. Onunla bazı şeyleri konuşmamız gerekiyor. Daha fazlası değil. Amerika'ya şok olmuş ve incinmiş bir şekilde dönmesini istemiyorum. O gitmeden önce bu süreci atlatmamız gerekiyor."

Dişlerini sıktı. "Şu anda sana git kendini becer demek istiyorum, Leo. Ama cevabın bu olduğundan pek emin değilim. Bu kadına karşı hâlâ hissettiğin her ne ise, ben bu tavrı takınsam bile ortadan kalkmayacak."

"Bana kendimi becermemi söyleseydin seni suçlamazdım, Darcie. Gerçekten yapmazdım. Seni bu duruma soktuğum için özür dilerim. Ama eğer endişelendiğin buysa, seni asla aldatmayacağıma güvenmeni istiyorum."

Uzun ve sinirli bir nefes verdi. "Peki, onu bir daha ne zaman göreceksin?"

"Yarın."

"Tanrım," diye mırıldandı. "Sanırım bu, seninle bu kadar aceleyle evlenmeyi kabul ettiğim için başıma geliyor. İlk bir araya geldiğimizde ona hâlâ âşık olduğunu bana kendin söylemiştin. Daha akıllı davranmalıydım."

"Hatırlarsan, çıkmaya başladığımızda Gabriel'i daha yeni atlatmıştın."

Artık bunun konuyla ilgisi yoktu ama dikkatini üzerimden biraz da olsa çekmek istiyordum.

"Gabriel mi? Onu da mı bu işin içine sokacaksın? Onu çoktan unuttum. Gabriel yıllar sonra habersizce kapıma dayanmayacak. Tanrı aşkına, Leo."

"Haklısın. Bu konuyu açmamalıydım." Yalvaran gözlerle ona baktım. "Darcie, sana hiç yalan söylemedim. Ve şimdi başlamayı düşünmüyorum, tamam mı?"

Ayağını yere vurdu. "Yarın onunla ne zaman görüşeceksin?"

"Muhtemelen öğleden sonra. Sadece birkaç saatliğine gideceğim. Sigmund da bizimle olacak, eğer bu seni daha iyi hissettirecekse."

Sesini yükseltti. "Hissettirmiyor. Sanki yanında olmasaydı endişelenmek için bir nedenim olacakmış gibi söylüyorsun bunu."

"Öyle demek istemedim."

Karım ayağa kalktı. "Ben yatmaya gidiyorum. Yeterince uzun süre bekledim."

"Darcie..."

Bana döndü. "Lütfen beni yalnız bırak."

Tamamen yenilmiş ve duygusal olarak tükenmiş hissederek bir süre tek başıma sessizce oturdum. Onun bu tavrını sonuna kadar hak etmiştim.

Birkaç dakika sonra mutfağa girdim; Camila hâlâ uyanıktı ve çay yapıyordu. Çalışanların çoğu mülk dışında yaşarken Camila her zaman yatılı bir çalışan olmuştu.

Yıllar önce, Amerika'ya geri dönmeden önce Camila'ya Amerikalı bir kıza âşık olduğumu anlatmıştım. Ona büyükannem gibi açılmamış olsam da Camila hayatım hakkında kesinlikle ailemden daha fazlasını biliyordu.

"Senin için endişeleniyordum," dedi.

Bir sandalye çektim ve oturdum. "Olman gerektiği gibi."

"Evdeki tüm akbabaları ehlileştirmeye çalıştım. Bütün gün dedikodu yapıp durdular. O kız epey olay çıkardı. Ama Tanrım, Leo. Bu kızın bana bahsettiğin Felicity olduğu hiç aklıma gelmezdi."

Başımı ellerimin arasına aldım. "Ben berbat bir kocayım, Camila. Gerçekten. Bugünkü davranışım yüzünden vurulmalıyım. Ama ben sadece—"

"Kızıl saçlı kızın bu şekilde evine dönmesine izin veremezsin."

"Bu şekilde olmaz, hayır." Saçımı çektim. "Ve bu ikisi için de adil değil."

"Leo, seni küçüklüğünden beri tanıyorum. Çok şey gözlemledim. Her zaman doğru olanı yapmaya çalıştın. Baban için, annen için, Felicity için, karın için... Bazen doğru olanı yapmaya çalışsak bile, yine de her şeyi berbat ederiz. Kendine anlayış göster ve elinden gelenin en iyisini yap. Ancak eşinden bu duruma çok fazla sabır göstermesini de bekleme. Aklı başında hiçbir kadın buna izin vermez."

"Seni anlıyorum."

Camila bir fincan çayı bana doğru kaydırdı. "Yarana tuz basmak istemem ama annen bir şekilde durumu öğrenmiş. Görünüşe göre evde bir köstebek var. Sen dışarıdayken seni aramış ve sanırım yarın bir açıklama yapman için peşine düşecek."

Yıllar önce bu bir kâbus gibi görünebilirdi. Ama şu anda bu duruma karşı hissizleşmiştim. Bugün değer verdiğim iki insanı da incittikten sonra annemle uğraşmak bana hiçbir şeymiş gibi geliyordu.

Nefes verdim. "Mecbur kaldığımda onunla yüzleşeceğim."

Ertesi sabah, her şeye rağmen cesaretimi toplayıp annemin beni aramasına fırsat vermeden onunla yüzleşmeye karar verdim. Babam öldükten sonra annem ayrı bir eve taşınmıştı, böylece Darcie ve ben ana aile mülkünde ondan bağımsız bir hayat sürebilecektik. Annemin Westfordshire'ın diğer ucundaki evi de neredeyse aynı büyüklükteydi ve kendine ait bir personeli vardı.

"Merhaba, anne," dedim onunla bahçede karşılaştığımda.

Yüzündeki sert ifadeden öfkelendiğini anlayabiliyordum.

"Durup dururken Amerikalı bir kızın ortaya çıkması da neyin nesi? Kim bu kız?"

Artık hiçbir şeyi geçiştirmenin anlamı yoktu. Ona tüm hikâ-

yeyi anlattım, hiçbir şeyi saklamadım. Annemin tepkisi hayal ettiğim gibiydi.

Neredeyse titriyordu. "Her şeyden vazgeçebilirdin, Leo. Tanrı'ya şükürler olsun ki araya girip hayatını mahvetmeni imkânsız hâle getirdi!"

"Ve sen de yıllardır sana neden hiçbir şey anlatmadığımı merak ediyorsun..."

"Baban muhtemelen şu anda mezarında ters dönüyordur."

"Bundan şüpheliyim. Bildiği tek şey onun için doğru olanı yaptığım." Kaşlarımı kaldırdım. "Her neyse, zaman zaman ortalığı karıştıracak küçük bir skandal olmadan bu yaşam tarzının ne anlamı var, değil mi? Babasına bak, oğlunu al."

Babamın sadakatsizlik söylentilerini ima etmenin yersiz olduğunu hemen anladım. "Özür dilerim. Sadece bu ailedeki ilk kusurlu kişinin ben olmadığımı belirtmeye çalışıyorum."

Annem mimozasından büyük bir yudum aldı ve şampanya kadehini sertçe masaya koydu. "Bu sorun hakkında ne yapacaksın? O hâlâ burada mı?"

"O bir sorun değil. O bir insan. Neye bulaştığından haberi olmayan biri. Ve bence şu anda ne yaptığım seni ilgilendirmez. Bu noktadan sonra Darcie dışında kimseye bir açıklama borcum yok."

"Fikirlerime değer vermiyorsan neden bu sabah benimle konuşmak için buraya geldin?"

"Çünkü kafayı yemek üzere olduğunu biliyordum ve seni bu ıstıraptan kurtarmak istedim."

Annem hayal kırıklığı içinde bağırdı. "Eğer büyükannen zaten ölüm döşeğinde olmasaydı muhtemelen senin yüzünden şimdi olurdu."

Bu neredeyse gülünçtü.

"Bu büyükannem hakkında ne kadar çok şey bildiğini gösteriyor..."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Büyükannem Felicity'yi başından beri biliyordu. O zaman-

lar Sigmund dışında ilişkimizi bilen tek kişi oydu. Aslında büyükannem benim hakkımda herkesten çok şey biliyor."

Bu annemin sinirlerini oynatmış olmalıydı.

Çenesi düşmeye başladığında uzaklaşmak için o ânı seçtim.

Birkaç saat sonra Felicity ve Sigmund'u Bainbridge Inn'den aldım. Henüz birbirlerini öldürmemişlerdi, bu iyi haberdi. Buranın sahibi olan tatlı, yaşlı kadın dışarıda durdu ve bize el salladı.

Felicity emniyet kemerini bağladı. "Nereye gidiyoruz?"

O yolcu koltuğunda yanımda otururken, kuzenim arka koltuktaki yerini almıştı.

"Sana göstermek istediğim bir şey var," dedim.

Sigmund, "Eminim bunu ona ilk kez söylemiyorsundur," diye alay etti.

Dikiz aynasından ona ters ters baktım. "Seni neden yanımda götürüyorum, hatırlatır mısın?"

"Ah, bilmiyorum... Götürmezsen karın kıçına tekmeyi basacağı için olabilir mi? Yalnız kalırsam bayılana kadar içeceğimi düşündüğün için mi? Büyüleyici kişiliğime doyamadığın için mi? Felicity ile yalnız kalmak konusunda kendine güvenmediğin için mi? Bu sorunun birden fazla cevabı var."

Onu görmezden gelerek Felicity'ye döndüm. "Aslmda mülklerimden birine doğru bir gezintiye çıkıyoruz."

Gittiğimiz yeri düşündükçe heyecandan ve sinirden midem çalkalanıyordu. Felicity'ye çok bakmamaya çalıştım çünkü bu bana acı veriyordu. Çizgiyi aşmayacağımı biliyordum ama ona olan sarsılmaz çekimim sinir bozucuydu. Evli bir adam olarak başka bir kadını öpmek için yanıp tutuşmamalıydım. Tadının nasıl olduğunu bu kadar çabuk hatırlamamalı ve onu tekrar tatmak için can atmamalıydım. Ama Felicity Dunleavy söz konusu olduğunda hiçbir şey olması gerektiği gibi gitmiyordu.

Brighton Evi olarak bilinen mülke vardığımızda gözleri büyüdü. Babamın dul kız kardeşi yılın büyük bir bölümünde bura-

da yaşıyordu ama şu anda Fransa'da tatildeydi. Teyzem Mildred hayvanları çok severdi ve arazide büyük bir çiftliği vardı. Evinin yöneticisi Nathaniel, Sigmund'un uzun süredir arkadaşıydı. Kuzenimin muhtemelen bir şeyler içmek için ona takılacağını biliyordum ve bu bana Felicity ile biraz yalnız kalma fırsatı verecekti.

Tabii ki, Nathaniel bizi karşılamak için dışarı çıktı ve Sigmund ânında kayboldu. Felicity'yi çiftliği gezdireceğim bir arkadaşım olarak tanıtmıştım. Nathaniel'in kafası karışmış gibi görünse de Sigmund'un hayatımın nasıl bir pembe diziye dönüştüğünü anlatırken çok eğleneceğinden emindim.

"Çiftlikte bir tur atalım, olur mu?"

"Çok isterim." Gülümsedi.

Onu en azından bir anlığına mutlu görmek içimi rahatlattı.

"Teyzem de senin gibi bir hayvansever ve burası onun çiftliği. Kendisi şu anda tatilde olduğu için hayvanlarla personeli ilgileniyor. Mildred, kocasını otuzlu yaşlarındayken bir araba kazasında kaybetti."

"Ah, çok üzüldüm."

"Yeniden evlenmedi ve hiç çocuğu olmadı. Hayvanlar onun çocukları gibidir."

Ahıra doğru yürürken heyecan damarlarımda dolaşıyordu.

Birkaç midilli tahta bir bölmenin arkasmda toplanmıştı.

Onlara bakarken Felicity'nin yüzü güldü. "Aman Tanrım. Bu bir Shetland mı?"

"Evet." Gülümsememi engelleyemedim.

"Tıpkı Gülünç'e benziyor."

Kaşlarımı kaldırdım. "Tıpkı onun gibi, ha?"

"Evet."

"Daha dikkatli bak."

Bunu fark ettiğinde yüzünde beliren ifade dünyalara bedeldi.

Şaşkınlık içinde eliyle işaret etti. "Bu o değil..."

"Bu o, Felicity."

"Nasıl?"

Kapıyı açtım ve ona doğru koştu. Kollarını onun boynuna doladı ve sarıldı. Dürüst olmak gerekirse, hayatta çok az şey bana bu âna tanıklık etmekten daha fazla keyif vermişti. Birini hayatınız boyunca bir daha göremeyeceğinize inandıktan sonra onu görmenin nasıl bir duygu olduğunu kesinlikle anlayabiliyordum. Çünkü şu anda tam da bunu yaşıyordum.

Başını ona yaslayarak, "Anlamıyorum. Rhode Island'da onu alacak bir çiftlik bulduğunu sanıyordum. Onun için bir yer bulamazsan bana haber vermeni söylemiştim. Hiçbir şey söylemeyince her şeyi hallettiğini düşündüm. Buraya nasıl geldi?"

"Bu sorumluluğu sana bırakacak değildim. Ayrılmadan önce sana geri dönmedim. Rhode Island'daki çiftlik, onu İngiltere'ye getirene kadar bakmayı kabul etmişti. Ama yapacakları tek şey buydu çünkü ona ayıracak yerleri yoktu. Yaklaşık bir ay sonra buraya geldi. O zamandan beri de burada."

Gülünç kişnedi.

Onu okşarken gözyaşı dökmeye başladı. "Kendime bugün ağlamayacağımı söylemiştim."

"Gözyaşlarına neden olan ben olmadığım sürece sorun yok."

"Onu bulmaya çalışmayı düşünmüştüm," dedi parmaklarını yelesinde gezdirerek.

"Haberin yoktu..."

"Onu getirdiğinde teyzenin ne düşünmüş olabileceğini hayal bile edemiyorum."

"Aslında çok heyecanlandı ve bunu bir yükten çok bir hediye olarak gördü. Tek şartım ona farklı bir isim vermemesiydi."

Felicity başını kaldırıp bana baktı. "Bu yolculuk kesinlikle sürprizlerle doluydu."

Yürüyüşe çıkmamızı önermeden önce midillisiyle yaklaşık yirmi dakika geçirdi. Zamanım tükeniyordu ve konuşmamız gerekiyordu.

"Ayrılmadan önce geri dönüp onunla daha fazla zaman geçiririz," dedim ona.

Tepelere bakan bir masada geç de olsa bir öğle yemeği ayar-

lamıştım. Son dönüşü yapıp masayı görene kadar birkaç dakika yürüdük.

Masayı fark ettiğinde, "Bütün bunlar da ne?" diye sordu.

"Seni dışarı çıkarıp karnını doyurmadan bırakamam. Merak etme, yemekleri ben hazırlamadım."

"Tanrı'ya şükürler olsun." Kıkırdadı.

"Bir kutu SpaghettiOs bile yok."

Yemek boyunca keyifli ve rahat bir sohbete daldık. Bana hukuk firmasındaki işinden ve bu işin onu neden yorduğundan bahsetti. Geri döndüğünde planladığı hayattan bahsederken, körfezdeki o sakin evde geçirdiğim zamanları özlediğimi hissettim.

Yemeğimizi yedikten sonra Felicity uzaklara baktı, ben de çillerini saymamak için kendimi zor tutarak onu izledim. *Eski alışkanlıklar zor ölür.*

Bana döndüğünde yakalanmamak için gözlerimi masaya kaydırdım.

"İşler umduğum gibi gitmemiş olsa da seninle gurur duyduğumu bilmeni isterim, Leo. Hedeflediğin her şeyi, babana söz verdiğin her şeyi yapıyorsun. Eminim o da çok gurur duyuyordur."

"Teşekkür ederim. Minnettarım. Ama şimdi bana gerçekten ne hissettiğini söyle."

"Ne demek istiyorsun?" Gözlerini kırpıştırdı. "Her kelimesinde ciddiydim."

"Benim hakkımda söylediklerinde ciddi olduğunu biliyorum. Ama şu anda aklından bizim hakkımızda, bu durum hakkında neler geçtiğini duymak, bana acı verse de bilmek istiyorum."

"Konu bize geldiğinde ne düşündüğüm ya da ne hissettiğim artık önemli değil."

"Benim için önemli. Acı verse bile duymak istiyorum. İçimizi dökmeliyiz."

Felicity'nin yanakları pembeleşti. "Ne söylememi istiyorsun? Evli bir adama âşık olduğumu mu duymak istiyorsun? Çünkü

bu gerçekten iyi görünmüyor." Gözleri parladı. "Nasıl hissettiğimi bilmek ister misin? Kızgınım. Kafam karışık. Hayal kırıklığına uğradım. Korkuyorum. Kıskandım. Berbat hâldeyim." Gözlerinden bir damla yaş sildi. "Aynı zamanda, sonsuza dek sürmeyecek olsa bile bu an için hâlâ çok minnettarım. Çünkü bu, seninle geçirmem gereken zamandan bir an daha fazlası demek."

Kalbim sıkıştı. Onun sözleri benim duygularımı yansıtıyordu. Çok şey söylemek istedim ama karıma saygısızlık etmiş gibi görünme korkum beni felç ediyordu. Evli bir adamdım, bu da bana kalbimi başka birine açma hakkı vermiyordu. Ona duygularının karşılıksız olmadığını söylemeyi çok istesem bile.

Tam dilimin ucuna gelen kelimeler beni boğmaya hazırlanırken konuyu değiştirdi.

"Sig'e ne olduğunu bana anlatacak mısın?"

Başımı salladım ve kendimi hazırlayarak nefes verdim. Bu hikâyeyi anlatmanın iyi bir yolu yoktu, bu yüzden direkt konuya daldım. "Âşık oldu."

22

Felicity

Parça 22: Amy Winehouse'dan "Tears Dry On Their Own"

Gözlerim büyüdü. "Âşık mı oldu? Sigmund mu? Sigmund ve Mariaların şöhretine sahip olan Sigmund mu?"

"İnanması zor, biliyorum." Leo, bakarken acı veren muhteşem bir gülümseme takındı.

"Ne oldu?"

"Tekrar Amerika'ya gitmeye karar verdi. İnternetten bir kadınla tanıştı ve bir haftalığına New York'a gitti."

"Sonunda ona âşık mı oldu?"

"Pek sayılmaz. O kadın da kendisi gibi sadece iyi vakit geçirmek için oradaydı. Ondan çok çabuk sıkıldı."

Gözlerimi kırptım. "Peki, o zaman... kime âşık oldu?"

Leo koltuğuna yerleşti. "Eve dönmek üzere havaalanındayken uçağı rötar yaptı. Oradayken kendisiyle aynı uçağı bekleyen bir kızla tartışmaya başladı. *Check-in* yapan son iki kişiydiler. Havayolu şirketi uçuş için fazla rezervasyon yapmıştı ve bir koltuk eksikti. İkisi de kendi koltuklarından vazgeçmek istemedi."

O devam ederken ben güldüm.

"Sonunda zavallı bir adam araya girdi ve daha sonraki bir

uçağa binmeyi kabul etti, böylece ikisi de uçuşlarını değiştirmek zorunda kalmadı. Ama Sigmund ve Britney didişmeye devam etti. Sigmund onun boyundan, ayağındaki Birkenstocklara kadar her şeyiyle dalga geçti. Kız ufacık, yaklaşık 1.52 boyundaymış. Bu yüzden Sigmund onu parçalara ayırmış, çiğnemiş ve tükürmüş. Sigmund'u bilirsin."

Başımı salladım. "Evet, oldukça iyi biliyorum."

"Kız ona daha da sert bir şekilde karşılık vermiş; daha önce tamdığı hiçbir kadına benzemiyordu. Ona aklma gelebilecek her ismi takmış: zürafa, çapkın, aptal..." Güldü. "Kız daha gençti, onun otuz iki yaşına karşılık yirmi beş yaşındaydı. Her neyse, uçuş ertelendi. Bir şekilde kendilerini havaalanında dolaşırken buldular. Kızın, içinde daha önce hiç yaşamadığı bir şeyi ateşlediğini fark etti. Kız onun saçmalıklarını yüzüne vuruyor, ağzından çıkan her kelimeye meydan okuyordu. Sigmund ondan öylesine etkilenmişti ki havaalanında birlikte sıkışıp kaldıkları süre uzadıkça ona daha çok çekildi. Kendi deyimiyle, hayatında hiçbir kadına bu kadar arzu duymamıştı. İronik bir şekilde, her ne kadar onu oldukça çekici bulsa da ilk kez bunun görünüşle bir ilgisi yoktu."

Dinlerken koltuğumdan düşecektim. "Sonunda birlikte İngiltere'ye mi geldiler?"

Başını salladı. "Uçağa bindiklerinde, yan yana oturabilmek için koltuklarını değiştirebildiler. Tüm uçuş boyunca sohbete devam ettiler. Kuzenimin nasıl olduğunu bilirsin. Güvensizlikleri hakkında pek açılmaz. Ona kariyer hedefleri ve diğer şeyler hakkında soru sorduğunda hep kaçamak cevaplar verir. Görünüşe göre kızın taktikleri Sigmund'unkilere göre üstün gelmiş. Sigmund bir şekilde kendini ona anlatırken bulmuş."

"Vay canına." Sırıttım.

"Neredeyse her şeyi mahvediyordu."

"Nasıl?"

"Tipik Sigmund üslubuyla, ona uçakta seks yapmayı teklif etmiş."

"Ah, Sig." Kıkırdadım.

"Kız ona bu teklifi neresine sokabileceğini söylemiş. Sigmund o andan sonra bir daha asla eskisi gibi olamayacağını anladığını söyledi."

"Uçuştan sonra ne olmuş?"

"Yaptıkları onca konuşmaya rağmen, kız ona neden İngiltere'de olduğunu ya da nereye gittiğini söylememiş. Sadece isminin Britney olduğunu biliyordu."

"Hmm..."

"İndiklerinde numarasını almak için yalvardı. Ama kız ona kendine bir iyilik yapmasını ve ayrı yollara gitmelerinin daha doğru olduğunu söyledi."

Bu aslında Sig için kötü hissetmeme neden olmuştu. "Aman Tanrım. Neden? Yıkılmış olmalı."

"Tam anlamıyla yıkıldı."

"Yine de bunun hikâyenin sonu olmadığını varsayıyorum."

Leo başını salladı. "Havaalanında onu takip edip durmuş. Kız bir türlü ondan kurtulamamış. Her ne kadar onu rahat bırakmasını istediğini söylese de gözlerinden bunu istemediği anlaşılıyormuş. Kızın ona söylemek istemediği bir şeyler olduğundan şüphelenmiş."

"Evli olması gibi mi?"

Leo bana ters ters baktı.

"Yemin ederim sana laf sokmak için söylemedim." Güldüm.

Leo gülümseyerek, "Aslında bu aklından geçmiş," diye açıkladı. "Her neyse, kız peronda aracını beklerken Sigmund ona iyi bir sebep göstermediği sürece gitmeyeceğini söylemiş. Kız da ona bilmemesinin daha iyi olacağını, ikisinin de birlikte geçirdikleri saatleri hatırlayıp yollarına devam etmelerinin daha doğru olacağını söyleyip durmuş." Gözlerini kaçırdı. "Ama Sigmund onun gitmesine izin vermemiş."

"Ne yaptı... taksisine mi bindi?"

"Yaptığı tam olarak buydu. Kız ona pişman olacağını söylemiş. Ama kız böyle şeyler söyledikçe Sig'in de onunla kalma is-

teği daha çok artmış." Leo kıkırdadı ama sonra ifadesi ciddileşti. "Otele vardıklarında lobide onu bekleyen iki yaşlı insan varmış."

Öne doğru eğildim. "Kimdi onlar?"

"Ailesi. Amerika'dan uçakla gelmişler ve İngiltere'ye ondan önce varmışlar."

Kafam karışmıştı. "Neden birlikte seyahat etmemişler?"

"Görünüşe göre gelmeden önce halletmesi gereken bazı işleri varmış. Sonrasında Londra'da buluşmuşlar."

Başımı eğdim. "Yani... tatil mi yapıyorlardı?"

"Keşke." Leo bir nefes verdi. "Britney o anda Sigmund'a her şeyi anlatmak zorunda kalmış; İngiltere'ye tatile gelmemiş. Buraya kanseri için deneysel bir tedavi aramaya gelmiş."

Kalbim sıkıştı. "Olamaz."

"Sigmund şaşkına dönmüş. Onun hasta olduğunu hiç anlayamamış."

Ağlayacakmış gibi hissettim. Leo da aynı şekilde görünüyordu.

"Lanet olsun," diye fısıldadım.

"Anne ve babası orada durmuş her şeyi izlerken, kız kızgın bir şekilde ona şimdi mutlu olup olmadığını sorduğunda Sigmund kızın neden yalnız kalmayı tercih ettiğini anlayamamış. Ona mutlu olduğunu söylemiş. Hayatında hiç bu kadar mutlu olmadığını ve onun hasta olmasının hislerini değiştirmeyeceğini söylemiş."

Ah, kalbim.

"Kız onu bırakması için yalvarsa da Sigmund bunu yapmadı. Tedavisi başlamadan önce birlikte bir otel odasına kapandılar ve o zamanı en iyi şekilde değerlendirdiler. Daha sonra Londra'daki bir hastanede tedavi gördüğü süre boyunca her gün her saatini onunla geçirdi. Ailesi ondan çok etkilenmiş ve böylesine zor bir zamanda kızlarına neşe verdiği için ona minnettar olmuş."

Leo derin bir nefes alırken içimi bir korku kapladı.

"Bir gece," diye devam etti, "Sigmund hastaneden doğruca evime geldi. Yorgun görünüyordu ve bana sonunda anladığını söyledi. Neden bahsettiğini sorduğumda, 'Felicity için neler his-

settiğini, ondan neden vazgeçmek istemediğini anlıyorum' dedi. Birine âşık olduğunda, ondan vazgeçemezsin." Leo gülümsedi. "Kuzenim sonunda büyümüş gibiydi. Ama bununla birlikte böyle bir acıya katlanmak zorunda kalması çok üzücüydü."

Kendimi hazırladım. "Ona ne oldu, Leo?"

"Tedaviler işe yaramadı. İngiltere'ye geldikten altı ay sonra öldü ve kuzenim o zamandan beri eskisi gibi değil. Muhtemelen hiçbir zaman da olamayacak."

Artık gözyaşlarımın akmasına engel olamıyordum. Leo kendimi toparlamam için bana bir dakika verdi.

"Sig'in yüzüne nasıl bakacağım?" diye sordum.

"Biliyorum. Sana hikâyeyi anlatmakta tereddüt ediyordum ama sen sordun."

"İlk gerçek kız arkadaşı mıydı?"

"Aslında onun karısıydı. Ölmeden bir ay önce evlenmişlerdi."

Bu bıçak gibi kesti. "Çok üzüldüm."

Leo tepelere doğru baktı. "Garip bir şekilde, onu kaybetmek onun için ne kadar yıkıcı olsa da, bence kız onun hayatını kurtardı. Sigmund bu acıyı asla unutmayacağını söylüyor. Sırf Britney kendini iyi hissetsin diye Sigmund da saçını sıfıra vuruyordu."

Şimdi anlamıştım. "Bu yüzden saçları bu kadar kısa."

"Evet."

"Ne zaman öldü?"

"Sadece üç ay önce."

Aman Tanrım. "Ailesi nerede?"

"Amerika'ya geri döndüler ama Britney'nin son günlerini burada Sig ile geçirdiği için sonsuza dek minnettar olacaklarını biliyorum."

Leo'yu kaybetmenin yürek parçalayıcı olduğunu düşünmüştüm ama belli ki birini kaybetmenin çok daha kötü yolları da vardı. Bu hikâyeyi duymak, hayatın bir anda altüst olabileceğini anlamamı sağlamıştı.

Leo ayağa kalktı. "Hadi ama. Sanırım onu tekrar görmeden önce biraz kendimizi toparlamamız gerekiyor."

Hayvanların bulunduğu yere geri döndük ve bir çiftlik görevlisi iki at getirdi. İkimiz de bir tanesinin üzerine tırmandık ve malikânenin etrafında yavaş bir gezintiye çıktık.

"Hâlâ Sig'i düşünüyorum," dedim ilerlerken.

"Tahmin edebiliyorum, muhtemelen aklını bizden uzaklaştıracak tek şey bu, değil mi?"

İçimi çektim. "Evet."

Birkaç dakika sessizlik içinde yol aldıktan sonra, "Konuş benimle, Felicity. Neyin uygun olup olmadığını unut. Bana şu anda ne düşündüğünü söyle," dedi.

Atlar aynı anda kişnedi.

"Hayatta ne ekersen onu biçersin diye düşünüyorum. Şu anda hissettiğim acı benim eserim."

Leo şaşırmış görünüyordu. Atını durdurmak için dizginleri çekti. Ben de aynısını yaptım.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Leo, gitmene nasıl izin verebildim? Bana buraya gelmeyi, seninle birlikte olmayı düşünüp düşünmeyeceğimi sordun ve ben de bunu göz açıp kapayıncaya kadar reddettim. Ne düşünüyordum bilmiyorum. Korkuyordum, belki de duygularımın ne kadar güçlü olduğundan korkuyordum. Ve o zamanlar sana bir şans vermek, hayatımda ilk kez bir başkasına öncelik vermek anlamına geliyordu ve insanların seni her zaman inciteceğine ve asla kimseye güvenmemen gerektiğine inanarak büyüdüğünde bu çok korkutucuydu. Ama gerçek şu ki, bu kararı ben verdim. Yani tüm bunlar; içinde bulunduğumuz durum, seni şu anda içine soktuğum durum, hepsi benim hatam."

Yüzü kızardı. "Sadece birkaç haftadır tanıdığın bir adam için hakkında hiçbir şey bilmediğin bir dünyaya adım atmak istememek mi senin hatan? Ve unutma, seni terk eden bendim, Felicity. Tam tersi değil. Ve seni Philadelphia'da Matt'le gördüğümde yine bir korkak gibi çekip gittim çünkü mutlu olduğunu düşünüyordum. Bir şeyler söyleyebilirdim. Yolculuğun geçici bir akıl tutulması olduğuna ve senin olman gereken yerde olduğuna

kendimi ikna ettim. Tıpkı hayal panondaki gibi büyük şehirdeydin ve onunla mutluydun. *Anlayacağın*, bir değil iki kez kaçtım." Uzandı ve yanağımı avuçladı. "Bunların hiçbiri senin suçun değil, güzelim. Anlıyor musun?"

Gözlerimi kapattım ve nazik dokunuşunun tadını çıkardım, suçluluk duygusu tekrardan beni yemeye başlayana kadar birkaç dakikalığına rahatlamama izin verdim. "Artık olan oldu, Leo. Kader bizim yanımızda olmadı," diye fısıldadım.

Sonrasında atları geri verene kadar sessizce at sürdük.

Onları ahıra geri götürdükten sonra veda edebilmek için Gülünç'e bir ziyaret daha yaptık. Leo'nun beni otele bırakma vakti gelmiş olmalıydı. Darcie'nin dakikaları saydığından emindim.

Leo yürümeyi bırakıp benimle yüzleştiğinde neredeyse eve dönmek üzereydik.

"Bana bak, Felicity."

Gözlerinin içine baktım.

"Çok şeyin değiştiğini biliyorum..." dedi. "Ama ben hâlâ benim. Buradayım. Bana her şeyi anlatabilirsin. Bana ne yapacağımı söylemeni istiyorum. Bunu nasıl düzeltebilirim?"

İçimden gelen uyarılara ve kafamın içindeki sese kulak vererek aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Bana eve gitmemi söyle."

Başını iki yana salladı. "Bunu yapamıyorum gibi görünüyor."

Bugün öğrendiğim her şeyden sonra kalbim acıyordu.

"Sana bir kez veda etmekten daha acı veren tek şey, şu anda karşında durmak, aynı duyguları hissetmek ve sana dokunamamak. Ve keşke tüm bunların üstüne, bana her zaman baktığın gibi bakmamanı dilerdim."

Gözleri omuzlarımda gezindi. Sonra sanki kendini cezalandırmak istercesine aniden gözlerini kapattı. İşin kötüsü, aramızdaki cinsel kimya her zamankinden daha güçlü hissediliyordu. Her zaman aramızda yoğun bir kıvılcım vardı ama onu söndüremediğimiz için şu an bin kat daha kötü durumdaydık.

Bir kaçışa ihtiyaç duyarak saatime baktım. "Ona ne zaman döneceğini söyledin?"

"Birkaç saate."

"Bunun çok ötesindeyiz. Gitmemiz gerek."

Altdudağını ısırdı. "Pekâlâ."

Başka bir şey söylemeden eve doğru yürümeye devam ettik.

Sig ön tarafta bize katılmadan önce arkadaşına veda etti. "Sanırım ikinizin arasında her şey yoluna girdi, değil mi?" Sig alay etti. "En azından atını gördün mü... Saçmalık mıydı, neydi adı?

Daha önce ağladığım için hâlâ burnum tıkalıydı, burnumu çektim ve sonra bir kahkaha attım. "Gülünç."

"Ah, evet. Hâlâ kuzenimin yaptığı en aptalca şey olduğunu düşünüyorum."

Sig'e aynı şekilde bakmak zordu ama Leo'nun bana bir şey söylediğini belli etmemeye çalıştım. Günün duygusal yolculuğundan sonra tamamen tükenmiştim.

Leo beni eve bırakırken birbirimize kaçamak bakışlar attık. Ne zaman uzanıp ona dokunma isteği duysam, gözlerimi zorla parmağındaki evlilik yüzüğüne dikiyordum. Ona bakmak hiç kolay değildi. Bugün beni rahatlatacak hiçbir şey yapmamıştı. Dürüst olmak gerekirse, gözyaşlarına boğulmamak için her şeyimi verdiğimi söyleyebilirim.

Leo veda bile edemeden arabadan çıktım. Ona daha fazla bakamıyordum.

"Yarın görüşecek miyiz?" diye seslendi.

"Elbette," dedim, bu konuda tartışmak istemiyordum. Bu sadece onun burada kalışını uzatacaktı. Burada bir hafta kalmamı istiyordu ama daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum.

Arabayla uzaklaştıktan sonra içimi bir rahatlama kapladı. Şimdi kontrolümü kaybetsem bile en azından o buna tanık olmayacaktı.

Lavinia mutfak masasının üzerine bir not bırakmış, Sig ve bana yolun aşağısındaki bir komşunun onu yemeğe davet ettiğini bildirmişti.

Sig beni mutfakta buldu ve Lavinia'nın Fireball şişesiyle iki bardak getirdi. Bir sandalye çekti ve karşımdakini işaret etti.

"Otur, Kızıl. İçeceğiz." Şişeye baktı. "Margarita yapmak için biraz fazla tembel hissediyorum, o yüzden şimdilik bu yeterli olacak."

Bu gece sert bir içkiye hayır diyecek durumda değildim.

Bir tane doldurduktan sonra bardağı bana doğru kaydırdı.

Uzun bir yudum aldım ve boğazımdaki yanmayı hissettim.

Sig'e duygularım hakkında hiçbir şey söylememiş olmama rağmen, aklımı okumuş gibiydi.

"Ben de Leo'nun ne halt ettiğini bilmiyorum, Felicity. Sanırım bu karmaşayı bir şekilde çözmeyi umuyor ama biriyle evliyken ve başka birine âşıkken bunun hızlı bir çözümü yok."

Gözlerim yerinden fırladı.

"Darcie'yi sevmediğini söylemiyorum ama kesinlikle hâlâ sana âşık."

"Bunu söylemedi. Sen nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Çünkü görebiliyorum. Artık neye benzediğini biliyorum."

Yaşadığı büyük kaybı bildiğimi ona söyleyip söylememeyi tartışırken duraksadım. Nihayetinde bunu saklayamadım. "Britney için çok üzgünüm."

Sig bir şey söylemek yerine şişeyi açtı ve kendine bir içki daha doldurdu. Yuttu ve bardağını masaya çarptı. "Teşekkür ederim," dedi sonunda. "Sana gelmiş geçmiş en hüzünlü hikâyeyi anlattı, değil mi?"

Kahretsin. Gözlerimde yeniden yaşlar oluştuğunu hissedebiliyordum. Beni ağlarken görmesini istemedim. Ama gözyaşlarım çoktan özgürlüğünü ilan etmişti bile. Burnumu çektim. "Özür dilerim. Sanırım bugün hayatım boyunca ağladığımdan daha fazla ağladım."

"Sorun yok, Kızıl." Sig bir içki daha doldurdu ve bana doğru kaydırdı. "Yani onunla nasıl tanıştığıma dair tüm çılgın detayları sana anlattı mı?"

Kalan gözyaşlarımın arasından gülümsedim. "Evet."

"Eminim ne kadar güzel olduğunu söylemeyi unutmuştur."

Sig telefonunu almak için cebine uzandı. Galerisini karıştırdı ve ekranı bana doğru çevirdi.

Gözlerimi silerek onları bir arada görünce gülümsedim. Britney gerçekten de ufak tefekti, özellikle de 1.80'den uzun olan Sig'in yanında. Kısa ve peruk olduğunu tahmin ettiğim sarı saçları çok güzeldi, narin yüz hatları vardı. Gülümsemesi tüm yüzünü aydınlatıyordu. Bana Tinkerbell'i hatırlattı. Sig'in hayatı boyunca ondan daha güzel biriyle karşılaştığından şüpheliydim. Çok hasta olduğu gerçeği de güzelliğini gölgelemiyordu.

Fotoğrafa baktı ve gülümsedi. "İşte bu Britney Benedictus."

"Çok güzelmiş. Ve çok üzgünüm. Hayal bile edemiyorum."

"O benim hayatımın aşkıydı. Ona sadece birkaç ay sahip olmamın hiçbir önemi yok. Hiç kimse onun yerini tutamayacak." Elini göğsüne bastırdı. "Sonsuza dek burada yaşayacak."

Başımı salladım. "Neden bu kadar farklı davrandığını anlayamıyordum. Şimdi mantıklı geliyor."

"Şimdi neden yürüyen bir felaket olduğum mantıklı geldi..." Kıkırdadı. "Teşekkürler."

"Ben öyle bir şey demedim."

"Sorun değil. Gerçek bu." Nefes verdi ve telefonunu yere bıraktı. "Er ya da geç toparlanacağım. Çünkü o da bunu isterdi. Bu yüzden kendimi zorlayacağım. Onun için."

"Yapacaksın," diye onu temin ettim.

Konuyu halının altına süpürmek yerine konuşmaya devam etmesi beni şaşırttı.

"Gördüğü tedavi deneysel olduğu için sigorta tarafından karşılanmıyordu. Ailesinin parası bitmişti. Tedavi pek işe yaramıyordu ama bir şeylerin bize umut verebileceği fikri moralini yüksek tutuyordu. Mali durumumuz nedeniyle tedaviyi durdurmamız mı, yoksa ödemeye devam etmenin bir yolunu bulmamız mı gerektiğine karar verme zamanı geldiğinde, Leo imdadımıza yetişti. Tedavisinin geri kalanını ve ailesinin konaklama masraflarını karşıladı. Bunu asla unutmayacağım. Ve ona borcumu asla ödeyemeyeceğim."

"Bu yüzden benim bekçi köpeğim olarak bedavaya çalışıyorsun." Gülümsedim.

Sig bardağını döndürdü. "Sonunda kuzenimin seni neden unutamadığını anladım, bu konuda ona ne kadar saçma davranmış olsam da. Bu, insanın kendi başına gelene kadar tam olarak anlayabileceği bir şey değil."

"O zaman burada olmanın benim için neden bu kadar zor olduğunu da anlayabilirsin."

"Sen benden daha iyi bir insansın, Kızıl... Burada kalabildiğin için."

"Kalmak istemiyorum. Bunu benden istediği için yapıyorum ama bugünden sonra artık yapabileceğimi sanmıyorum." Sesim titriyordu. "Ona bir daha veda edemem. Çünkü bu sefer sonsuza dek süreceğini biliyorum. Daha önce hep bir şekilde birbirimize geri dönebileceğimize dair bir umut ışığı vardı. Ama bu sefer veda ettiğimizde her şeyin biteceğini biliyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Eve gitmem gerektiğini söylüyorum. Artık bu acıyı yaşamak istemiyorum."

Sig uzun bir nefes verdi. "Felicity, eğer gitmek istiyorsan, seni durdurmayacağımı biliyorsun, değil mi? Sadece anlaması gerekecek. Ve anlayacak. Çünkü seni seviyor. Bildiğim bir şey varsa, o da bu. Acı çektiğini biliyor. Sadece sana gitmeni söyleyen kişi o olamaz."

Gözlerimi bugün yüzüncü kez siliyormuşum gibi hissettim. "Beni havaalanına bırakır mısın?"

"Beni öldürtmeye çalışıyorsun, değil mi?"

Masaya bakarak başımı salladım. "Haklısın. Bunu istemek çok fazlaydı."

"Kızıl, şaka yapıyorum. Tabii ki seni götüreceğim."

Desteğini aldığım için rahatlamış bir şekilde başımı salladım. "Henüz karar vermedim. Bunu bu gece düşüneceğim."

Gitme düşüncesi midemi bulandırıyordu ama kalma düşüncesi kadar değil. Leo benim için karısını terk edecek değildi. Bu işin sonu iyi bitmeyecekti ve uzatmaya gerek yoktu.

O akşam, Sig kapanmadan önce markete koştu ve Lavinia

hâlâ dışarıdaydı, bu yüzden bugün ilk kez yalnız başıma kalıyordum. Uzun süre düşündükten sonra sabah için bir uçak bileti ayırtmaya karar verdiğimde, kararımdan oldukça emindim. Kapı çaldığında biletimi ayırtmak için dizüstü bilgisayarımı yeni açmıştım.

Lavinia'nın Sig'e bir anahtar verdiğini biliyordum, yani kapıdaki kişi sadece Leo olabilirdi. Kapıya doğru giderken midemde kelebekler uçuşuyordu. Ama kapıyı açtığımda karşımdaki Leo değildi.

Darcie'ydi.

23

Leo

Parça 23: Tom Petty & The Heartbreakers'tan "American Girl"

Felicity'den ayrıldıktan sonra, Darcie'nin yüzüne bakmaya vicdanım el vermemişti. Beni bombardımana tutan çok fazla duygu vardı ve bana baktığı anda hepsini anlayacağını biliyordum. Eve gitmeden önce sakinleşmem gerekiyordu. Ben de karımı arayıp Felicity ve Sigmund'u bıraktığımı ama eve dönerken büyükannemi ziyaret edeceğimi söyledim. Büyükannem lüks bir rehabilitasyon merkezindeydi ve bize çok fazla zamanı kalmadığı söylenmişti. Onu sık sık ziyaret ediyordum ve her seferinde durumu farklı oluyordu. Bugün benimle konuşacak kadar enerjisi olması için dua ettim çünkü buna her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı.

Odasına girdiğimde büyükannem yarı uykulu görünüyordu.

"Merhaba, büyükanne."

Gözlerini açarak titreyen elini uzattı. "Merhaba, oğlum." Sesi zayıftı.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi günlerim de oldu ama bu en kötüsü değil."

"Güzel." Gülümsedim. "Seninle konuşmam gerek ama enerjini tüketmek istemiyorum."

"Hiçbir şey beni seninle konuşmaktan daha canlı hissettiremez, torunum. Zayıf olabilirim ama kulaklarım hâlâ gayet iyi işitiyor."

Yatağının yanına oturdum. "Son birkaç gündür annem sana bir şey anlattı mı?"

"Hayır, onunla konuşmadım."

Şaşırmıştım ama belki de annem onu üzmeden bu konuya değinemeyeceğini biliyordu. Büyükannemin şu anki durumu göz önünde bulundurulduğunda bu, pek iç açıcı olmazdı. Annemin, annesinin iyiliği için kendini tutmasından dolayı onunla gurur duyuyordum.

"Felicity'yi hatırlıyor musun?"

Büyükannemin gözleri büyüdü. "Tabii ki. Amerikalı kız. Ne olmuş ona?"

"O burada."

Büyükannem elimi sıktı. "Aman Tanrım."

Ona son birkaç günü anlattım. Büyükannem, ilk yıldan sonra Felicity'yi bulmak için Amerika'ya döndüğümü biliyordu ama ona Darcie'yle evlenmeden önce yazdığım mektuptan hiç bahsetmemiştim. Ben de oradan başladım ve Felicity'nin buraya gelmesiyle bitirdim.

Büyükannem çok etkilenmiş görünüyordu, öyle ki ona söylediğime neredeyse pişman olacaktım. Duygusal olarak fazla heyecanlanmayı kaldıramazdı.

"Bu kesinlikle çok yıkıcı, Leo. İçinde bulunan herkes için."

"Biliyorum. Açıkçası bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim."

Büyükannem nefes almakta zorlanıyordu. "Tatlım, fazla zamanım kalmadığını biliyorsun. Bu yüzden sana söylediğim her şeye özellikle dikkat ediyorum çünkü bunun son sözüm olup olmayacağını asla bilemiyorum." Vücudunu düzeltmeye çalıştı. "Beni çok dikkatli dinlemeni istiyorum." Gözlerimin içine baktı. "Yanılmışım."

"Ne demek istiyorsun?"

Yutkundu. "Yıllar önce bana, açıkça sevdiğin bir kızla birlikte olma fikrinden vazgeçmenin en iyisi olup olmadığını sorduğunda, itibarının daha iyi olması için duygularını göz ardı etmen konusunda seni cesaretlendirmiştim. Ne kadar güçlü hissedersen hisset, alacağın eleştirilerin onsuz yaşamaktan çok daha kötü olacağından endişeliydim. O zamanlar bilmediğim ama ölüme yaklaştıkça farkına vardığım şey... bu hayatta hiçbir şeyin aşktan daha önemli olmadığıdır."

O devam ederken ben şaşkınlıkla sessiz kaldım.

"Babanı gücendirmekten her zaman çok korktun. Ama seni temin ederim ki şu anda her neredeyse olaylara farklı bir açıdan bakıyor. Baban artık bu fani dünyanın bir parçası değil, artık para ya da güçle ilgilenmiyor. Artık tüm varoluşumuzun evrensel amacının sevgi olduğunu biliyor." Ses tonu aceleci bir hâl aldı. "Bugün sana vereceğim tavsiye o zamanki ile aynı değil. Eğer geriye dönebilseydim sana kalbinin sesini dinlemeni söylerdim." Duraksadı. "Bunun yanı sıra, harika bir kadınla evlendin. O bunu hak etmiyor. Onu öylece bırakıp gitmek de tüm kalbini ona vermediğin hâlde kalmaya devam etmek de adil olmayacak."

Ben cevap veremeden devam etti.

"Leo, kararlarının kalbinde yatanları değiştirmeyeceğini anlamalısın. Onu üzmemek için Darcie'yle evli kalmayı seçebilirsin ama bu Felicity'yi açıkça sevdiğin gerçeğini değiştirmez."

"Onu hâlâ sevdiğimi nereden biliyorsun?" diye sordum. "Bunu sana söylemedim."

"Söylemene gerek yok, canım. Bana onu bulmak için Amerika'ya döneceğini söylediğinde gözlerinde aynı tutku ve korku ifadesi vardı. Döndüğünde ve bana başka biriyle hayatına devam edeceğini söylediğinde yüzünde beliren hüzünlü ifadenin aynısı. Bu işkence, aşkın kılık değiştirmiş bir hâli. Tek fark, artık evli olman ve aradan biraz zaman geçmiş olması."

"Aynı zorluklar bugün de mevcut..." dedim. "En başta birlikte olmamaya karar vermemizin tüm nedenleri."

"Ve yine de buradasın, aynı şekilde hissediyorsun. Bu sana ne anlatıyor? Bu kontrol edebileceğin bir şey mi, yoksa kendine söylediğin bir yalan mı?" Titrek bir nefes verdi. "Bak canım, sana ne yapman gerektiğini söyleyemem. Yolculuğumun sonuna yaklaştığım bu günlerde sana sadece öğrendiklerimi anlatabilirim. Bu konuda söyleyebileceğim her şeyi söyledim. Sana verdiğim tavsiyenin yanlış olduğunu o zamanlar fark edemediğim için üzgünüm."

Bu noktada herhangi bir pişmanlığı olduğunu düşünmek beni öldürüyordu. "Seni seviyorum, büyükanne. Düşüncelerimi paylaşabileceğim biri olmanın benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam."

Gülümsedi. "Yalan söyledim... Söyleyeceğim bir şey daha var."

"Tamam, söyle."

"Kararın ne olursa olsun seninle gurur duyuyorum: İster kalbinin sesini dinle ister güzel eşine verdiğin sözü tut. Doğrusu ya da yanlışı yok. Önemli olan neyle yaşayabileceğin. Ama sen iyi bir adamsın, Leo. Babandan çok daha vicdanlısın. Ve hiç söylememiş olsan da bu dünyaya geliş şeklin, yani ikiz kardeşinin ölümü yüzünden suçluluk duygusuyla yaşadığını biliyorum. Ama emin ol, o da sana en az benim kadar gururla bakıyor."

Büyükannemin sözleri yol boyunca zihnimde tekrarlandı. İçimde hâlâ bu duygu fırtınası eserken Darcie'nin yüzüne nasıl bakacaktım? Daha önceki duygularım hiç azalmamıştı. Ve büyükannem bana zaten bilmediğim bir şey söylememişti. Ama evliliğim uğruna hayatımı bu duyguları görmezden gelerek yaşamayı mı seçecektim?

Eve girdiğimde kendimi tamamen huzursuz hissediyordum.

Üst kata çıkıp ateşin karşısına geçmeden önce Felicity'den bir mesaj geldiğini fark ettim. Uzunluğuna bakınca içimden bir ses bunun bir veda mektubu olduğunu söyledi.

Kalbim hızla çarparken yeterince hızlı okuyamıyordum.

Felicity: Eve gitmeliyim, Leo. Bu şekilde ayrılmak zorunda olduğum için üzgünüm ama seninle bir vedaya daha dayanamam. Bugün seninle vakit geçirmek gerçekten büyüleyiciydi. Gülünç'ü tekrar görmek, seninle o güzel atlara binmek, son kez gözlerinin içine bakmak ve ruhunu görmek... Ne kadar acı verici olsa da son birkaç gün aynı zamanda bir hediye oldu çünkü seni bir daha asla göremeyeceğimi düşünüyordum. Her şeye rağmen buraya geldiğim için pişman değilim. Seninle geçirdiğim tek bir andan bile pişmanlık duymadım, en acı verici olanlardan bile. Ama sana olan hislerim beni boğuyor. Birine bu kadar derinden değer verip onu özgürce sevememek işkence gibi. Sen evli bir adamsın. Ne kadar uzun kalırsam, sonu o kadar kötü olacak.

Sen bu satırları okurken ben çoktan havaalanına doğru yola çıkmış olacağım. Gece yarısı kalkan bir uçağa bilet ayarlayabildim. Lütfen Sig'e beni gözünün önünden kaçmama izin verdiği için kızma. O, birini istemenin ve ona sahip olamamanın nasıl bir his olduğunu anlıyor. Kimbilir, beş yıl önce şansımı deneseydim şu an hayatım nasıl olurdu. Lütfen seni her zaman seveceğimi bil.

Paniğe kapıldım. Gidiyordu.

Parmağımda alyans varken yabancı olduğu bir ülkede kalmasını sağlamak için onun peşinden koşmak pek de adil olmayacaktı. Ama bunu bilmek, bunu yapma isteğimi engellemiyordu. Ama neden? Şu anki durumda ona hiçbir şey sunamıyorken neden onu kalmaya zorlayacaktım?

Ben yukarı çıkamadan Darcie arkamdan geldi.

"Okuduğun mesaj ondan sanırım."

Arkamı döndüm ve yutkundum. "Evet."

"Bana planladığından daha erken ayrılacağını söyledi."

Kalp çarpıntım daha da kötüleşti. "Sen... onunla konuştun mu?"

"Bu gece sen büyükanneni ziyaret ederken ben de pansiyona gittim."

Siktir. "Öyle mi?"

"Evet. Bugün sen onunla dışarıdayken çok zorlandım ve onunla konuşmamız gerektiğini hissettim."

Sakin kalmaya çalışarak, "Ne hakkında konuştunuz?" diye sordum.

"Merak etme. Gitmesinin sebebi ben değilim. Ben geldiğimde buna çoktan karar vermişti. Bana öyle söyledi."

"Evet. Bu gece uçağı var. Şu anda havaalanında."

Darcie başını salladı. "Sadece onu görmem gerekiyordu, Leo. Karşı karşıya olduğum bu şeyi daha iyi anlamak için onun gözlerine bakmak ve senin gördüklerini görmek istedim. Ayrıca yaptığı hata için onu gerçekten suçlamadığımı bilmesini istedim. Ama en önemlisi, sana ve bu evliliğe ne kadar bağlı olduğumu bilmesini istedim, her ne kadar flört aşamamız normalden farklı bir yol izlemiş olsa da seni ne kadar sevdiğimi bilmesini istedim. Belki başlangıçta işleri biraz zorladık. Ama özellikle son bir yılda, her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu anladım." Gözleri yaşlarla doldu. "Seni seviyorum, Leo. Gerçekten. Ve bu hayatta hiçbir şey beni senin karın olmaktan daha fazla gururlandıramaz. Seni kaybetmekten çok korkuyorum ve bunu bilmen gerekiyor."

Onu ağlarken görmek, güçlüymüş gibi davranırken onu bu kadar savunmasız görmek kalbimi parçaladı. Onu kucağıma aldığımda suçluluk ve azap içimi burktu. Darcie harika bir eşten başka bir şey değildi. Onu içine soktuğum bu durumu hak etmiyordu. Ama bu gece onu rahatlatacak hiçbir sözüm yoktu. Felicity'nin gidişinin beni derinden sarsmadığı yalanını söyleyemezdim. O yüzden hiçbir şey söylemedim. Ona sarılmaya devam ettim.

O gece aklım başımdan giderken yatakta birbirimize sırtımızı dönerek uyuduk.

Ertesi gün Sigmund'un evine gittim. Felicity'yi havaalanına götürdüğü için ona kızgın olmadığımdan emin olmak için bana mesaj atmıştı. Ona endişelenmemesini, İngiltere'den ayrılmasına neden yardım ettiğini anladığımı söylemiştim.

"Bok gibi görünüyorsun. Artık ikiz gibiyiz," dedi kapıyı açarken.

"Yalnız ben son birkaç ayda yüzümü tıraş ettim. Senin aksine," diye tersledim.

"Beni azarlamak için mi buradasın? Kızıl'ı havaalanına götürdüğüm için kızgın olmadığına bir an bile inanmıyorum."

"Kızgın değilim, Sigmund. Sadece tüm bunların yaşanmış olmasından nefret ediyorum." Elimi cebime attım ve bir parça şekerleme çıkardım.

Paketini açmamı izledi. "Yine mi şekerleme? İşte şimdi işlerin kötü gittiğini biliyorum."

Kıkırdadım. "Bu sabah kasabada satan birini buldum. Garip değil mi? Yıllardır yememiştim. Kaçıramazdım." Ağzıma attım ve çiğnedim.

"Görünüşe göre şekerleme tanrıları her şeyin düşüşünü izliyordu." Kuzenim buzdolabına doğru yürüdü, bir bira çıkardı ve bana uzattı.

Son şekeri de yuttum, biradan uzun bir yudum aldım ve nefes verdim. "Darcie'yi incitmek istemiyorum. Ama onu zaten incittim, değil mi? İkisini de incittim."

"Evet. Hayat bazen böyle işler. Boktan şeyler olur. Korkunç şeyler olur," diye fısıldayarak bitirdi.

"Senin yaşadıklarının yanında bunun hiçbir şey olduğunu biliyorum, dostum."

Bir sandalye çekti ve gözlerini tavana dikti. "Onunla bir gün daha geçirmek için neler verirdim biliyor musun? Peki ya bir saat daha?"

Yanına gittim ve elimi omzuna koydum. "Biliyorum."

"Felicity'nin gitmesine yardım etmemin nedeni onun acı çektiğini hissedebilmemdi," dedi. "Birine çaresizce ihtiyaç du-

yup da ona sahip olamamanın nasıl bir his olduğunu biliyorum. Kabul ediyorum, bu iki farklı durum, elmayla armut gibi. Ama şimdi onun durumunda olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyorum."

Göğsüm sıkışmıştı. "O iyi miydi?"

"Evet, yani havaalanında gözyaşları içinde falan değildi. O güçlü biri. Sadece kendini daha fazla zarar görmekten korumaya çalışıyor."

Başımı salladım. "Ben yanında olamadığımda onun yanında olduğun için teşekkür ederim."

"Tam bir pislik gibi davrandığım onca zaman için ona borçlu olduğumu düşündüm."

Kıkırdadım. "Bu muhtemelen doğru."

Sigmund ayağa kalktı ve ceketinin cebinden bir şey çıkarmak için yürüdü.

"Bunu sana vermem için bana verdi." Büyükbabamın altın zincirdeki yüzüğünü uzattı.

Bunca zaman sonra onu iade etme ihtiyacı hissetmesi beni öldürmüştü. Bu, hikâyemizin nihai sonunu simgeliyordu. Yüzüğü ondan aldığımda parıldıyordu. "Bunu neden geri verdiğini söyledi mi?"

"Hayır. Ama bence bu oldukça açık, değil mi?"

"Evet." Parıldayan metale baktım. Bunu elime almayalı uzun zaman olmuştu. Ama on altı yaşımdayken büyükbabamın onu bana verdiği ve ihtiyacım olduğunda onu bir güç kaynağı olarak kullanmam için beni cesaretlendirdiği günü hiç unutmamıştım. Bu anlamda, muhtemelen en çok ihtiyacım olduğu anda onu geri alıyor olmak ironikti. Belki Felicity bunu biliyordu. Ya da belki de bu onun için sadece bir vedaydı; tabutumuza çakılan son çivi.

"Benim gibi her şeyini kaybetmiş birinden her zaman ne bekleyebilirsin biliyor musun?" diye sordu Sigmund.

"Neyi?"

"Gerçeği. Verecek hiçbir haltım kalmadı zaten."

Başımı kaldırdım. "Anlat bakalım, kuzen."

"Hiçbir şeyin önemi yok, Leo. Sen Felicity'ye âşıksın. Darcie'yi incitmekten korkuyorsun ama biliyor musun? Çoktan incittin bile. İlk fırsatta Felicity'ye koştuğun an zaten bunu yaptın. Darcie'nin bilmediğini mi sanıyorsun? Onun aptal olduğunu mu düşünüyorsun? Ama seni sevdiği için buna katlanmaya razı." Başını salladı. "Buna izin veremezsin."

Hayatım boyunca kuzenimin açık sözlü tavsiyelerine katlanmıştım. Ama hiçbir zaman bu andan daha önemli olmamıştı. Olayları hiç düşünmediğim bir şekilde ortaya koymuştu: Darcie evliliğimizin yürümesini, benim başka birine âşık olmama katlanacak kadar çok istiyordu.

"Bunu duymaya ihtiyacım vardı," dedim ona.

"Güzel. Ben de bunun için buradayım."

Şakaklarımı ovuşturarak, "Düşünmem gereken çok şey var," dedim.

"Acele etme, Leo ama çok da fazla zaman kaybetme. Bildiğim bir şey varsa, o da zamanın asla garanti olmadığıdır."

24

Felicity

Parça 24: Whitney Houston'dan "I Have Nothing"

Bayan Angelini'nin seramik tavşan biblolardından birini tutarken "Umarım bana kızmaz," dedim.

"Hadi ama," dedi Bailey. "Bu şeylerden yüz taneyle ne yapacaksın?"

"Biliyorum. Ama bunları saklamamı isteyebilirmiş gibi hissediyorum."

"Her şeyi saklayamazsın, Felicity. Burayı kendine göre düzenlemen için yerin olsun isterdi. Eşyalarının yarısından fazlasını olduğu gibi saklıyorsun."

Bayan Angelini'nin evinin çatısını yenilemek için para toplamak amacıyla bir bahçe satışı düzenlemeye karar vermiştim. Bana bu tür şeyler için kullanmak üzere bir miktar para bırakmış olsa da bu sonsuza kadar sürmeyecekti. Emlak vergileri yeterince kötüydü. Ve şu anda çalışmadığım için bahçe satışı makul bir fikir gibi görünmüştü. Satılık küçük eşyaların yanı sıra bazı büyük antikalar da vardı.

Hello Kitty tişörtlerimden birini kaldırdı. "Bu senin, değil mi? Neden bunu da veriyorsun? Bu tişörtleri sevdiğini sanıyordum."

Bu doğruydu ama elinde tuttuğu tişört İngiltere'ye götürdüğüm tişörttü. Gitmesi gerekiyordu. Zaten bir sürü vardı. Alıcı çıkmaması durumunda da bağışlayacaktım.

"Bu bana Leo'yu hatırlatıyor, bu yüzden satıyorum," dedim ona.

Bailey tereddüt etti. "Ondan hiç haber aldın mı?"

"Hayır. O zamandan beri aramadı."

Üç ay önce Amerika'ya geri döndükten sonra Leo beni arayarak neden ayrıldığımı tamamen anladığını ve kararımla ilgili hiçbir kırgınlığı olmadığını bilmemi istemişti. İngiltere'ye gidişimin, evliliği ve genel olarak hayatı söz konusu olduğunda yapması gereken çok şey olduğunu fark etmesini sağladığını söylemişti. Benimle tekrar iletişime geçip geçemeyeceğini sormuştu. Nasıl olduğumu bilmeden yaşayamayacağını, iyi olduğumdan emin olması gerektiğini söylemişti.

Artık Leo söz konusu olduğunda hayatın bana sunabileceği en kötü şeyleri çoktan tecrübe etmiş gibi hissediyordum. Tanrı aşkına, karısıyla tanışmıştım. Daha fazla acı çekebileceğimi sanmıyordum. Bu yüzden arada sırada beni aramasını kabul ettim.

Ama o günden beri benimle iletişime geçmemişti ve ondan bir daha haber alacağıma dair hiçbir garantim yoktu. Ağustos ayında olanları unutmak için elimden geleni yapıyordum ama onu düşünmediğim bir gün bile yoktu. Onu hâlâ her zamanki kadar çok seviyordum. Kesintiye uğrasa da aşk aşktı. Sadece bir gün acının ve özlemin azalacağını umuyordum.

Bu sırada ben de her zaman yaptığım şeyi yapıyor, yüzümü kitaplara gömüyordum. Şubat ayında Rhode Island baro sınavına girecektim ki bu sınava sadece birkaç ay vardı. Burada bir iş bulabileyim ve hayatımı bir an önce rayına oturtabileyim diye sınavı geçtiğimden emin olmalıydım.

Bahçe satışı bana üç bin dolardan biraz fazla kazandırdı, bu da

çatı değişiminin maliyetinin yaklaşık dörtte biri kadardı ama hiç yoktan iyiydi.

Zaten bu onarımlara başlamak için hava soğuktu. İlkbaharda çatı işini planlayana kadar daha fazla para biriktirmenin bir yolunu bulacağımı umuyordum.

Son zamanlarda hayatım yalnız geçiyordu. Providence'taki Bailey'yi ara sıra ziyaret etmek dışında günlerimi yalnız geçiriyor, ders çalışıyor ve evi yavaş yavaş onarıyordum. Sabah rutinim kahvaltı, ardından hukuk kitapları okumak ve kendimi sorgulamaktı. Öğleden sonraları ev işleriyle uğraşmadan önce öğle yemeği ve kahve molası veriyordum. Her gün taze ürünler almak için markete gidiyor, ardından eve dönüp akşam yemeği için bir şeyler pişiriyordum ve artıkları ertesi güne bırakıyordum. Sonra akşamın geri kalanını planlayıcı hazırlayarak ya da biraz televizyon izleyerek geçiriyordum. Ve ertesi gün aynı döngüye devam ediyordum.

Kasım ayı körfezde her zaman çok güzel olurdu. Hava, suyun tadını çıkarmak için çok soğuk olsa da sonbaharın dökülen son yapraklarının düşüşünü izlemek keyifliydi. Araziyi çevreleyen ve Narragansett boyunca uzanan ağaçların muhteşem turuncu, sarı ve kırmızı yapraklar göz kamaştırıcıydı.

Son zamanlarda, üzerime kalın bir palto geçirip öğleden sonra kahvemi yudumlarken arka tarafta oturuyordum. Güneş ışığı, biraz olsun sert havayı dengelemeye yardımcı oluyordu. Körfezin karşısındaki ağaçlara hayranlıkla bakmak için dürbünümü de yanımda bulunduruyordum. Oradaki ağaçlar bu taraftakilerden daha renkliydi. Ve evet, tabii ki gözlerim Leo'nun eski evinin üzerinden her geçtiğinde onu düşünüyordum. Bu hiçbir zaman değişmiyordu.

Yine de bu öğleden sonraki yaprak gözetleme rutinim diğerlerinden farklıydı. Dürbünü gözlerime tutup uzaktaki ağaçlara hayranlıkla bakarken bana doğru bakan birini görünce neredeyse dürbünü düşürüyordum.

İlk başta halüsinasyon gördüğümü sandım.

Bu olamaz.

Kesinlikle bir şeyler görüyorum.

Ama sonra kendi dürbününü gözlerine tutarak el salladı.

Bu sefer dürbünüm elimden kaydı ve aşağıdaki çimlerin üzerine düştü. Çarpan kalbimi zaptetmeye çalışırken elim göğsüme gitti.

Eve koştum, lavaboyu açtım ve yüzüme su sıçrattım. Hayal görüyor olmalıydım.

Sonra telefonum titredi. Gelen mesajı bulmak için ekrana baktım.

Leo: Nereye gittin? Geri gel.

Aman Tanrım.

Ne oldu? Ne oluyor?

Titreyen ellerimle telefonu aldım ve cevap yazdım.

Felicity: Halüsinasyon gördüğümü sandım.

Leo: Benim, Felicity. Buradayım, gerçeğim.

Felicity: Onu anladım. Sadece burada ne aradığı anlamıyorum.

Leo: Açıklamam gereken çok şey var, değil mi?

Felicity: Ah, evet.

Leo: Seni görmek için körfezin karşısına gelebilir miyim?

Yazarken ellerim titremeye devam etti.

Felicity: AMAN TANRIM. Burada ne yapıyorsun?

Leo: Yüz yüze açıklarsam daha iyi olur, sanırım?

Cevap vermek yerine ekrana baktım. O yazıyor, noktalar dans ediyordu.

Leo: Sessizliğini evet olarak mı kabul edeceğim?

Yine cevap vermeyince başka bir mesaj gönderdi.

Leo: Şimdi sana gelsem sorun olur mu?

Sonunda bir yanıt yazdım.

Felicity: Özür dilerim. Evet. Sadece şoktayım.

Leo: Geliyorum.

Onun gelmesini beklerken ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Bir bez kaptım ve gerilen sinirlerimi yatıştırmak için masayı silmeye başladım. Silinecek bir şey bile yoktu.

Kapı zili çaldığında kalp atışlarım daha da hızlandı.

Adımlarımı zorlukla atarak kapıyı açtım ve uzun zamandır kayıp olan aşkımın karşımda durduğunu gördüm. Kalbim yerinden fırlayacaktı.

Leo siyah bir palto giymişti ve saçları onu son gördüğümden biraz daha uzundu, sakalları biraz daha uzamıştı. Her zamanki gibi harika kokuyordu ve karşımda kanlı canlı durduğuna inanamıyordum. *O neden burada?* Umut etmeye bile cesaret edemedim.

"Aman Tanrım, titriyorsun," dedi, kollarımı sıkarak bedenime ürpertiler gönderdi.

"Leo, burada ne yapıyorsun?"

Beni bıraktı ve yüzünde tereddütlü bir gülümseme belirdi. "Sürpriz!"

"Haber versen daha iyi olabilirdi."

"Bu konularda hiç iyi olmadık, değil mi?" Sessizliğin içinde gülümsedi. "Beni içeri davet edecek misin?"

Başımı sallayarak kenara çekildim. "Evet. Elbette."

Gözleri üzerimde dolaştı. "Muhteşem görünüyorsun, Felicity."

Kendime baktım. Hâlâ hantal siyah parkamı ve kot pantolonumu giyiyordum.

"Güzellik standartların biraz düşük ama... Teşekkür ederim. Ve sen..." Ellerimi karnıma bastırdım. "Kusacakmışım gibi hissediyorum."

"Beni görünce kusmak istiyorsun." İç çekti. "Harika."

"Özür dilerim. Kişisel bir şey değil. Sadece... Burada olduğuna inanamıyorum. Buraya ne zaman geldin?"

"Dün."

"Bunca zamandır körfezin karşısında mıydın?"

"Evet. Sigmund'la kiraladığımız zamanki sahipleri değişmemiş. Yazları hâlâ kiraya veriyorlar ama yılın bu zamanlarında genelde boş oluyor. Ben de rezervasyon yaptırdım."

"Dün gece körfezin karşısında olduğuna ve benim haberim olmadığına inanamıyorum."

"*Jetlag* olmuştum ve karşına çıkmadan önce kendimi toparlamam gerekiyordu. Bu yüzden bugünü bekledim. Ama evde eski dürbünü bulunca karşıya bakmaya karar verdim ve işte buradayım."

"Ne kadar kalacaksın?" Kalbimin yavaşlamasını isteyerek sordum.

Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "Duruma göre değişir."

Bu bizi hiçbir yere götürmüyordu. "Leo... evde ne oldu? Neden buradasın?"

Elini saçlarının arasında gezdirdi. "Ben sadece... terk ettim, Felicity. Terk ettim ve geldim. Ve yasal olarak mecbur kalana kadar geri dönmek gibi bir planım yok."

Ne?

"Terk ettim de ne demek?" Eline baktım. Alyansını takmıyordu. "Peki ya Darcie?"

"Darcie'yle boşanıyoruz."

"Aman Tanrım," diye mırıldandım, bir an siyah ayakkabılarına baktım, sonra tekrar ona baktım, gözlerim muhtemelen hissettiğim şoku yansıtıyordu.

Aklıma gelen ilk düşünce şuydu: *Ben ne yaptım?*

"Ve sen bunu düşünmeden önce Felicity, bu senin hatan değil. Darcie ve ben aceleyle evlendik ve sen kapımda belirmeden çok önce bunun gerçekleşeceğine dair belli başlı sinyaller vardı." Oturma odasına doğru baktı. "Oturabilir miyiz lütfen?"

"Evet, tabii ki."

Birlikte oturma odasına yürüdük. Oturduktan hemen sonra konuşmaya başladı.

"Sen gittikten sonra gözlerimi açmak ve hayattan ne istediğimi iyice düşünmek zorunda kaldım. Ve bazen bunun farkına varmak başkalarını incitmek anlamına geliyor ki doğduğum günden beri bundan kaçındım. Evli kalmaya karar verirsem hayatım boyunca bir yalanı yaşayacağımı biliyordum." Duraksadı. "Darcie'yi seviyorum. Ama ona âşık değilim. Bir aile kurma konusunda karar verememiş olmam çok şey anlatıyordu zaten. İçten içe bunun beni ona sonsuza dek bağlayacağını biliyordum ve asla hazır olmamamın nedeni de buydu."

Onun için büyük bir üzüntü duydum. "Darcie şimdi nerede?"

"Hâlâ evde. Boşanma sürecini başlattık ama sonuçlanması biraz zaman alacak. Yasal olarak hâlâ evliyim ama artık birlikte değiliz."

"Yıkılmış olmalı."

Başını sallarken yüzünde üzgün bir ifade belirdi. "Bunu kabullendi. Bu bir gecede olmadı. Sen gittiğinden beri birçok hararetli tartışma oldu, birçok gözyaşı... Her şeyi çözerken birçok uykusuz gece geçirdik. Ama şimdi başlangıçta olduğundan daha iyi durumda. Evlilik için savaşacağını biliyordum ama buna izin veremezdim. Gitmesine izin vererek ve başka birinden hak ettiği sevgiyi alma özgürlüğünü ona tanıyarak onun için en iyi olanı yapıyorum."

Başım dönüyordu. "Peki ya diğer her şey... Mesela işin?"

"Her şeyi darmadağın bıraktım ama dürüst olmak gerekirse, iş ve mülklerde sorun çıkmayacak. Hiçbir şey yıkılmayacak. Bunların hepsine yardım edecek ortaklarım var. Satın alamayacağım tek şey mutluluk."

Başımı salladım. "Annen çıldırmış olmalı."

Yüzünü buruşturdu. "Bu konuda mutlu değil. Ama bu onun sorunu. Bunun beni etkilemesine izin vermeyeceğim." Leo kaşlarını çattı. "Büyükannem sen gittikten birkaç hafta sonra vefat etti."

Olamaz. "Çok üzgünüm. Ona ne kadar yakın olduğunu biliyorum."

"Gitmeden bana hayatımı değiştirecek bazı tavsiyelerde bulundu. Işığı görmeme yardım ettiği için ona sonsuza dek borçlu kalacağım. Sigmund da öyle."

Durdu ve sonra öne doğru eğildi, neredeyse çaresiz görünüyordu. "Biriyle birlikte misin, Felicity?"

İngiltere'den ayrılalı sadece birkaç ay olmuştu. Leo'dan başka hiçbir şeye odaklanamadığım bu süre zarfında biriyle tanışmış olmam fikri komikti.

"Hayır."

Nefes verdi. "Burada olduğum için şokta olduğunu biliyorum. Ve dikkatli olmam gerektiğini de biliyorum. Sana yaşattığım onca şeyden sonra hayatına öylece girmeyi bekleyemem. Ben de çok şey yaşadım. Ve gerçekten sadece..." Gözlerimin içine baktı, sesi gergindi. "Şu anda sadece lanet olası bir sarılmaya ihtiyacım var."

Bu adamın ve benim de çaresizce ihtiyaç duyduğu sarılmayı ondan esirgeyemezdim. Yanına oturmak için hareket ettim ve kollarımı ona doladım. Beni göğsüne çekti ve sıkıca sarıldı. Onun bedeninde erirken içimdeki tüm korku kaybolmuştu. Kalplerimiz karşılıklı çarpıyordu. Bu, hayatımın en gerçeküstü ânıydı.

Geri çekildiğinde tekrar gözlerimin içine baktı. "Birlikte olduğumuz zamandan çok daha uzun süredir ayrıyız, yine de se-

ninle tanıştığımdan beri aynı değilim. Bunu nasıl yürüteceğimiz umurumda değil... Sadece denesek yeter."

"Nereden başlayalım?"

"Akşam yemeğine ne dersin?"

"Sen yapmayacaksan olur."

Yüzü aydınlandı. "Seni o kadar çok özledim ki."

Leo beni tekrar kollarına aldı ve öncekinden daha da sıkı sarıldı. Bu öncekilerden farklıydı. Geçmişteki her kucaklaşmamızın gerginlikle gölgelendiğini şimdiye kadar hiç fark etmemiştim. Her seferinde nefesimi korkuyla tutmuştum. Her zaman onu kaybedeceğime inanmıştım. Ama bu sefer gergin değildim. İlk kez gelecek hakkında endişelenmeden kendime onun kollarında güvende hissetme izni verdim.

Bir süre sonra, Leo akşam yemeğinden önce kendimi toparlamam için bana biraz zaman tanımak üzere körfezin karşısına geri döndü. O akşam sekiz gibi ona gitmem konusunda anlaştık. Evde tek başımayken sakinleşmem gerekse de adrenalin içimde dolaşmaya devam ediyordu. Bir rüyanın ortasındaymışım gibi hissediyordum.

Teknik olarak hâlâ evliydi. Keşke bu geceki beklentilerini daha iyi anlayabilseydim ama yakında öğreneceğimi tahmin ediyordum.

Akşam olduğunda Leo'ya kendi arabamla gittim. Eve yanaştığım an dejavu hissine kapıldım. Artık eski Fiat'ım yerine küçük bir SUV kullanıyor olmam dışında bu anla ilgili her şey beş yıl öncesiyle aynı görünüyor ve hissediliyordu.

Kapıya yaklaşırken tedirgindim. Ben zili çalamadan kapıyı açtı.

Leo, geniş göğsüne boyanmış gibi duran siyah bir kazak giymişti. Parfüm sıkmıştı ve saçları duş aldığı için nemliydi. Muhtemelen onu çok özlediğim içindi ama hiç bu kadar muhteşem görünmemişti.

"Hava soğuk, içeri gel, güzelim."

Leo ceketimi aldı ve dolaba astı. Kıvrımlarımı ortaya çıkaran kahverengi bir elbise giymiştim.

Beni baştan aşağı süzerken gülümsedi. "Elbise giymişsin."

"Bunu sanki şok edici bir şeymiş gibi söylüyorsun." Kirpiklerimi kırpıştırdım.

"Seni elbiseyle gördüğüm zamanları saysam bir elin parmaklarını geçmez, ki bu üçüncü olacak. İlki istiridye yediğimiz gece giydiğin kırmızı elbiseydi; artık birbirimizi görmememiz gerektiğini söyleyerek beni yıktığın gece. Sonra İngiltere'ye geldiğinde giydiğin siyah elbise vardı. Sanırım o gün seni mahvettiğim gündü."

"Tanrım, muhtemelen elbise giymemeliyim, değil mi? Kötü şans getiriyorlar."

Otuz iki diş gülümsemesi parlak dişlerini ortaya çıkarmıştı. "Gel. Bir sürprizim var."

Onu mutfağa kadar takip ettim. Tezgâhın üzerine bir deniz ürünleri ziyafeti hazırlamıştı. Karides kokteyli, istiridye ve ıstakozdan oluşan bir kule vardı.

"Balıkçıyı mı soydun?"

"Deniz ürünlerini sevdiğini biliyorum. Ama ne yiyeceğinden emin olamayınca birden fazla şey sipariş ettim."

"Bu alışkanlık oldu. Bana Dunkin' Donuts'a gidip her hamur işini alarak döndüğün zamanı hatırlatıyor."

"Gördün mü?" dedi. "Birlikte olduğumuz zamanların ayrıntılarını hatırlayan tek kişi ben değilim."

"Çoğu hafızama kazınmış durumda."

"Evet," dedi. "O anıların hiçbirinin yok olmasını istemediğim için hepsine tutunmaya çalıştım."

Gözlerim yemeğe döndü. "Bu çok gerçeküstü bir his, Leo. Uyanacağım ve sen yine gitmiş olacaksın diye düşünüp duruyorum."

"Benim için de gerçeküstü ama iyi anlamda. Hayatımda ilk kez kendimi özgür ve bulutların üzerinde hissediyorum. Ama

yine de seni incitecek bir şey yapmaktan ya da İngiltere'de olanları göz önünde bulundurarak benimle yeniden başlamaya bu kadar kolay hazır olduğunu varsaymaktan çok çekiniyorum."

"*Yeniden başlamak* kelimesini kullanman çok komik. Garip bir nedenden ötürü, bu bir ilk buluşma gibi hissettiriyor," dedim.

"Bir bakıma, bu yeni bir başlangıç."

"Burada olmak için çok şeyden vazgeçtin."

"Şu anda ortaya çıkmam bir peri masalı olmaktan çok uzak. Bunu biliyorum. Bu gerçek hayat, bir zamanlar yaşadığımız fırtınalı yazdan biraz farklı. Ama biliyor musun, bunu ona tercih ederim. Çünkü o zamanlar, seni terk etmek zorunda kalacağım korkusu her zaman vardı. Artık yok. Özgürüm ve doğrularımı yaşamaya kararlıyım, hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin hayatta istediklerimin önüne geçmesine izin vermeyeceğim. Tüm para ve güce rağmen Felicity, seninle tanıştığım andan itibaren tek istediğim şey senin sevgilin olmaktı. Ve bu hiç değişmedi." Leo bana doğru uzandı. "Başka ne hiç değişmedi biliyor musun?" Elimi tuttu ve göğsüne koydu. "Kalbimin senin için nasıl attığı."

Gülümsedim. "Eğer bu senin nasıl hissettiğinin kanıtı değilse, ne olduğunu bilmiyorum."

Leo elimi dudaklarına götürdü ve öptü. Bu kadar basit bir hareketti ama yine de her yerim alev almıştı.

Ellerimi bıraktı. "Yemekler tazeyken yiyelim, olur mu?"

Yemeğimizi hazırladıktan sonra tabaklarımızı yemek odasına götürdük ve Leo şarabı doldurdu. Biraz anılarımızı tazeledik, sonra Leo bana Sig hakkındaki güncel bilgileri verdi. Kuzeninin baharda işletme yüksek lisansına kaydolacağını söyledi. Uzun vadeli plan; Leo için çalışması ve Covington malikânesinin bazı sorumluluklarını üstlenmesiydi.

"Bu onun için çok iyi olacak. En azından ona odaklanabileceği bir şey verecek."

Birkaç saniye sonra Leo'nun telefonu çaldı.

Yere baktı. "İti an, çomağı hazırla..."

"Sig?" Güldüm.

"Evet."

"Ne diyor?"

Gözlerini devirdi. "Bilmek istediğinden emin değilim."

"Vay canına. Göster bana."

Leo isteksizce telefonu çevirdi.

Sigmund: Kızıldeniz'de dalış yapmadın mı daha?

İç çekerken yanaklarım alev alev yanıyordu. "Ne zaman eskisi gibi davransa mutlu olmam garip mi?"

"Yavaş yavaş eskiye dönüyor. Kendini toparlayıp okula döndüğü için de onunla gurur duyuyorum."

Başımı salladım. Bu çok güzel bir haberdi.

Lezzetli akşam yemeğinden birkaç lokma daha yedim. "Peki... Darcie'nin hâlâ evde kaldığını söylemiştin. Sen nerede kalıyordun?"

Şarabından bir yudum aldı ve sanki bu konuya gireceğimi biliyormuş gibi başını salladı.

"Son bir aydır Sigmund'la kalıyordum. Kalabileceğim başka evler de vardı ama ben kuzenimin yanında kalmayı tercih ettim."

"Boşanırken evi Darcie mi alacak?"

"Evlilik öncesi anlaşmamız bunu gerektirmese de evi ona vereceğim. Annem deli olduğumu düşünüyor. Herkes beni bunun için eleştiriyor. Ama umurumda değil. Onu terk ettim. Evini kaybetmeyi hak etmiyor. Bırak alsın. En azından bunu yapabilirim."

"Bunun için sana saygı duyuyorum."

Yüzünde ciddi bir ifade belirdi. "Öyle mi? Bana saygı mı duyuyorsun?"

"Neden şüphe ediyorsun ki?"

"Darcie'yi terk etmiş olmamın, beni bir erkek olarak nasıl gördüğünü etkileyip etkilemediğini merak ediyorum. Sözüme sadık kalsaydım belki bana daha çok saygı duyardın. Ya da belki biriyle evlenip onu terk ettiysem, bir gün sana da aynısını yapabileceğimi düşünürdün."

Başımı salladım. "Öyle düşünmüyorum, Leo."

Bir rahatlama ifadesi yüzüne yayıldı. "Güzel."

Masmavi gözlerine bakarken şarap içimde uğulduyor, masanın bu tarafına uzanıp beni öpmesini her geçen saniye daha da çok diliyordum.

Elindeki bez peçeteyi masaya bırakırken, "Tatlı ister misin?" diye sordu.

Yemek ne kadar güzel olsa da midem kelebeklerle doluydu. Bu gece aramızda neler olabileceğinden ya da olamayacağından başka pek bir şey düşünemiyordum.

Gülümsemeyi başardım. "Hayır. Aslında oldukça tokum."

Tabaklarımızı mutfağa götürdükten sonra Leo oturma odasındaki elektrikli şömineyi yaktı ve bu evde kaldığım ilk gece uyuyakaldığımız kanepeye oturduk.

Rahat bir sohbete daldık. "Burada oturmak bana sabaha kadar oturup sonrasında Sig tarafından uyandırıldığımız geceyi hatırlattı," dedim.

Leo kolunu kanepenin sırtına yasladı. "O geceyi çok iyi hatırlıyorum. Benden seni İngiltere kırsalına götürmemi istemiştin, hatırladın mı? Oraya gerçek ziyaretinin hayal ettiğin kadar da mükemmel olmayacağını bilmiyordun."

"Her şeye rağmen hayal ettiğim kadar nefes kesici olduğunu gördüm. Ve şu anda, burada birlikte oturduğumuza göre boşa gitmiş bir yolculuk olmadığını söyleyebilirim."

Leo gözlerimin içine baksa da bana dokunmamaya devam etti. Bunalmış ve belki de hâlâ *jetlag* etkisinde olabileceğini hissettim. Her ne kadar ayrılmak istemesem de, yapılacak en doğru şey onu rahat bırakmak ve eve geri dönmekti.

"Bütün gece oturup seninle konuşabilir ve anılarımı tazeleyebilirim," dedim. "Ama geç oldu ve sanırım geri dönmeliyim. Uzun bir yolculuk yaptın ve hâlâ yorgun olmalısın." Kendimi istediğimin bu olduğuna ikna etmeye çalışarak koltuktan kalktım.

Aniden ayağa kalktı. "Emin misin?"

"Sabah kahvaltıyı benim evimde yapabiliriz."

Beni evin önüne kadar götürürken Leo'nun göğsü inip kalkıyordu.

Kapıda dururken uzandım ve yanağına zarif bir öpücük kondurdum. "Tatlı rüyalar."

Vücudum temasa tepki vermiş olsa da hızla arabama döndüm. Leo, aniden kaçtığım için deli olduğumu düşünmüş olmalıydı.

Evin önünde durmuş, anlaşılır bir şekilde kafası karışmış görünüyordu. Tam arabanın kapısını açarken ceketimi unuttuğumu fark ettim. Geri dönüp onu alıp almamayı düşünemeden Leo işaretparmağını kaldırdı ve hızla içeri girdi.

Birkaç saniye sonra koşarak arabamın yanına geldi.

"Ceketini unutmuşsun," dedi biraz nefes nefese.

Almak için uzandım ama bırakmadı.

Sonunda ceketi bırakmaya karar verdiğindeyse gözlerimiz kilitlendi. "Neden beni gerçekten böyle bırakıyorsun?"

Bir cevap bulmaya çalıştım. "Geceyi burada geçireceğimi varsayarak seni rahatsız etmek istemedim."

"Tanrı aşkına, bu beni neden rahatsız etsin ki?"

"Neye hazır olup olmadığını bilmiyorum. Evliliğinin sona ermesinin yaraları hâlâ taze. Bir şeyi varsaymak ya da seni korkutmak istemedim."

"Beni korkutmak mı?"

"Seni ne kadar çok istediğimi saklamak benim için çok zor. Yüzümün her yerinde yazıyormuş gibi hissediyorum."

Çenemi okşamadan önce uzun bir nefes verdi.

"Benim güzel sevgilim... Beni korkutan tek şey, seninle delicesine sevişmeyi ne kadar çok istediğim. Ama seni öpmekte ya da dokunmakta tereddüt ettim çünkü işlerin fazla ileri gitmesinden korktum. Görünüşe göre ikimiz de aynı korkuyu yaşıyormuşuz. Henüz resmî olarak boşanmadım... Bu yüzden bunun uygunsuz olduğunu düşünebilirsin. Ayrıca önce senin güvenini yeniden kazanmam gerektiğini düşündüm." Soğuk havada nefesini görebiliyordum. "Seni sadece istemiyorum. Sana ihtiyacım var."

Üzerimden hem bir rahatlama hem de arzu dalgası geçti. "Sana güvenmediğimi mi sanıyorsun? Benim için tüm dünyanı geride bırakıp buraya geldin."

"Yanılmanı istemem..." Gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Benim bütün dünyam sensin, Felicity. Sensiz hiçbir şeyim yok."

Gözlerimi kapattım. "Ben de aynı şeyi hissediyorum. Ve bilgin olsun, benimle birlikte olmak için vazgeçtiğin her şey göz önünde bulundurulduğunda yasal bir teknik detay hiçbir şey ifade etmiyor."

"İletişim kurmak, biliyor musun?" Gülümsedi. "Bir ara denemeliyiz."

Omuz silkerek kıkırdadım. "Eskisinden daha iyiyiz, değil mi?"

"İçeri gir," dedi elimi tutarak.

Onu davetkâr ve sıcak eve doğru takip ederken, uzun bir süre daha ayrı geçireceğimiz bir gece olmayacağını biliyordum.

Kapı arkamızdan kapanırken Leo, ellerini yüzüme doladı ve beni dakikalarca öperek tüm bedenimi ateşe verdi.

Öpmeyi bıraktığında başparmağını altdudağımın üzerinde gezdirdi. "Bu dudakları... nasıl da özledim." Ellerini saçlarımdan aşağı kaydırdı. "Bu güzel saçlar. Ellerimi bedeninde gezdirmeyi o kadar çok özledim ki." Konuşurken dudakları tekrar benimkileri sardı. "Ah, güzel sevgilim, seni bu kadar uzun süre özlemek dayanılmazdı." Nefes verdi. "Lütfen, şimdi seni odama götürmeme izin ver."

Başımı salladım ve beni kucağına aldı. Merdivenleri çıkarken öpüştük, sadece beni yavaşça yatağa yatırırken ara verdik. Parça parça birbirimizi soyduk. Sert vücudunun hâlâ ne kadar iyi göründüğüne hayran kaldım; aynı bronz, yontulmuş mükemmellik. Ona olan ihtiyacım acil gibi gelse de kendimi yavaşlatmaya, bu ânın her saniyesini yaşamaya zorladım.

Çıplak vücudu benimkinin üzerinde gezinirken düşüncelerimi yineledi. "Sana karşı yumuşak davranmaya çalışacağım ama bunu yapabileceğimden emin değilim. Sanki tüm hayatım

boyunca sana tekrar sahip olmak için beklemişim gibi hissediyorum."

Bu inanılmaz ânı bölmek istemedim ama bölmek zorundaydım. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Gözleri kısıldı. "Pekâlâ."

"Artık doğum kontrol hapı kullanmıyorum. O yüzden bir şeye ihtiyacımız var."

Leo dondu kaldı. "Ah." Çenesini kaşıdı. "Özür dilerim. Doğru düşünemiyordum ve hazırlıklı gelmedim." Birkaç küfür mırıldandı. "Buraya geleceğimizi hiç düşünmemiştim."

"Evde de yok."

Üzerime yığıldı, sesi boynumda titreşiyordu. "Senin için deliriyorum. Bu gece senin içinde olmak için her şeyi yaparım; bir eve girerim, bu saatte açık değilse bir dükkânı soyarım, sol kolumu veririm... belki de dedemin kolyesini. Ne pahasına olursa olsun, prezervatiflerle döneceğim."

Ayağa kalktı, güzel ve sert aleti bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. Sonra yan masanın çekmecesini açmak için döndü ve bana kaslı kıçının muhteşem manzarasını sundu.

Bana döndüğünde gözleri kocaman olmuştu. "Buna asla inanmayacaksın."

"Ne?"

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Elini ağzına kapatarak güldü. "Sigmund'un BJ'den aldığı devasa prezervatif kutusu hâlâ burada! Çaresizlikten bu çekmeceyi kontrol edeyim dedim. Bir şey bulmayı hiç beklemiyordum."

Doğruldum. "Aman Tanrım."

Açtı. "Yarısı boş, yani belli ki insanlar yıllardır kullanıyor. Ama hâlâ biraz var."

"Bu kutuyu bitirmenin beş yıl süreceğini kim bilebilirdi? Son kullanma tarihi ne zaman?"

Leo kutunun yan tarafını kontrol etti. "Bu yaz geçmiş. Sanırım bu adamlar da bizim gibi sadece beş yıl dayanabilmiş."

Güldüm. "Vay be."

"Muhtemelen hâlâ iyilerdir. Tarihin üzerinden sadece birkaç ay geçmiş. Eğer sen de istersen bu riski almaya hazırım."

"Hazırım."

İçinden bir tane çıkarıp yatağın üzerine attı ve kutuyu masanın üzerine fırlattı. "Gerekirse şu anda sikimin üzerine streç film bile geçirmeye razıyım."

"Neyse ki iş o noktaya gelmeyecek." Islak ve hazırdım ve bu noktada içimde olduğu sürece kendini neyle sardığı umurumda değildi.

Leo prezervatif paketini yırtarak açtı ve kaya gibi sertleşmiş aletine geçirdi. Bana bakarken ucunu sıkmasını ve kendini yavaş ve sert bir şekilde okşamasını izledim. Bu, gözlerindeki arzu dolu bakışla birleştiğinde inanılmaz seksiydi.

"Bu güzel vajinayı çok özledim."

Bu, kendini alçaltmadan, bacaklarımı iyice açmadan ve içime tamamen girene kadar gözlerini kapatmadan önce söylediği son şeydi. İkimiz de akıl almaz zevk dolu sesler çıkarıyorduk.

Yavaş başlayan hareketlerimiz, kısa sürede birbirimizi tüketmek için çılgınca ve umutsuz bir yarışa dönüştü. Birçok farklı pozisyonda seks yaptık ama Leo'nun tüm ağırlığıyla üstümde olduğu, beni olabildiğince sert bir şekilde becerirken aşağıda tuttuğu pozisyon, en sevdiğim pozisyondu. Sevdiğim adamı tekrar içimde hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu anlatacak kelime bulamıyordum.

"Kahretsin, bu hatırladığımdan bile daha iyi," diye inledi. "Çok sert davranıyorsam söyle."

Yatak sallanırken tırnaklarımla sırtını kazıyor, ona sımsıkı tutunuyordum. Bunun bitmesine hazır değildim ama taşakları kıçıma çarptığında beklediğimden çok daha hızlı orgazm olacağımı hissettim.

Gerçekten de kendimi kaybedip kaybetmediğimi anlamak için gözlerimi aradı. "Evet mi?"

"Evet," diye nefes verdim.

"Lanet olsun, hissedebiliyorum," dedi, boşalmaya başladı-

ğında gözleri geri yuvarlandı, bitiş çizgisine kadar beni daha sert becerdi.

Prezervatifin içinden geçen spermlerinin sıcaklığı, kaslarım onun etrafında titreşirken zevkin son noktasıydı. Hiç kimse beni Leo'nun yaptığı gibi doruğa ulaştıramazdı.

Birbirimizin üzerinde düzensiz nefesler alırken, ikimiz de uzaklaşmak istemiyorduk. Birkaç dakika sonra Leo prezervatifi çıkarıp atmak için kalktı, sonra yatağa döndü.

Parmaklarını benimkilerle birleştirdi ve birbirimize baktık. "Bu gece beni terk etmeni istemediğim gibi, eğer elimden gelirse bir daha senden ayrı bir gece daha geçirmek istemiyorum."

"Sanırım bunu halledebiliriz."

"Bir şey söylemek zorundayım," dedi, ifadesi ciddileşmişti.

Gözlerim büyüdü ama başımı sallamayı başardım.

"Seni seviyorum, Felicity Dunleavy. Bunu sana yazmış ve pek çok dolambaçlı yoldan söylemiş olsam da yüzüne hiç söylemedim. Ve bunun için çok üzgünüm. Bunu telafi edeceğime söz veriyorum."

Kollarının arasında eriyordum. "Sadece yemek pişirmenin bu plana dahil olmadığından emin ol."

Güldüğünde omuzları titriyordu. "Olmayacak."

"Ben de seni seviyorum, Leo. Çok fazla." Elimi yüzünün yan tarafına koydum. "Seni kaybetmek çok acı vericiydi. Ama seni yeniden bulmak her şeye değdi."

"Beni dinle..." Alnını benimkine bastırdı. "Beni asla gerçekten kaybetmedin, tek bir acı verici an için bile."

25

Leo

Parça 25: Coldplay'den "Yellow"

Narragansett'te Felicity ile geçirdiğim son birkaç ay, normal bir hayata en yakın olduğum dönemdi.

Kiralık evde bir hafta kaldıktan sonra onun evine taşındım. Kaybettiğimiz zamanı telafi etmek için, ders çalışması gereken saatler dışında, günün her ânını birlikte geçirdik. O meşgul olduğunda ise, evdeki onarımlardan koca arazinin bakımına kadar yapacak çok şeyim vardı; kışın tam ortasında neredeyse iki günde bir kar temizliği gerekiyordu.

Mülklerimizin ihtiyaç duydukları her şeye sahip olduklarından emin olmak için İngiltere'deki astlarımla iletişim hâlindeydim. Uzaktan yapabildiklerim gerçekten inanılmazdı. Tek büyük sorun, annemin hâlâ benimle konuşmuyor olmasıydı. Sonunda yumuşayacağını biliyordum, bu yüzden endişelenmiyordum. Eğer konuşmamakta inat ederse bu onun kaybı olurdu.

Neyse ki, İngiltere'deki avukatım boşanma sürecini hızlandırabildi ve kısa süre önce sonuçlandı. Darcie'nin finansal olarak istediği hiçbir şeye itiraz etmemem de sürece katkı sağladı. Benimle servetim ya da unvanım için evlendiğine asla inanmı-

yordum ama Darcie, ona yaşattığım acılardan dolayı değerli bir şeyleri hak ettiğini düşünüyordu. Buna katılmamak mümkün değildi. Sonuç olarak, muhtemelen olabileceğimiz en iyi noktadaydık. Muhtemelen beni asla affetmeyecek olsa da birlikteliğimizin sona ermesini kabullenmişti. Geleceğe ve yeni bir başlangıca umutla bakıyor gibiydi. Hatta söylentilere göre biriyle görüşmeye başlamıştı. Tek umudum dikkatli olmasıydı. Yeni edindiği mirastan faydalanmak isteyen erkeklerin sayısının hiç de az olmayacağını biliyordum.

Narragansett'te geçirdiğim günler her ne kadar huzur dolu olsa da, arka planda eninde sonunda, en azından yarı zamanlı olarak İngiltere'ye dönmem gerektiği gerçeği vardı. Sonsuza kadar uzak kalamazdım. Ancak bunun nasıl olacağı hâlâ belirsizdi. Felicity ve ben geleceğimizin lojistik kısmını tam olarak planlamamıştık. Bu, çok uzun zamandır ertelediğim bir konuydu.

Bir öğleden sonra, yemek alışverişinden döndüğünde kendimi daha fazla tutamadım ve onu mutfakta buldum. "Konuşmamız gerek, sevgilim."

Felicity yüzümü inceledi. "Ses tonun hoşuma gitti mi bilmiyorum. Her şey yolunda mı?"

"Evet, tabii ki. Sadece önümüzdeki aylar için planlarımızdan bahsetmek istiyorum. Her gün yarından sonrasına bakmak istemiyordum ama sanırım bunu konuşmamızın zamanı geldi."

Aldıklarını dolaba yerleştirdi. "Bu konuyu açtığına sevindim. Ben de işleri zora sokmak istemedim çünkü yarını düşünmeden yaşayarak harika vakit geçiriyorduk."

"Seni her zaman göz önünde olmanın getireceği stresten korumak istediğimi biliyorsun. Darcie'yle boşanmamın yarattığı dram biraz azalsa da Westfordshire'da kolumda başka bir kadınla ortaya çıktığım an ortalık karışacak. Daha önce geldiğinde kimsenin magazin gazetelerine bir şey sızdırmaması bir mucizeydi. Ucuz atlatmıştık."

"İngiltere'ye dönme zamanının geldiğini hissediyor musun?"

"Henüz değil. Kesinlikle hazır değilim. Döndüğümde de yarı

zamanlı olacak. Ama sen de benimle gelirsen -ki gelmeni çok istiyorum- en azından bir süreliğine ateşe adım atmak gibi olacak. Bu senin için sorun olur mu?"

Derin bir nefes aldı. "Bir keresinde insanların ne düşüneceğinden korktuğum için senden kaçmıştım. Bunu bir daha yapmayacağım." Felicity iki elimi de avuçlarının arasına aldı. "Ayrı olmak bir seçenek değil. O ateşin içinden yürüyeceğim. Kahretsin, ortaparmaklarım havada dans bile edebilirim. Ne yapmam gerekiyorsa yapacağım çünkü kimsenin bunu bir daha elimizden almasına izin vermeyeceğim."

Bir kadının senin için ateşin içinden yürüyebileceğini söylemesinden daha çekici bir şey olamazdı.

Onu çok sert öptüm. "Teşekkür ederim, güzelim. Benim için hayallerinden vazgeçmene izin vermeyeceğim. Gerekirse gidip gelirim. Tam zamanlı olarak orada yaşamanı beklemiyorum. Ama ideal bir durumda hem Narragansett'te hem de Westfordshire'da vakit geçirebiliriz; hemen olmasa bile."

"Hayattaki hedeflerim eskiden olduğu gibi değil," dedi. "Avukatlık yapmaya devam edeceğim. Ama bu kendi şartlarımla olmak zorunda çünkü senden uzun süre ayrı yaşamamı gerektirecek bir işi kabul etmeyeceğim. O yollardan geçtim. Kariyer benim için önemli ama aile kadar önemli değil." Duraksadı. "Sen benim ailemsin, Leo."

Olmak istediğim tek şey buydu. Haftalardır bu konuşma hakkında endişeleniyordum; annemden ya da benimle İngiltere'ye dönme ihtimali yüzünden kendini tehdit altında hissedebileceğinden korkuyordum. Ama daha iyi bilmeliydim. Benim kızımın çelik gibi sert olduğunu bilmeliydim. Bu onda her zaman sevdiğim bir şey olmuştu.

Bir hafta sonra Felicity eve geldiğinde beni tehlikeli görünen bir yerde, mutfakta buldu.

"Neler oluyor, Leo?"

"Telaşlanma," dedim limon dilimlerken. "Ama yemek yapıyorum."

Güldü. "Dünyanın sonu mu geliyor?"

"Her yemeği sen hazırlamak zorunda kalmayasın diye öğrenmeye kararlıyım. Son zamanlarda ders çalışmakla her zamankinden daha meşgulsün ve baro sınavı yaklaşıyor, yükünü biraz hafifletmek istiyorum. Her gece paket servis yiyoruz."

Felicity tezgâhın üzerindeki dizüstü bilgisayara bakarken hâlâ şüpheci görünüyordu. "Tamam, söyle bakalım ne yapıyorsun?"

"Bob Ross'un resim derslerini nasıl izlediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet..."

"Bu benim YouTube'daki yeni arkadaşım Micheline. Bana istiridyeleri aşırıya kaçmadan nasıl buharda pişireceğimi öğretiyor. Bu akşam limonlu tereyağı soslu makarna ve istiridye yiyeceğiz. Suyu kaynatıp istiridyeleri buharda pişirmek kulağa yeterince kolay geliyor."

"Sig'e benim için yemek pişirdiğini söyledin mi?"

"Evet. 911'i hazırda bekletmeni önerdi."

Kıkırdadı. "Şimdi ne yapacağımı bilemiyorum. Önümüzdeki bir saati yemek pişirerek geçirmeye hazırdım."

Bıçağımı yere bıraktım. "Bir fikrim var. Neden onun yerine gidip banyo yapmıyorsun, sevgilim?"

"Kulağa harika bir plan gibi geliyor."

"Seni banyoya götüreyim."

Merdivenlerden yukarı çıkarken gözlerini şüpheyle kıstı.

Oraya vardığımızda ağzı açık kalmıştı. "Ne yaptın sen?"

"Bugün sana geri döndüğüm günün üçüncü ay dönümü."

"Öyle mi? Fark etmemiştim."

"Evet. Sayıyordum."

Banyoya serpiştirilmiş sarı çiçeklere ve mumlara daha yakından baktı. "Bunlar..."

"Röntgenci Nergis. Evet. Tıpkı benim güzelim gibi."

Elleriyle ağzını kapattı. "Sana inanamıyorum..."

"Güllerden daha çok seveceğini düşündüm."

Felicity bir tane aldı ve kokladı. "Bu harika."

"Son zamanlarda çok çalıştın. Sadece güzel bir akşam geçirmeni istiyorum. Rahatla, yemek hazır olduğunda seni çağırırım."

"Teşekkür ederim, Leo."

Yüzündeki sevinç beni çok mutlu etmişti.

Aşağıya indiğimde videomu izlemeye geri döndüm. Önce istiridyeleri ıslatarak içlerindeki kum ve tuzlu suyu çıkarmam gerekiyordu. Ardından tereyağını erittim ve şarap ile limon suyunu eklemeden önce sarımsak ve otları attım. Hepsi kaynadıktan sonra istiridyeleri ve kalan tereyağını ekledim. Tencerenin kapağını kapattım ve istiridyeleri kokulu sosun içinde buhara bıraktım. Zamanlayıcıyı çalıştırdıktan sonra Felicity için özel bir garnitür hazırlamaya başladım. Ona, ben mesaj atana kadar aşağı gelmemesini söyledim.

Her şey hazır olduğunda istiridye tavasını, yanında al dente pişmiş bir tabak linguini ile birlikte masaya koydum. En azından az pişmemiş olmasını umuyordum. Tüm bu çalışmayı gözden geçirirken, gerçekten dünyanın sonunun gelip gelmediğini düşündüm çünkü bu yemeği berbat etmemeyi başarmışım gibi görünüyordu. Meğer tek ihtiyacım olan adım adım talimatları takip etmekmiş.

Sonunda onu çağırdığımda, Felicity taytının üzerine giydiği kendine özgü Hello Kitty tişörtlerinden biriyle çok sevimli görünerek ortaya çıktı. Uzun, kızıl saçları nemliydi ve tişörtünün ön kısmında birkaç ıslak nokta vardı, bu da kumaşın üzerinden meme uçlarını görmemi sağlıyordu.

Havayı kokladı. "Sarımsağın kokusunu yukarıdan bile alabiliyorum. Her şey çok güzel kokuyor."

"Böyle düşünmene sevindim. Bu benim akşam yemeğim," diye takıldım. "Sana başka bir tabak hazırladım." Oturmasını işaret ettim. "Otur."

Şaşkınlıkla gözlerini kıstığında kalbim hızla çarpmaya başla-

dı. Hazırladığım özel tabağın metal kapağını kaldırdım ve önüne koydum.

Kahkahalara boğuldu. Kendime bir istiridye ve linguini ziyafeti hazırlamışken Felicity'nin tabağında ortasında tek bir istiridye olan SpaghettiOs vardı. Tabii ki fesleğenle süslenmişti.

"Teşekkür ederim. Bu benim mi?"

"Bunu daha çok seveceğini düşündüm, yanılıyor muyum?"

"Belki akşam yemeğini yakmış olsaydın, evet. Ama buna hiç gerek yoktu."

"Tamam, seni bağışlayacağım. Makarnayı yemek zorunda değilsin. Ama üstündeki midyenin tadına bak. Ne düşündüğünü merak ediyorum."

Felicity kabuğunu açtı ve ben de farkına varacağı o anı bekledim. Gözleri yuvalarından fırladığında, kabuğun içine yerleştirdiğim iki karatlık sarı elmas yüzük SpaghettiOs'un ortasına düştü.

Tabağa bakarken ağzı açık kalmıştı. Bu benim masanın onun tarafına geçip dizlerimin üzerine çökmem için bir işaretti. Uzanıp yüzüğü aldım ve önce üzerindeki sosu sildim.

İşte başlıyoruz. "Felicity, benim için ateşin içinden yürüyeceğini söylemiştin. Bilmeni isterim ki benim de senin için yapamayacağım hiçbir şey yok. Seni bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum. Eskiden soyumu devam ettirmek için doğduğumu düşünürdüm. Ama öyle değilmiş. Senin kocan olmak için doğduğumu artık biliyorum. Ve istediğim tek vâris, senden gelen bir vâris. Bu deneyimi paylaşmak istediğim tek kadın sensin. Bir keresinde bana hayatında önemli olan herkesin seni terk ettiğini söylemiştin. O günler geride kaldı. Ben hep yanında olacağım. Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum. Nerede olduğumuzun ya da sırtımda bir parça giysi bile olup olmadığının önemi yok, ki benimle nasıl tanıştığını düşünürsek bu ironik bir durum." Göz kırptım. "Her neyse, demek istediğim, senden başka hiçbir şeye ihtiyacım yok."

Gözündeki bir damla yaşı sildim. "Felicity Dunleavy, sen benim hayatımın aşkısın. Karım olma onurunu bana bahşeder misin?"

Muhteşem kızıl saçlı kızımın gözleri hâlâ yaşlarla doluydu ve konuşamıyormuş gibi başını salladı. Ben onu sıkıca kavrarken o da kollarını bana doladı.

Gözlerimin içine bakmak için geri çekildiğinde sesi titriyordu. "Evet. Tabii ki karın olacağım! Seni çok seviyorum, Leo."

Yüzüğü parmağına taktım ve onu oturduğu yerden kaldırıp kollarıma aldım.

Sonsuz öpücükler ve gözyaşlarından sonra nihayet tekrar oturduk. İstiridyeler artık biraz soğumuştu ama bunun bir önemi yoktu. Bu kadını sevdiğim ve sonsuza kadar benim olacağı gerçeğinden başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Kutlama yemeğimizin ortasında telefonum çaldı. Cevap vermeyecektim ama Sigmund olduğunu gördüm.

Hemen hoparlörü açtım.

Ben bir şey söyleyemeden sesi duyuldu. "Ee... ne oldu?"

"Evet dedi!" Kocaman bir gülümsemeyle ilan ettim.

"Merhaba Sig!" Felicity genişçe gülümsedi.

"Bu harika," dedi. "Ama ben, senin yemeklerinden sağ çıkıp çıkamadığından bahsediyordum."

Hepimiz buna çok güldük.

Yemekten sonra onun için bir sürprizim daha vardı.

"Paltonu giy, dışarı çıkıyoruz."

"Gerçekten mi? Hava çok soğuk."

"Merak etme. Onu hallettim."

Biz akşam yemeğimizi yerken bahçemize ısıtıcıları koymaları ve ateş yakmaları için birkaç adam tutmuştum.

Siyah parkalarımızı giydikten sonra dışarı çıktık.

Alevleri hemen fark etti. "Bütün bunları ne zaman yaptın?"

"Biraz yardım aldım."

İki Adirondack sandalyenin yanındaki masada bir şişe Fireball ve iki küçük bardak vardı.

"Bayan Angelini'nin şerefine, bu gece dışarıda biraz Fireball içeceğiz. Eminim burada olmayı ve bizimle kutlamayı çok isterdi."

Felicity'nin gözleri yaşlarla parladı. "Bu gece bir kez daha ağlayacağımı sanmıyordum ama sen bunu başardın."

Öpmek için onu kendime çektim. İkimize de birer kadeh Fireball doldurduktan sonra gökyüzündeki Bayan Angelini'yi selamladık ve kadehlerimizi birbirine vurarak içkiyi yudumladık.

Ateşin içinden, körfezin karşısındaki evi işaret ettim. "Suyun bu tarafında seninle olmayı tercih ederim. Ama o ev için her zaman minnettar olacağım. Eğer onu seçmemiş olsaydım, birbirimizi asla bulamazdık."

İlk havai fişek gecenin karanlığında patladığında yerinden sıçradı.

"Bu gece sürprizlerle dolusun!"

"Bunun gecemize uygun bir son olacağını düşündüm," diye açıkladım. "Havai fişekler, seni gördüğüm andan beri hissettiğim şey tam olarak bu."

"Bu inanılmaz," dedi şaşkınlıkla gökyüzüne bakarak. Felicity sandalyesini benimkine yaklaştırdı ve muhteşem gösterinin geri kalanını izlerken başını göğsüme yasladı.

Belki de mükemmel olmayan tek şey ısıtıcıların yetersiz kalmasıydı. Dışarısı çok soğuktu.

Havai fişekler nihayet sona erdiğinde, Felicity sandalyemde bacaklarını iki yana açıp üstüme oturdu ve yüzümü öpücüklere boğdu. Dudakları dudaklarıma değdiğinde, dilindeki Fireball'un tarçın tadını hâlâ alabiliyordum.

Dişleri takırdayarak, "Bu gece bir rüyaydı. Her şey için çok teşekkür ederim. Ama..." dedi.

"Ama?"

"Şimdi içeri girip seks yapabilir miyiz?" Güldü. "Taşaklarım donuyor!"

SONSÖZ

Leo

Son Parça: The Beatles'dan "All You Need Is Love"

DÖRT YIL SONRA
Westfordshire, England

"Baban gibi yap." Fırçamı sarı boyaya batırdım ve güneşin nasıl çizileceğini gösterdim.

Kırsalda muhteşem, güneşli bir gündü ve üç yaşındaki kızımıza bugün resim dersi vermeye karar vererek evimizin arka tarafına iki şövale kurmuştum.

Ne yazık ki Eloise, beni takip etmek yerine elini boyaya batırdıktan sonra kâğıda yapıştırdı.

"Bu harika, tatlım." Güldüm.

Kıkırdadı ve sevimli bebek dişlerini gösterdi, kırmızı buklelerı rüzgârda uçuşuyordu.

"Annenin ne zaman döneceğini merak ediyorum. Herhâlde yakında gelir," dedim güneşimi daha fazla sarı boyayla doldururken.

Sigmund bir anda ortaya çıktı ve resim dersimizi böldü. Onu doğum günü için davet etmiştim.

Kızımın yarattığı karmaşaya gülümsedi. "Leydi Eloise, resim yeteneğiniz en az babanız kadar muhteşem."

Sigmund onu kucakladı, gömleğine boya bulaşmasını umursamıyor gibiydi. Yıllar içinde ne kadar değiştiğinin bir başka kanıtı da buydu.

Eloise yüzüne biraz boya sürerken gözlerini kapattı. "Çok tatlısın, Eloise. Bunu biliyor musun?"

"Mucizevi bir şekilde Ed Sheeran'a hiç benzemiyor, değil mi?" Alay ettim.

"Hayır. Sana benziyor, biraz çilli ve Kızıl'ın saçlarını almış. İkiniz sonunda birbirinize benzemeyi başarmışsınız. Tebrikler."

Kıkırdadım. "Bettencourt projesinde işler nasıl gidiyor?"

"Çarşamba günü temel atıyoruz."

"Güzel," dedim ve fırçayı yere bıraktım.

İki yıl önce yüksek lisansını tamamlayan Sigmund, artık mülklerimin önemli bir kısmını yönetiyordu, bu da ailemle daha fazla vakit geçirmemi sağlıyordu.

"Hafta sonu için bir planın var mı?" diye sordum.

Eloise'i çimlerin üzerine bırakmadan önce yanağına son bir öpücük kondurdu. "Hayır. Neden?"

Tereddüt ettim. "Felicity'nin üniversitede yarı zamanlı olarak Amerikan hukuku dersleri verdiğini biliyorsun, değil mi?"

Kaşları şüpheyle birbirine yaklaştı. "Evet..."

"Bir iş arkadaşının gerçekten çekici, bekâr ve iyi bir kişiliğe sahip olduğunu söyledi. Onu buraya yemeğe davet etmek istiyor."

Bana ters ters baktı. "Hayır."

"Tamam, ama beni dinle—"

"Hayır."

"Pekâlâ. Tamam. En azından denedim." İçimi çektim. "Ve denemeye devam edeceğim."

"Edeceğini biliyorum."

Sigmund, Britney'yi kaybettiğinden beri birkaç anlamsız tek gecelik ilişki yaşamıştı. Ama biriyle çıkmamış ya da bağ kurabi-

leceği biriyle tanışmamıştı. Doğru zamanın gelmesi gerekiyordu sanırım.

Konuyu kapatmaya hevesli bir şekilde, sabah gezintisinden dönen Felicity'nin atlardan birinin üzerinde yaklaşmakta olduğu uzaklığı işaret etti. "Kızıl çiftlik hayatının tadını çıkarıyor gibi görünüyor."

Bir yıldır tam zamanlı olarak İngiltere'de yaşadığımıza inanmak zordu.

Kızımız Eloise Leonora Covington, aslında üç yıl önce bugün doğmuştu. Brighton House'a onun ikinci doğum gününde taşınmıştık.

Felicity ile dört yıl önce nişanlanmamızın üzerinden çok geçmeden hamile olduğunu öğrenmiştik. Neyse ki bu, baroyu geçtikten hemen sonraydı. Yeni bir doğum kontrol yöntemine geçmişti ve yeterince dikkatli davranmamıştık. Ama dürüst olmak gerekirse, bu alabileceğim en iyi haberdi. Kısa bir süre sonra Narragansett körfezinde küçük bir törenle evlendik. Sigmund sağdıcım olmak için Amerika'ya geldi ve Felicity'nin yanında en iyi arkadaşı Bailey vardı. Sonrasında körfez kenarında bir istiridye ziyafeti ve havai fişeklerle kutlama yaptık. Mükemmeldi, çarklar tam olarak yerine oturmuştu.

Westfordshire'daki yerel basınla durumu kontrol altına almaya karar verdim ve Rhode Island'daki düğünümüzden bir fotoğraf basarak yeniden evlendiğimi duyurmak için bir gazeteyle anlaştım. O makaleden elde ettiğim tüm parayı Bayan Barbosa'ya ve koruyucu çocuklarına bağışladım. Haber basına yansıdıktan sonra durumu internetten takip etme zahmetine girmedim. Amerika'da kaldığım sürede herkesin gününü gün etmesine izin verdim. Artık kimsenin benim hakkımda ne söylediği ya da ne düşündüğü umurumda değildi. O sırada annem hâlâ benimle konuşmuyordu, bu yüzden gazetedeki fotoğrafları herkesle birlikte o da gördü. Uyarı için iletişime geçtiğim tek kişi Darcie'ydi. En azından bunu hak ediyordu ve uyarımı takdir etti.

Evlendikten kısa bir süre sonra Felicity, Rhode Island'da

İnsan Hizmetleri Departmanı'nda hukuk danışmanı olarak yarı zamanlı bir işe girdi. Sonunda her zaman yapmak istediği şeyi, çocuklar için avukatlık yapıyordu. Biz taşınana kadar orada çalışmaya devam etti ve Birleşik Krallık'a yerleşir yerleşmez bu işe devam etmenin bir yolunu aramaya söz verdi.

Annemden ilk kez Eloise doğduktan hemen sonra haber aldım. Felicity ve bebekle birlikte ziyarete gitmek isteyip istemeyeceğimizi sordu. Kızımız altı aylık olduğunda ziyarete gittik.

Annem elinden geleni yapıyordu. Felicity'ye karşı samimiydi ve torununun hayatında yer alabilmek için aramız hiç bozulmamış gibi davranmaya çalışıyordu. Eloise oyunu değiştiren kişi olmuştu. Bugün bile annemle aramdaki her şey mükemmel değildi ama eskisinden daha iyi olduğunu söyleyebilirim.

Geçen yıl buraya taşındığımızda, Felicity Narragansett'teki evi elinde tutmaya karar verdi ve şimdi bir aileye kiralıyordu. Eloise okul çağına yaklaştıkça bir yer seçmemiz gerektiğini biliyorduk ve İngiltere'nin en mantıklı yer olduğuna karar vermiştik. Zamanlama doğruydu çünkü Mildred Teyze de aynı dönemde Fransa'ya taşınmaya karar vermiş ve güzel çiftlik evini boş bırakmıştı. Evi ondan satın aldım. Felicity'nin sevgili Shetland'ı Gülünç'ün de aralarında bulunduğu hayvanlarla çevrili Brighton House bizim için mükemmel bir kalıcı ev oldu.

Felicity burada gerçekten mutlu görünüyordu, öğretmenlik işi ya da Londra'daki bir koruyucu aile için gönüllü olarak çalışmak dışında çiftlikten pek uzaklaşmak istemiyordu.

Sabah arazide yaptığı gezintinin ardından eşim siyah atından indi. "Annen birazdan burada olur. Eloise'in doğum günü için geliyor."

"Çabuk, boyayı sakla, Eloise! Büyükannenin kalp krizi geçirmesini istemeyiz," diye espri yaptı Sigmund.

"Aslında biraz gevşedi, çok şükür," dedim.

Felicity duş almak için içeri girdi ve ben de Eloise'i aile arasındaki küçük doğum günü partisi için temizlemeye koyuldum. Hafta içinde çocukların arasında bir parti planlıyorduk.

Karım hiçbir zaman büyük bir personel kadrosu istemediğinden yarı zamanlı bir hizmetçimiz vardı; Mary. O da şu anda yemek odasındaki balonları hazırlıyordu.

Sigmund oturma odasında bira içip futbol maçını izlemeye koyulduğunda neredeyse öğlen olmuştu. Kapı çaldı ve Eloise yerde Sigmund'un ayaklarının dibinde oynarken ben kapıyı açmaya gittim.

Annem kapıda duruyordu, elinde paketlenmiş devasa bir kutu vardı.

"Merhaba, anne." Onu iki yanağından öptüm.

"Merhaba, tatlım. Beni doğum günü kızına götür."

Annem oturma odasında Eloise ve Sigmund'a katıldıktan sonra, muhteşem meleğimin merdivenlerden indiğini fark ettim. Felicity belden oturtmalı, sade beyaz elbisesiyle muhteşem görünüyordu. O ve ben partide bir duyuru yapacaktık. Evet, yine hamileydi ve bu duyurunun bir parçasıydı ama diğer kısmı beni hem gergin hem de heyecanlı yapıyordu.

Onu kenara çektim. "Şu anda çok güzel görünüyorsun."

"Öyle mi? Öyle hissetmiyorum."

"Güven bana," dedim dudaklarına yumuşak bir öpücük kondururken. "Yemin ederim, hamileyken daha da seksi oluyorsun."

Felicity kızardı. Onun üzerinde hâlâ böyle bir etkim olması beni son derece memnun ediyordu.

Oturma odasına gitti ve annemi her iki yanağına standart, resmî bir öpücükle selamladı.

Annem eski karımla hâlâ oldukça yakındı ve bu durumun Felicity'yi biraz rahatsız ettiğini biliyordum. Darcie'ye karşı olduğundan değildi ancak annemin eski karımla ilişkisi onunkinden daha güçlüydü. Teknik olarak, soyluluk kurallarına göre hem Darcie hem de Felicity Westfordshire Düşesi unvanını taşıyabiliyordu ancak Felicity buna hâlâ alışamamıştı. Biri ona "ekselansları" diye hitap ettiğinde yüzünü buruşturarak garip bir şekilde gülümserdi. Ama her halükârda zarafetle üstesinden geliyordu.

Darcie ise kısa süre önce kendisi de artık boşanmış olan eski sevgilisi Gabriel Davies ile yeniden bir araya gelmişti. Onunla ilişkisini bitirdiği için her zaman pişman olduğunu ve ikinci bir şans istediğini itiraf etmişti. İlk bir araya geldiğimizde Darcie'nin hâlâ ona karşı bir şeyler hissettiği düşünülürse, her şeyin olması gerektiği gibi sonuçlandığı söylenebilir.

Yemekten sonra hepimiz yemek odasına geçtik ve Hello Kitty'li pastanın mumlarını üflerken Eloise'in etrafında toplandık. (Annesinin bu seçimde birazcık etkisi olmuştu.) Kızım sevinçle çığlık attı ve biz onu alkışlarken bizimle birlikte alkışladı. İlgiyi severdi. Bu anlamda annesine hiç benzemiyordu.

Pasta zamanı bittikten sonra Felicity'ye baktım ve o da başını sallayarak bana onay verdi.

Boğazımı temizleyerek, "Bazı haberlerimiz var," dedim ve elini tuttum.

Annem çay fincanını masaya bıraktı. "Öyle mi?"

Derin bir nefes aldım. "Bir bebeğimiz daha olacak."

Annemin ağzı açık kaldı ve ne düşündüğünü anladım: *Lütfen Tanrım, erkek olsun.*

O daha fazla umutlanmadan, "Ve bir kız." diye açıkladım.

Anneme biraz zaman tanımak için duraksadım. Uzun zamandır varoluşum, Covington adını devam ettirecek bir erkek vâris üretmek üzerineydi. Asla gerçekleşmeyebileceği gerçeğini kabullenmiştim. Babam için önemli olduğunu bilsem de benim için önemli değildi. Büyükannemin bana verdiği tavsiyeye tutunmaya çalıştım; babam şu anda her neredeyse, olaylara farklı bir açıdan bakıyor ve neyin gerçekten önemli olduğunu anlıyordu. Birinin soyadını gösteriş uğruna sürdürmek hayatın amacı değildi.

"Şimdiden öğrendin mi?" diye sordu annem.

"Evet," dedi Felicity. "Ultrason çektirdik. Aslında yaklaşık dört aylık hamileyim ama açıklamadan önce her şeyin yolunda gittiğinden emin olana kadar beklemek istedik."

Sigmund masanın olduğumuz tarafına geldi ve ikimize de ayrı ayrı sarıldı. "Tebrikler, çocuklar."

Yerine döndüğünde Felicity ve ben bir kez daha birbirimize baktık.

"Ben söyleyeceğim," diye fısıldadı. "Ona Britney adını vermeyi düşünüyorduk." Bir an durdu. "Eğer senin için de uygunsa, Sig. Seni hiçbir şekilde üzmek istemeyiz. Sadece sana üzüntü değil de neşe getirecekse, onu onurlandırmak istiyoruz."

Kuzenim suskun bir şekilde oturdu. Sonra gözleri parlamaya başladı. Sandalyesinden kalktı. "Bana bir dakika müsaade edin."

Onu ağlarken gördüğüm tek zaman karısı öldükten hemen sonraydı. Ama şu anda banyoda aynı şeyi yaptığından şüpheleniyordum.

Felicity biraz paniklemiş görünüyordu. Dürüst olmak gerekirse, bir hata yapıp yapmadığımızı merak ediyordum.

Taş kalpli annem bile ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu.

Zamanın onun yaralarını iyileştirmediğini biliyordum. Bu hayatta kalbini başka birine verip veremeyeceğini merak ediyordum. Belki de bunun bir önemi yoktu. Belki de sadece bir tane büyük aşkımız oluyordu. Felicity'ye bir şey olursa başka birini asla aynı şekilde sevemeyeceğimi ve hiç kimsenin onun yerini tutamayacağını biliyordum. Sigmund neden farklı olacaktı ki?

Bu bana Felicity'ye ilk tanıştığımız zamanlarda söylediğim bir şeyi hatırlattı: *"İki insan arasındaki bağ, koşullar tarafından sona ermek zorunda kalsa da o ilişki daha az değerli değildir."* Belki de Sigmund ve Britney bunun en büyük örneğiydi.

Kuzenim nihayet geri döndü ve gözleri biraz kızarmış olsa da görünürde bir damla yaş yoktu.

Gülümsedi. "Kızınıza onun adını vermek istediğiniz için teşekkür ederim. Neredeyse aklımı kaybedecek gibi görünsem de dünyada beni daha mutlu edecek hiçbir şey yok."

Felicity elini onun koluna koydu. "Emin misin?"

"Kesinlikle. Ailesine söylemek için sabırsızlanıyorum." Sırıttı. "Ve eğer doktorlar yanılıyorsa ve bir oğlunuz olacaksa, adını Sigmund koymanızı bekliyorum."

Herkes kahkahalara boğuldu.

Covington ismi benimle birlikte sona erecekse, öyle olsun. Güzel, kızıl saçlı meleklerimle çevrili mutlu bir adam olarak ölürdüm. Ya da belki kızlarım kurallara karşı gelerek isimlerini değiştirmeyi reddedip her şeye rağmen Covington olarak kalırlardı.

Felicity Dunleavy'nin ilk kez çay içmeye gelmesinden bu yana geçen dokuz yılda çok şey değişmişti. Hayatım hiç de hayal ettiğim gibi olmamıştı ve bu çok iyi bir şeydi. Elbette hatalar yapmıştım. Yol boyunca ben de dahil olmak üzere insanlar incinmişti. Ancak kalp kırıklığı, ayrılık ve üzüntünün acısı bir yana, büyükannemin ölmeden önce bana aşk hakkında söylediklerini bizzat yaşama şansım olmuştu.

Hayatın amacı tüm kalbin ve ruhunla sevmekti. Ömrümün sonu ne zaman gelirse gelsin, tam da bunu yaptığımı söyleyebilecektim. Kızlarım, babalarının onları sevdiğini bileceklerdi. Ve işte bu, benim mirasım olacaktı.

TEŞEKKÜRLER

Teşekkür kısmı her zaman kitabın yazması en zor bölümü olmuştur. Bir kitabın başarısına katkıda bulunan çok fazla insan olur ve her birine gerektiği gibi teşekkür etmek mümkün değildir.

Her şeyden önce kitaplarımı desteklemeye ve tanıtmaya devam eden dünyanın dört bir yanındaki okurlarıma teşekkür etmem gerekiyor. Desteğiniz ve cesaretlendirmeniz bu yolculuğa devam etme nedenim. Ve kitaptan kitaba beni desteklemek için yorulmadan çalışan tüm kitap *blogger*larına, lütfen sizi ne kadar takdir ettiğimi bilin.

Vi'ye – Sen isteyebileceğim en iyi arkadaş ve suç ortağısın. Sen olmasaydın, şüphesiz uzun zaman önce delirmiş olurdum. Daha da fazla yani. ;-) Ben şanslı bir kızım!

Julie'ye – Arkadaşlığın için ve muhteşem yazıların, bakış açın ve her zaman bir tık uzağımda olmanla bana her zaman ilham verdiğin için teşekkür ederim.

Luna'ya – Sevgin ve desteğin için her gün teşekkür ederim. İnsanın inanınca her şeyi mümkün kılabildiğini göstererek bana ilham kaynağı olmaya devam ediyorsun.

Erika'ya – Bu her zaman bir E olayı olacak. Sevgin, mizahın ve yaz ziyaretlerin için çok minnettarım. Cesaretlendirici mesajlarınla günlerimi her zaman aydınlattığın için teşekkür ederim.

Cheri'ye – Harika bir arkadaş ve destekçisin. Beni her zaman kolladığın ve çarşamba günlerimizi asla unutmadığın için teşekkürler. Bu yıl seni görmek için sabırsızlanıyorum!

Darlene'e – Seninle tanıştığım için çok minnettarım ve bunun bana gönderdiğin lezzetli Medjool hurmalarıyla değil, değerli dostluğunla ilgisi var.

Facebook okuyucu grubum Penelope's Peeps'e – Hepinize bayılıyorum. Siz benim evim ve olmayı en sevdiğim yersiniz.

Olağanüstü menajerim Kimberly Brower'a – Yaptığın her şey ve kitaplarımın dünyaya açılmasını sağladığın için teşekkür ederim.

Editörüm Jessica Royer Ocken'a – Seninle çalışmak her zaman bir zevk. Daha birçok deneyimin gelmesini dört gözle bekliyorum.

Allusion Publishing'den Elaine'e – Bir kızın isteyebileceği en iyi redaktör, dizgici ve arkadaş olduğun için teşekkür ederim.

The Romance Bibliophile'dan Julia Griffis'e – Kartal gözlerin inanılmaz. Birlikte çalışmak için bu kadar harika olduğun için teşekkür ederim.

Asistanım Brooke'a – Vi ve benim bir türlü yapamadığımız tüm işleri hallettiğin için teşekkür ederim. Sana çok minnettarız!

Give Me Books'tan Kylie ve Jo'ya – Sizler gerçekten en iyisisiniz! Yorulmak bilmeyen tanıtım çalışmalarınız için teşekkür ederim. Siz olmasanız kaybolurdum.

RBA Designs'dan Letitia Hasser'e – Benim harika kapak tasarımcım. Bitmiş ürün tam olarak mükemmel olana kadar her zaman benimle birlikte çalıştığın için teşekkür ederim.

Kocama – Yazabilmem için her zaman yapman gerekenden çok daha fazlasını üstlendiğin için teşekkür ederim. Seni çok seviyorum.

Dünyanın en iyi ebeveynlerine – Size sahip olduğum için çok şanslıyım! Benim için yaptığınız her şey için ve her zaman yanımda olduğunuz için teşekkür ederim.

Son olarak kızıma ve oğluma – Anneniz sizi çok seviyor. Siz benim motivasyonum ve ilham kaynağımsın!